Horia Tecuceanu

AFACEREA SAMOILESCU - COZMICI

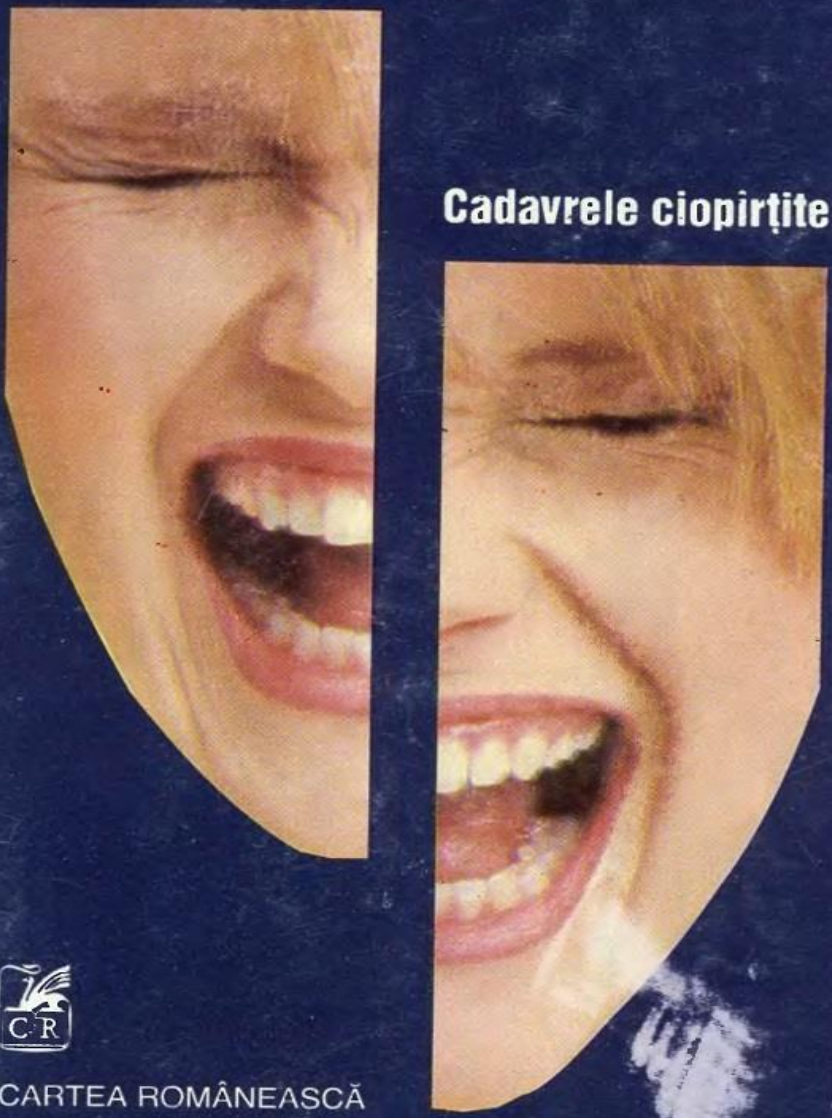

Cadavrele ciopirțite

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Horia Tecuceanu
Afacerea Samoilescu-Cozmici
Cadavrele ciopârțite

Avertisment

Pornind de la premisa că principala caracteristică a unui roman ce se pretinde a fi polițist ar trebui să constea în veridicitatea subiectului pe care îl tratează, m-am străduit să satisfac acest deziderat, apelând la documentarea oferită de cazuistica judiciară reală. Ceea ce și explică faptul că intriga acestei cărți a rezultat din datele unei afaceri criminale rezolvate de organele judiciare ale RSR[1] *… Numai că, ulterior, s-a dovedit că rezolvarea respectivului caz a fost doar vremelnică!*

Ba mai mult! Chiar și după ce adevărul a fost scăpat de sub control, actorii din umbră ai acestei drame, urmărind să ascundă ticăloșia justiției pe care au mânjit-o, au dispus reanchetarea (ce s-a impus ca o necesitate implacabilă) sub cel mai strict control cu putință, cel al Securității! Altminteri, urmele de sânge ar fi dus până la Ceaușescu personal, inițiatorul, de fapt, al acestei oribile farse.

Și astfel, deși se comisese o crimă judiciară cel puțin la fel

---

[1] Republica Socialistă România (RSR) a fost denumirea oficială purtată de statul român în a doua parte a perioadei comuniste a țării (1965-1989), după ce inițial se numise Republica Populară Română.

de flagrantă ca aceea a faimosului caz Dreyfus, asupra întregii afaceri s-a așternut o tăcere absolută.

Din păcate, cei care au vegheat la păstrarea discreției în care a fost învăluit cazul s-au străduit să-și „facă datoria" chiar și după Revoluția din 22 Decembrie 1989.

Și nu pot să-i acuz că n-ar avut suficiente motive pentru a mă împiedica să ajung la clarificarea cauzei! Iar dacă, în sfârșit, a venit și momentul să-mi pot realiza dorința de a prezenta cititorilor întregul adevăr asupra dramei familiei Samoilescu, trebuie să subliniez și sprijinul pe care l-am primit din partea conducerii Ministerului Justiției și a redacției cotidianului „România liberă".

Pentru a ușura cuprinderea intrigii și a implicațiilor ei, versiunea reală a cazului urmează tematic narațiunii publicate inițial, în anul 1979.

Totodată, cerându-mi scuze pentru citarea unor fragmente extrase din depoziții ce conțin descrieri halucinante, greu de suportat, sper că, final, cititorul va admite că nu am urmărit obținerea senzaționalului în sine, ci numai furnizarea unor elemente care să contribuie la fundamentarea concluziilor ce se impun…

Autorul

I.
Cazul „Anca”

8 iulie 1977

Pe treptele largi, din marmură cenușie, ale Judecătoriei sectorului 7, coborau patru persoane:
Vasile Stan, douăzeci și nouă de ani, lăcătuș, soția lui, Steliana, douăzeci și șase de ani, vânzătoare, Valentin Georgescu, patruzeci și doi de ani, maistru, și Marin Miroiu, douăzeci și cinci de ani, tâmplar. Ultimii doi fuseseră martorii familiei Stan într-un proces civil intentat de proprietarul lor.

Când au ajuns pe trotuar, Steliana a așteptat ca autobuzul 37, care rula pe strada Știrbei-Vodă, hurducăindu-și caroseria deșelată, să oprească în stație, douăzeci de metri mai departe, ca să se adreseze soțului ei iritată:

— Sile, de ce-ai fost de acord ca avocatul să amâne procesul pentru ora zece?

— Ce puteam să fac, Steluța?… Dacă a zis că mai are un proces cu arestații la Tribunalul Suprem…
Trebuie să fim înțelegători.

— Lasă că nu suntem singurii păcăliți… a zis Valentin Georgescu, arătând cu bărbia spre capul scării, unde apăruse un bărbat de vreo șaizeci de ani, îmbrăcat într-

un costum bine croit, dar și bine uzat. Ia uitați-vă cum mai turbează proprietarul vostru…

— Eh, urâtu', puțin îmi pasă de el! replică Steliana cu nepăsare, deși remarca reușise să-i smulgă un zâmbet de satisfacție.

— E opt, constată Marin privindu-și ceasul. Cum ne pierdem două ore?

— Știu eu pe-aici o bodeguță… începu insinuant Vasile.

— Fără chestii d-astea! i-o reteză Steliana. Dacă vă duceți să beți, eu mă duc la servici!

— Am o idee! Vizavi este un parc grozav, interveni Marin, arătând cu mâna, de cealaltă parte a Căii Plevnei.

— Probabil că pe aici își plimbă ăsta fetele… Când e clar de lună… și mai ales când nu e, remarcă chicotind Vasile, în timp ce traversau strada prin fața clădirii oficiului poștal.

— Ce să-i faci… Asta-i amărâta soartă a burlacilor, râse Marin, arborând un aer voit de nefericire, pe când se îndreptau către cele câteva trepte care urcau spre Parcul Hipodrom.

După ce au intrat în parc, au luat-o pe o alee paralelă cu strada Știrbei-Vodă și perpendiculară pe Splaiul Independenței. Continuând să sporovăiască trecură pe lângă terenul de tenis, care se zărea pe partea dreaptă, la câteva zeci de metri de drumul ce-l străbăteau.

*

Trasajul cu vopsea albă și semafoarele automate indicau cu precizie modul de circulație a autovehiculelor în zona Pieței Operei. Dar, pentru orice eventualitate, Margareta Roșu, postată pe trotuarul din dreapta podului Elefterie, supraveghea modul de deplasare a automobilelor.

Margareta avea mai puțin de 25 de ani, era blondă, cu ochii albaștri, iar uniforma de agent de circulație îi era atât de bine ajustată, încât și cea mai elegantă stewardesă de la „Air France" ar fi putut face o criză de ficat văzând-o. Ceea ce ar fi putut explica de ce conducătorii auto se uitau mai mult la picioarele ei lungi și frumoase decât la semafoare.

Margareta însă, conștientă de importanța muncii ei, adoptase o atitudine marțială, deși, din colțul genelor lungi, înregistra cu plăcere ocheadele admirative ce i se adresau. Făcu câțiva pași să se dezmorțească și privi de-a lungul cheiului. Pe când se uita cu silă la apa Dâmboviței, care se scurgea murdară pe sub pod, auzi în spate o bufnitură caracteristică opririi unei mașini în portbagajul alteia. Răsucindu-se pe tocul pantofului, constată că auzul n-o înșelase și o porni spre mijlocul podului, către cele două mașini accidentate.

Spațiul de joacă rezervat copiilor în Parcul Hipodrom are o formă rectangulară, cu laturile de aproximativ

treizeci de metri, înconjurată din toate părțile de copaci sau arbuști. Mijloacele de distracție ale copiilor sunt numeroase: de la leagăne pendulante sau în cumpănă, până la un tobogan din beton, de șapte-opt metri înălțime.

Nici însoțitorii copiilor nu fuseseră uitați. În stânga și în dreapta laturii întrerupte de aleea care asigură accesul în scuar se afla câte o bancă.

Când familia Stan și cei doi însoțitori ai ei au intrat în spațiul de joacă, n-au fost întâmpinați decât de ciripitul păsărilor. Copiii încă nu veniseră la joacă.

Marin, care servise grupului drept ghid, simți nevoia să le ceară părerea:

— Așa-i că-i grozav?

— Hm, ce liniște… remarcă Steliana aprobativ, și o porni spre banca din partea stângă. Exemplul ei a fost urmat și de ceilalți: s-au așezat cu toții pe bancă.

— Ce-i acolo? întrebă Vasile, arătând înainte, spre dreapta, o clădire înaltă și masivă în construcție.

— Deocamdată, nimic. În curând, însă, va fi cel mai mare spital din țară, i-a spus Marin.

Astfel, discuția s-a răsucit de la așezămintele de sănătate, până la filmele de pe marile ecrane.

La un moment dat, Steliana s-a aplecat spre urechea soțului ei și i-a șoptit ceva.

Vasile a înălțat capul, a privit în jurul lui, apoi,

ridicând din umeri, a arătat spre spatele băncii.

Steliana, s-a îndreptat spre tufișurile din spatele băncii.

— Unde s-a dus? îl întrebă Marin pe Vasile.

— Unde se duce și regele pe jos, a intervenit glumind Valentin.

— Faci pe șmecherul, hm? nu se lăsă mai prejos Marin.

— Ce film om avea astăzi la televizor? întrebă Vasile, o clipă mai târziu.

— Nu-mi aduc aminte cum se numește, a început Valentin, dar știu că…

Nu a mai putut termina fraza. Liniștea odihnitoare care domnea în parc fu străpunsă cu brutalitate de un urlet care nu avea nimic omenesc.

Pentru o fracțiune de secundă, cei trei bărbați au înlemnit, apoi, ridicându-se în picioare, priviră buimăciți spre arbuștii dindărătul băncii pe care stătuseră până atunci.

— Dumnezeule, un șarpe! se dezmetici primul Vasile și se repezi ca un alergător pe suta de metri spre tufișurile în spatele cărora dispăruse soția lui.

Exemplul lui fu urmat fără zăbavă și de către însoțitorii lui.

Când, câțiva metri mai departe, o văzură, Steliana tremura, scâncea fără vlagă și privea ca hipnotizată spre

tulpina unui arbust.

Urmărindu-i privirea, înțeleseră ce-o îngrozise.

Primul care și-a revenit a fost cel mai vârstnic dintre ei, Valentin:

— Duceți-vă să căutați un milițian! Eu rămân aici ca să nu se mai apropie și altcineva…

*

Cele două mașini care tocmai se accidentaseră acum se îndepărtau, iar Margareta Roșu, stând pe mijlocul carosabilului de pe podul Elefterie, își vâra în buzunarul bluzei pixul cu care întocmise procesul-verbal de constatare. Aruncă o privire circulară în jurul ei și remarcă un bărbat care traversa strada anapoda, printre mașinile grăbite. Ridică repede fluierul și șuieră puternic, în timp ce-l amenința cu degetul.

Când își dădu seama că pietonul n-are de gând să se oprească și continuă să se apropie de ea, se decise să-i vină în întâmpinare, mai înainte de a fi lovit de vreo mașină.

— Bună ziua. Buletinul de identitate! ceru ea când ajunse lângă contravenient, cu intenția să-i dea o amendă care să-i dezvețe să mai traverseze strada la întâmplare.

Pietonul, părând să nu-i fi auzit cererea, începu să-i îndruge o poveste atât de incoerentă, încât fata nu reuși să priceapă nimic din ce i se spunea. Înțelese totuși că

omul vrea să-i arate ceva care poate interesa miliția. Se decise să-i însoțească în direcția Parcului Hipodrom.

*

Când Valentin rămase singur, i-a părut rău că s-a oferit să stea de pază până la întoarcerea prietenilor săi. Deși om în toată firea, nu se simțea în largul lui în preajma locului de unde strigase Steliana. Se întoarse cu spatele și își aprinse o țigară, cu mâna tremurândă.

Auzind zgomot de pași, se sperie de-a binelea. Se liniști însă când îl văzu pe Marin însoțit de o milițiancă.

— Ce s-a întâmplat? zise ea mai mult amuzată decât intrigată de neliniștea evidentă a lui Valentin.

Valentin fără să-i răspundă, se întoarse și îi arătă cu mâna spre tulpina unui arbust.

Margareta Roșu îi mai aruncă o privire compătimitoare și o porni spre locul arătat. După ce a făcut cinci-șase pași, remarcă un pachet aruncat pe pământ, la câteva palme de arbust. Nu și-a dat seama despre ce-i vorba și a mai înaintat cu doi pași. Mai întâi n-a distins decât un pantalon murdar și mototolit, apoi, brusc, începură să-i tremure picioarele. De teamă să nu vomite, se întoarse cu spatele și, încercând să pară calmă, manevră postul de radio portativ.

*

Încă de la ușa biroului, am auzit telefonul sunând. Când am apăsat pe clanță și am intrat, locotenentul

tocmai ridica receptorul și-l ducea la ureche.

— Da, sa trăiți! Imediat… a zis, făcând ochii mari, apoi, acoperind pâlnia cu mâna, mi-a spus: Repede, șefu'!

Am luat receptorul, care părea să-i ardă mâna, și am ascultat ordinul dat de șeful direcției.

— Am înțeles, tovarășe general. Plec imediat, l-am asigurat, când a terminat ce avea să-mi spună.

— Ce-i? mă întrebă Dan.

— Iar ne-a căzut pe cap o tărășenie urâtă. Vino! am răspuns pornind spre ușă.

Plutonierul Vartunian pilotă mașina de-a lungul străzii Știrbei-Vodă ca la raliu. Când am ajuns în intersecția cu Calea Plevnei, a dat drumul la sirenă și a pus piciorul pe pedala frânei, fără să apese pe ea. A mai rulat vreo două sute de metri pe lângă Parcul Hipodrom și a oprit pe colț, lângă intersecția cu Splaiul Independenței, în spatele ambulanței serviciului medico-legal, care venind de-a lungul cheiului Dâmboviței avusese de străbătut un drum cu mult mai scurt decât noi.

Când am deschis portiera și am coborât împreună cu Dan, în spatele mașinii noastre au scrâșnit frânele autolaboratorului criminalistic. Lângă o spărtură în gardul de sârmă împletită, care împrejmuia Parcul Hipodrom, se afla un subofițer de miliție, care,

salutându-mă, m-a rugat să-l însoțesc.

Urmărindu-mi ghidul prin spărtură, am urcat un deal de vreo trei metri. M-am oprit o clipă și m-am uitat în spate. Dan era lângă mine, iar căpitanul Maier încerca să-și strecoare gabaritul depășit prin gaura practicată în plasa metalică.

Am mers pe coama dealului, în paralel cu strada Știrbei-Vodă, vreo 60 de metri, apoi am schimbat direcția și, după aproximativ 30 de metri, am ajuns într-un scuar de joacă pentru copii.

Lângă un tobogan din beton, un sergent-major cu fustă, din Batalionul de circulație rutieră, discuta cu un grup format din trei bărbați și o femeie. Câțiva metri mai departe, lângă banca din dreapta scuarului, medicul legist Olimp Dobrescu fuma în timp ce-l asculta pe unul din cei doi tipi care stăteau lângă el. După mutră și halatele albastre, nu puteau fi decât brancardieri.

— Căpitane, iar ai probleme! mi-a strigat de cum m-a zărit apropiindu-mă de el.

— Când n-am? am strâmbat din nas. Unde-i „obiectul”?

Mi-a făcut semn să-l urmez și, ocolind banca și străbătând câțiva metri, mi-a arătat un arbust, care de la nivelul solului bifurca două tulpini, groase de vreo 20 de centimetri. Pe pământ, ceva semănând cu un pachet.

Mă uitam spre locul indicat de medic de la o distanță de circa cinci metri și n-am realizat imediat despre ce-i vorba. Când însă ochii au început să mi se obișnuiască cu penumbra vegetației care ne acoperea, am zărit un pantalon mototolit, aruncat parcă la întâmplare.

Am mai înaintat doi pași și am văzut și restul… Dintr-o manșetă de pantalon ieșea laba unei mâini, cu palma pe pământ.

— Ce părere ai? m-a consultat medicul legist.

— Urâtă poveste! a răspuns în locul meu căpitanul Maier, din spatele nostru.

M-am întors spre el:

— Eugen, fă pozele și depistează eventualele urme. Când ești gata, și caută să fii cât mai repede, anunță-mă! am zis, întorcându-mă și pornind urmat de Dan spre scuarul dejoacă al copiilor.

M-am apropiat de subofițerul cu fustă care conversa cu grupul de martori. I-am cerut aparatul de radio-emisie. După ce am anunțat dispeceratul că am nevoie de un câine de urmărire, am trecut la chestionarea martorilor. În prealabil, Dan își notase datele lor de identificare.

Edificându-mă asupra împrejurărilor în care fusese făcută macabra descoperire, am încercat să aflu ce persoane văzuseră din clipa când au intrat în parc. Martorii au vorbit despre o educatoare însoțind

douăzeci-treizeci de copii sub șapte ani și două perechi de tineri, din speța absolvenților de liceu, care o începuseră cu sărutatul încă de dimineață, probabil pentru a avea spor toată ziua.

Când oamenii mi-au spus că au un proces pe rol, i-am lăsat să plece la judecătorie, declarațiile urmând să le scrie acasă și să le lase a doua zi la sediul inspectoratului.

Pe când dădeam mâna cu ei, m-a strigat Maier dindărătul băncii:

— Eu am terminat. În colet sunt ambele mâini.

— Și?

— Despre mâini îți va vorbi doctorul. În ce privește ambalajul, avem de-a face cu o pereche de pantaloni din tergal și voi încerca să scot tot ce se poate din asta. Terenul afânat, frunzele care acoperă solul și trecerea martorilor în câmpul infracțional împiedică relevarea unor urme dinamice. Voi continua însă cercetarea după plecarea voastră.

M-am îndreptat spre medicul legist. Olimp Dobrescu era un băiat înalt, suplu și bine legat. Tipul sportivului care a știut să-și mențină condiția fizică și la cincizeci de ani. Figură plăcută, cu trăsături bine proporționate, frunte înaltă, cu păr scurt, gen boxer.

Mă obișnuisem să lucrez cu doctorul Capolide, însă acesta nu mai exista. La începutul anului făcuse un

infarct pe stradă și, culmea ironiei, poposise pe una dintre mesele de ciment pe care făcuse disecții mai bine de treizeci de ani.

Când am ajuns lângă Dobrescu, a înțeles că i-a venit rândul și mi-a făcut semn să mă apropii și să mă aplec. După ce i-am făcut pe voie, mi-a arătat cu vârful unui pix degetele uneia din mâini:

— Remarci carnația matricelor unghiale [2] ? mă întreabă el, arătându-mi că unghiile au o culoare albastru-vineție.

— Cianoză… am zis eu.

— Întocmai. Sângele a fost insuficient oxigenat înainte de instalarea decesului. Deci, moarte prin asfixiere.

— Toxică? Oxid de carbon?

— Nu. Mecanică. Impermeabilizarea căilor respiratorii, probabil. Certitudinea o putem obține numai după examinarea organelor esențiale, a răspuns.

— Altceva?

— Intervalul de la moarte, aproximativ 48 de ore. Sexul feminin. Vârsta victimei, circa 20 de ani.

---

[2] Zona generatoare a lamei unghiale, ascunsă sub pielea de la baza unghiei (are și o porțiune vizibilă: lunula sau semiluna). Această zonă este foarte sensibilă și atunci când este lovită poate duce la modificări de creștere și structură ale unghiei, până la căderea acesteia.

Amprentarea se face la SML[3], deoarece mâinile au nevoie de o tratare prealabilă.

— Fără amprente nu mă pot mișca, l-am avertizat.

— Știu. Va fi primul lucru de care mă voi ocupa. Pot să le ridic? arătă el spre cele două brațe.

— De ce or fi ieșit din pantaloni? m-am adresat lui Maier, fără să-i răspund doctorului Dobrescu. Pachetul a fost aruncat de la distanță?

— Nu. Nu cred. În orice caz, asasinul n-a venit cu pachetul în brațe. Ar fi atras atenția. Probabil că pantalonul și conținutul lui au fost transportate cu o sacoșă. Când a ajuns aici, a răsturnat conținutul.

Astfel s-ar putea explica alunecarea unuia dintre brațe din pantalon.

— Ce fac? se impacientă medicul.

— Mai aștepți câteva minute, am spus, întorcându-i spatele și pornind din nou spre scuar, înainte însă de a ajunge la luminiș, mi-a răsărit în față o namilă de câine lup alsacian, mai mult negru decât roșcat.

— Să trăiți, tovarășe căpitan, mă salută plutonierul adjutant Ilie Barcea, care-l ținea în lesă.

Câinele de urmărire așteaptă ordine.

M-am răsucit pe jumătate și am arătat cu mâna spre coletul pe care-l străjuia doctorul Dobrescu.

---

[3] Serviciul de Medicină Legală.

Subofițerul s-a îndreptat spre pantalon, l-a ridicat și l-a întins spre botul câinelui. Acesta, după ce l-a adulmecat de câteva ori, pentru a memora mirosul, a ridicat capul spre însoțitorul lui și a început să joace pe labele din față.

— Putem porni, tovarășe căpitan? a vrut să știe subofițerul, și, când am confirmat, a lăsat lesa mai lungă și și-a îndemnat câinele cu un: Dun, ia urma!

Animalul n-a mai avut nevoie de altă invitație. Trăgând puternic de lesă, a pornit în direcția Căii Plevnei. I-am făcut semn lui Dan să vină cu mine.

După ce am străbătut vreo două sute de metri printre boscheții și copacii care mărgineau aleea, am ajuns la ieșirea din parc. Dun a coborât treptele și când a ajuns în stradă, o luă spre stânga, spre Calea Plevnei. A străbătut 25–30 de metri și s-a oprit lângă bordura trotuarului, între un copac și un stâlp de iluminat. Apoi s-a culcat pe labe și s-a uitat în ochii însoțitorului său.

— Aici se termină urma, a ridicat din umeri subofițerul. Știți, asfaltul, gaze de eșapament…

— E în ordine. Poți pleca, am zis, aplecându-mă și mângâind capul câinelui.

*

Cum am ajuns la inspectorat, l-am trimis pe Dan după lista persoanelor dispărute. Ne-am apucat apoi împreună s-o căutăm pe cea susceptibilă să ne

intereseze.

Mai întâi, cum era și firesc, am exclus bărbații. Am căutat femeile care aveau o vârstă apropiată de cea a victimei și, în final, dintre acestea am trecut la alegerea celor care dispăruseră în ultimele două-trei zile. Ultima operațiune a fost foarte simplă, deoarece o singură persoană răspundea la această selecție: o tânără care nu se mai înapoiase acasă de două zile.

În timp ce Dan își nota adresa indicată de listă, am telefonat la serviciul de pază și ordine. Am certificat șefului formațiunii să-i anunțe pe toți subofițerii care patrulează în raza municipiului că o persoană necunoscută va încerca să abandoneze niște pachete cu bucăți dintr-un trup omenesc. De asemenea, mai cu seamă seara, vor trebui controlate toate persoanele care au asupra lor valize sau sacoșe grele.

Când mi-am terminat mesajul, m-am apucat de treburile mele curente. După câteva minute, m-a sunat doctorul Dobrescu pentru a-mi da câteva amănunte pe care le considera necesare.

Două ore mai târziu, căpitanul Maier și-a făcut apariția în biroul nostru.

— La mine e-n regulă! La voi? se interesă el.

— Deocamdată da, am replicat, ridicându-mă dindărătul biroului.

*

Mașina în care mă aflam cu Dan și Maier a ocolit Foișorul de Foc, a traversat Bulevardul Republicii și s-a angajat pe strada Traian. După ce am trecut prin intersecția cu Calea Călărașilor, Vartunian a cotit pe prima stradă din dreapta și a oprit în fața unei clădiri masive în stil baroc, cu două etaje.

Ajunși la primul etaj, am apăsat pe soneria apartamentului pe ușa căruia scria: „Ing. George Cornea".

Ne-a deschis o femeie trecută de șaptezeci de ani, scundă și grăsană, gen Mahalia Jackson[4]. După cum era îmbrăcată, mi-am zis că trebuie să fie femeia de serviciu.

— Bună ziua. Se poate vorbi cu doamna Cornea? am zis.

Fără să spună nimic, femeia mi-a făcut semn să aștept și a închis ușa.

„Doamnă, vă caută trei domni!",am auzit-o strigând dindărătul ușii.

Câteva clipe mai târziu, ușa s-a redeschis și în pragul ei apăru o femeie până în patruzeci de ani.
Ochii albaștri și părul blond, strâns la spate într-un coc.

---

[4] Mahalia Jackson (n. 26 octombrie 1911, New Orleans, Louisiana, SUA – d. 27 ianuarie 1972, Evergreen Park, în apropiere de Chicago, Illinois, SUA) a fost o cântăreață Gospel americană. Ea a crescut în New Orleans unde a început să cânte într-o biserică baptistă. În 1928 se mută în Chicago, unde va face parte din grupul Johnson Brothers, unul din primele grupuri profesioniste de muzică Gospel.

Era de statură înaltă, iar capotul lung, bleu, strâns în cordon, lăsa să se ghicească o siluetă admirabilă.

— Domnii? întrebă, privindu-ne cu o vădită neliniște.

— Sărut mâna. Suntem de la miliție, am zis, arătându-i legitimația. Dacă se poate, am vrea să discutăm cu dumneavoastră despre reclamația pe care ați făcut-o ieri.

— Ați găsit-o pe Anca? tresări ca cu precipitare. Ce face? Unde este?

Nu puteam să-i mărturisesc realul motiv al vizitei noastre, deoarece acesta se baza numai pe o simplă bănuială, iar bănuielile în meseria noastră n-au nicio valoare, dacă nu sunt dovedite prin probe materiale.

— Dorim să organizăm o căutare sistematică, ceea ce este foarte dificil dacă nu cunoaștem circumstanțele în care s-a produs dispariția, am spus.

— Oh, iertați-mă! Vă rog să poftiți înăuntru, și-a dat ea seama că ne ține în ușă.

Trecând printr-un vestibul, am intrat într-o încăpere mobilată cu o somptuoasă garnitură de sufragerie, de culoarea abanosului. Sus, o lampă grea, tip candelabru; pe pereți tablouri originale; pe podea, un covor greu, plușat, probabil persan veritabil.

— Pentru început trebuie să facem identificarea dispărutei, m-am pornit, de cum ne-am așezat pe scaunele care împresurau masa din mijlocul camerei.

Numele și vârsta fetei, vă rog.

— Anca Broscoțean, optsprezece ani.

— Ocupația?

— A luat bacalaureatul și se pregătește să dea examenul de admitere la Academia de Științe Economice.

— Sunteți rude?

— Nu. Sunt consăteană cu tatăl ei și am rămas prieteni. Familiile noastră se vizitează reciproc în timpul concediilor.

— În ce oraș are domiciliul stabil?

— În Sibiu.

— Părinții ei ce ocupație au?

— Tatăl este medic și mama profesoară.

În timp ce eu întrebam și gazda răspundea, Dan stenografia cu conștiinciozitate, iar Maier aborda un aer de adâncă plictiseală. M-am decis să stabilesc dacă bănuielile mele aveau vreun temei.

— Doamnă Cornea, ați remarcat vreun semn particular la mâinile Andei?

A ridicat din umeri și a spus ezitând:

— Nu… Știu că avea mâini frumoase… Altceva nu țin minte…

— Vreo cicatrice, n-ați remarcat pe brațele ei? am insistat.

— A, ba da! La cotul drept avea o cicatrice de

mărimea unei monede de cincisprezece bani, iar pe brațul stâng avea urma lăsată de vaccinare.

În timp ce femeia răspundea, am privit un ceas așezat pe servanta din spatele ei. Era încadrat într-un suport din lemn lustruit. M-am uitat la ora pe care o indica și, surprins la ceasul meu.

Interlocutoarea, care-mi urmărise gestul, a explicat:

— Nu vă luați după el, s-a oprit. Ancăi îi plăcea să-l întoarcă, dar de două zile…

Maier, ieșind din apatie, m-a privit întrebător. Avea dreptate, bănuielile noastre se conturaseră suficient pentru a deveni necesară o certitudine.

— Doamnă Cornea, o tânără a suferit un accident și noi credem că ar putea fi vorba de Anca. Datorită, însă, unor condiții mai deosebite, identificarea o putem face numai cu sprijinul dumneavoastră.

— Ce accident?! întrebă, privindu-mă speriată.

— Și deci important este să știm dacă Anca este tânără la care ne-am referit, am continuat, evitând să-i răspund.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră. Ce trebuie să fac?

— Să-i permiteți colegului meu să examineze acel obiect, am spus, arătând pe rând spre Maier și spre ceasul din spatele ei.

Mai întâi m-a privit mirată, apoi a făcut un gest de

indiferență prin care arăta că ceasul e la dispoziția lui Maier.

În timp ce colegul meu se ridica de pe scaun și se apropia de servantă, mi-am reluat interogatoriul.

— Anca stă de mult la dumneavoastră?

— De o săptămână, adică din 29 iunie, când a adus-o tatăl ei de la Sibiu și a lăsat-o la mine în gazdă pentru perioada examenelor de admitere la facultate. Eu ajutând-o să-și definitiveze pregătirea la matematică.

— Dumneavoastră ce profesie aveți?

— Sunt conferențiară la catedra de matematică de la Politehnică.

— Când v-ați sesizat de dispariția Ancăi?

— Miercuri după-amiaza.

— Vă rog să-mi relatați ce s-a petrecut în acea zi.

— La ora opt dimineața, am plecat cu fiul meu la Liceul Mihai Viteazu, unde a dat examenul de admitere. La douăsprezece, când am revenit acasă, am găsit-o pe Anca învățând. În jurul orei unu, Anca m-a întrebat dacă am trecut pe la Academia de Științe Economice să văd locurile afișate pentru facultăți. I-am răspuns că n-am avut când și i-am propus să facă o pauză și să se ducă ca să le vadă. Știți, de când se află la mine, a învățat continuu și nu-i strica o pauză. Fiul meu s-a oferit s-o însoțească. După aceea ne-am așezat la masă și am mâncat.

— Ce anume? a deschis Dan gura pentru prima oară de când ne aflam acolo, punând o întrebare pe deplin justificată pentru cazul pe care-l anchetam.

— Ciorbă de zarzavat cu smântână, papricaș cu carne de miel și o prăjitură de caise.

— La ce oră a plecat de acasă spre facultate?

— La ora două și jumătate.

— Însoțită de fiul dumneavoastră?

— Nu. Înainte de plecarea Ancăi, băiatul s-a răzgândit și nu s-a mai dus cu ea.

— Deci a ieșit neînsoțită.

— Da. I-am dat tichet pentru autobuz și am rugat-o ca la întoarcere să cumpere patru suluri de hârtie igienică și o jumătate de kilogram de lămâi.

— Cu ce autobuz pleca?

— Cu 40, pe care-l lua de la Hala Traian și o lăsa în Piața Cosmonauților, lângă A.S.E.

— Deci ultima oară ați văzut-o la ora două și jumătate după-amiază?

Confirmă.

— Vă rog să încercați să ne-o descrieți, i-am cerut.

— E o fată foarte frumoasă, înaltă…

— Cât de înaltă?

— Ca mine, adică un metru șaptezeci… Suplă și bine proporționată.

— Părul? Chipul? am ghidat-o eu.

— Părul șaten-castaniu, căzut pe umeri și cu breton pe frunte. Gura frumoasă, nasul mic, ridicat puțin în vânt, ochii căprui și mari… a spus ea, începând să plângă.

Am lăsat-o să se mai liniștească și am reluat:

— Cum era îmbrăcată?

— Cu o bluză cu mâneci scurte, de culoare alb-crem, cu niște imprimeuri. Un pantalon de tercot, culoarea lila deschis, adică mov spre roz, și în picioare avea saboți galbeni, cu o căpșună roșie pictată pe bombeuri.

— Poșeta?

— Nu, purta o traistă agățată pe umăr.

— Avea bani la ea?

— Cred că avea vreo 400 de lei.

— Când ați început să vă îngrijorați? am întrebat, în vreme ce-l priveam pe Maier, care în timpul discuției ridicase cu folie adezivă amprentele digitale de pe carcasa ceasului și acum se apucase să le examineze și să le compare cu cele luate de doctorul Dobrescu de la mâinile găsite în Parcul Hipodrom.

— La ora șapte seara. Când a plecat i-am spus să nu întârzie mult, pentru că după-amiază aș fi putut lucra cu ea la matematică. Văzând că au trecut cinci ore de la plecarea ei, m-am impacientat. Știam că este serioasă și punctuală… Am început să dau telefoane la rudele și cunoștințele pe care le are în București, dar n-am putut

să-i dau de urmă. Văzând că până la ora zece nu s-a înapoiat acasă, soțul meu a plecat cu mașina s-o caute la miliție, la spitale și la morgă. După miezul nopții, când a revenit fără să fi putut afla ceva, am telefonat familiei Broscoțean, la Sibiu. Apoi, a doua zi, am anunțat dispariția la miliție, a zis, ridicând neputincioasă din umeri.

— Știți ce relații avea în Capitală?

— Nu.

— Atunci cum ați știut unde s-o căutați?

— Din agenda de telefon.

— Am să vă rog să mi-o dați mie.

S-a ridicat de la masă și a ieșit din cameră.

— Eugen, care-i rezultatul? am întrebat, văzând că Maier își strânge ustensilele și le bagă în trusă.

— Pozitiv, victima a fost identificată.

Am dat din cap, fără să comentez. Când el s-a reașezat pe scaun, a intrat în încăpere doamna Cornea și mi-a înmânat o agendă cu coperta albastră.

— Părinții Ancăi aveau dușmani? am întrebat, în timp ce răsfoiam agenda.

— Nu… Adică n-am de unde să știu…

În acel moment s-au auzit voci din vestibul. Când s-a deschis ușa, a apărut un puști de vreo paisprezece ani, blond, ochi albaștri, nasul cârn și stropit cu pistrui, iar după el a intrat un bărbat înalt, voinic, în jur de cincizeci

de ani, care ne-a privit surprins.

Doamna Cornea ne-a făcut cunoștință cu soțul și fiul ei.

— E cuminte. Nu putem pricepe unde ar fi putut să dispară, s-a mirat George Cornea.

— Marian, du-te la tine în cameră, l-a expediat gazda.

După ce puștiul a părăsit bosumflat încăperea, am arătat spre Maier.

— Colegul meu confirmă temerea care m-a adus la dumneavoastră. Anca a suferit un accident…

— Grav?! s-a albit la față doamna Cornea, în timp ce-și prindea obrajii între palme.

Am privit-o fără să-i răspund.

— A… A murit? a îngăimat ea în șoaptă.

Am confirmat înclinând din cap.

— Ce fel de accident? Unde…? a întrebat soțul ei care înlemnise lângă scaunul pe care se pregătise să se așeze.

— A fost ucisă, am precizat, în timp ce-l invitam să-și ocupe scaunul.

N-a remarcat gestul meu. Mă privea cu un amestec de uluială și neîncredere.

Liniștea care se așternuse în cameră mi-a îngăduit să-mi aud tic-tacul ceasului.

— Vorbea mult la telefon? am întrebat.

— Nu, n-avea când… învăța tot timpul… a spus plângând doamna Cornea. Numai o singură dată am

văzut-o vorbind la telefon, cu o prietenă de la Sibiu…

— Știți cum se numea această prietenă?

— În timpul convorbirii am auzit-o spunându-i Corina.

— V-ați putut da seama despre ce discutau?

— Despre examenele de admitere la facultăți. Probabil că erau colege.

— Dumneavoastră mai puteți adăuga ceva la precizările soției dumneavoastră? m-am adresat domnului Cornea, care între timp se așezase sau alunecase sub șocul știrii pe scaun.

A clătinat capul:

— Plec la ora șapte dimineața și mă întorc acasă abia seara. Poate ar fi bine să discutați cu Teodosia, femeia noastră de serviciu. Ea este toată dimineața acasă, mi-a sugerat el.

— Poate că și Marian ar putea să vă dea unele relații, a completat soția lui. În afară de faptul că și el stătea acasă și se pregătea pentru examenul de admitere în liceu, ieșea adesea să se plimbe cu Anca.

Domnul Cornea s-a ridicat și a ieșit din cameră. Când a revenit, era însoțit de bătrână care ne deschisese ușa și de puștiul pistruiat.

M-am adresat femeii de serviciu:

— Anca a ieșit vreodată dimineața din casă?

— Nu. Stătea tot timpul cu nasul în cărțile ei, că

degeaba îi ziceam eu să mai iasă un picuț la aier…

— Discuta des la telefon?

— O singură dată am auzit-o vorbind cu cineva și-i tot zicea că se teme de esamen.

— A pronunțat vreun nume?

Femeia făcu semn că nu.

— Ați reținut ceva din dialogul ei?

— Da… Parcă zicea că: „Ție ce-ți pasă, că ți-ai luat dipluma”.

— Când a avut loc această discuție?

— Cu o zi înainte de-a pleca fără să mai vină-napoi acasă.

— Pe la ce oră a vorbit la telefon?

— Să fi fost ora zece.

— În ziua următoare, a mai vorbit cu cineva la telefon?

— N-am văzut… Dară o fi vorbit, că eu am tot fost după cumpărături pe la peață.

M-am adresat puștiului:

— Marian, tu ai auzit-o vorbind la telefon?

— Nu. De altfel, de pe terasă, unde învățam eu, nu puteam să văd sau să aud telefonul din cauza zgomotului străzii.

L-am rugat să-mi spună dacă în ieșirile lui cu Anca, aceasta s-a întâlnit cu cineva. M-a asigurat de contrariu, adăugând că Anca n-a ieșit niciodată din casă fără el.

— Anca a mai fost în București? am întrebat-o pe doamna Cornea.

— Da. În luna aprilie, după ce a participat la Olimpiada de economie politică de la Târgoviște, unde a obținut o mențiune; a stat la mine o săptămână și a învățat la matematică. Din câte știu, a mai fost în București și anul trecut, când a locuit la o rudă de a ei.

— Știți cum se numește această rudă?

A clătinat din cap, iar eu, considerând că nu mai pot obține alte informații, m-am ridicat de pe scaun.

— Vă rog să ne permiteți să vedem camera și lucrurile Ancăi, am cerut.

În afară de cursuri școlare și obiecte de îmbrăcăminte, frumoase și curate, n-am găsit nimic din ceea ce noi numim noi „capete de ață".

*

Când am ajuns la inspectorat, era aproape zece noaptea. Am mirat în birou cu Dan. Pe Maier l-am trimis acasă, deoarece n-avea cu ce să ne mai ajute.

— Hai să ne apucăm de treabă, Dane. Întâi ne ocupăm de depistarea tuturor persoanelor din anturajul victimei. Începutul îl facem cu asta, am zis, punând pe masă agenda luată de la doamna Cornea. De numerele locale mă ocup eu. De celelalte, tu. Motiv pentru care vei pleca la Sibiu, unde va trebui să urmărești ipoteza că asasinul ar fi concetățean cu victima.

În timp ce Dan se apucă să extragă din agendă numerele de telefon cu cinci cifre, am tras un sertar al biroului meu și am scos o cutiuță metalică. M-am dus spre peretele acoperit cu o draperie pe care am tras-o la o parte. Mi-am plimbat degetul pe harta Bucureștiului, care acoperea întregul perete, și am înfipt un steguleț în punctul unde descoperisem mâinile victimei. M-am dat înapoi câțiva pași și am privit harta, întrebându-mă unde voi pune următorul steguleț. Cum, firesc, nu putem da un astfel de răspuns, am acoperit din nou harta cu draperia și am lăsat cutia cu stegulețele pe colțul biroului meu. Știam că o să mai am nevoie de ele, curând.

9 iulie

Ziua a debutat cu un cer albastru, senin și un soare care dogorea puternic, deși era abia opt și jumătate.

Pe bulevardul Aviatorilor, troleibuzul liniei 83 își târa cu greutate caroseria hodorogită, înțesată cu pasagerii care așteptaseră aproape o jumătate de oră sosirea vehiculului. Majoritatea era formată din amatorii de apă și plajă, care se îndreptau spre ștrandul Bordei.

Când troleibuzul a oprit în Piața Aviatorilor, o bătrânică, ce făcea notă discordantă cu voioșia și tinerețea celorlalți pasageri, a reușit cu greutate să-i

convingă pe cei trei adolescenți care călătoreau pe scară s-o lase să coboare.

În timp ce troleibuzul se punea în mișcare, Steliana Drobotă privi dezaprobatoare după ei, apoi traversă șoseaua în direcția Parcului Herăstrău. Deși avea șaizeci și cinci de ani și era pensionară, pentru a-și mări veniturile, lucra câteva luni pe an ca îngrijitoare la W.C.-ul din parc. La intrarea parcului, porni pe aleea asfaltată, paralelă cu Aleea Trandafirilor.

*

Nicolae Buzatu, cincizeci și șapte de ani, lăcătuș, se trezi din somn odihnit și bine dispus. Cu o zi înainte avusese puțină temperatură și doctorul întreprinderii unde lucra, temându-se de o gripă virotică, se grăbi să-l expedieze acasă cu trei zile de concediu medical.

Se sculă din pat și începu să se întindă a lene, în timp ce se întreba cum ar putea să-și folosească zilele libere. Când a privit ceasul deșteptător, care arăta ora nouă fără douăzeci, un guițat venit din curte i-a reamintit că încă n-a dat de mâncare la cei doi purcei pe care-i creștea; unul pentru vânzare, de Crăciun, și celălalt pentru pomana porcului.

Așa cum era îmbrăcat, în pijama, și fără să-și mai pună în picioare papucii, a ieșit în curte. A luat găleata cu resturile de mâncare adunate cu o zi înainte de la cantina întreprinderii și a răsturnat-o în troacă. Pe când

purceii morfoleau cu multă poftă terciuiala din copaie, Buzatu se întrebă cu îngrijorare ce le va da de mâncare în următoarele două zile, când, fiind în concediu medical, n-avea ce căuta la cantina întreprinderii. A ridicat din umeri și, spunându-și cu filosofică resemnare că avantajele prezintă întotdeauna și dezavantaje, intră în casă gândindu-se că într-un fel sau altul se va descurca el până la urmă. În cazul cel mai rău, cumpărând câteva pâini negre.

După ce prăji niște costiță și sparse deasupra cinci ouă, se așeză la masă. Când termină de mâncat, scoase apă din puțul american pe care-l avea în curte și începu să se bărbierească…

*

Am consultat agenda victimei și am extras unsprezece numere de telefon locale. Un sfert de oră mai târziu, am obținut de la Telefoane adresele care mă interesau și am coborât la mașina de serviciu.

*

După vreo trei sute de metri, Steliana Drobotă o luă spre stânga, pe o scurtătură, trecu pe lângă Teatrul de păpuși și, câteva zeci de metri mai departe, ajunse la locul destinației. W.C.-ul de a cărui curățenie răspundea este situat sub nivelul solului, la patru metri, și are două scări de acces, una pentru bărbați și cealaltă pentru femei.

Începu să coboare cele douăzeci de trepte ale scării pe care era imprimat un B. Când a ajuns jos, a deschis cu cheia prima ușă din dreapta, utilizată pentru păstrarea ustensilelor. A scos afară o găleată și o mătură, le-a pus pe culoar și a vârât cheia în broasca ușii următoare. A răsucit cheia și a împins ușa, dar aceasta nu s-a deschis, decât de-o jumătate de palmă, apoi s-a blocat. După ce s-a mai opintit de câteva ori în ea, fără succes, a încercat să privească înăuntru prin geamul spart al ușii. A trebuit însă să renunțe. Fereastra era prea înaltă pentru statura ei.

După ce, surprinsă și înciudată, a lăsat să-i scape un: „Ce dracu o mai fi și cu ușa asta!”, s-a văzut nevoită să urce, gâfâind, din nou treptele scării pe care abia le coborâse.

Un sfert de oră mai târziu, a revenit cu șeful ei. Ion Lupșa, un bărbat voinic, de vreo patruzeci de ani, după ce și-a vârât capul prin fereastra lipsită de geam și a zărit ce bloca ușa din cealaltă parte, a lovit de câteva ori cu umărul în portieră, până a reușit s-o întredeschidă atât cât să se poată strecura înăuntru.

*

La ora nouă și un sfert, reușisem să mă deplasez la patru din adresele pe care mi le notasem. Dar n-am avut șansa să-mi răspundă cineva, deși am apăsat mult și cu perseverență pe butoanele soneriilor de la ușile

respectivelor apartamente.

Cătrănit, am deschis portiera și m-am așezat lângă Vartunian. Când am vrut să-i spun care-i noua destinație, radio-telefonul a început să zbârnâie agasant…

*

La ora nouă și jumătate, când m-am apropiat de W.C.-ul din parcul Herăstrău, căpitanul Maier s-a desprins din grupul de ofițeri criminaliști pe care-i comanda și mi-a venit în întâmpinare.

— Doctorul Dobrescu e acolo, mi-a arătat el treptele care coborau spre toaletă. E coletul numărul doi. Cu fotografiatul am terminat. Aștept să isprăvească doctorul și apoi mă apuc de căutarea urmelor.

În pragul ușii deschise, l-am văzut pe Dobrescu. Lega gura unei pungi mari, din polietilenă, prin folia căreia se zăreau niște resturi secționate. Alături, lângă picioarele lui, pe ciment, se afla o pânză roșie, murdară și mototolită. M-am strecurat pe lângă doctor și am intrat în încăperea dindărătul ușii. Mă aflam într-un vestibul de patru metri pe doi. Pe dreapta, un lavoar cu oglindă, în față, trei pisoare din porțelan alb; pe stânga, patru cabine.

Am mai făcut doi pași, pentru a examina interiorul, când a intervenit Dobrescu:

— Nu-ți pierde vremea degeaba! N-ai ce găsi

înăuntru. Era încuiată, a arătat el spre ușa de acces a vestibulului. Criminalul a aruncat pachetul prin fereastra spartă.

— Ce-ai găsit? am arătat spre pungă de lângă el.

— Coapsa stângă și gamba piciorului drept, m-a informat, dezgustat.

— Și asta? am arătat spre pânza roșie.

— Ambalajul exterior al pungii în care erau vârâte resturile dezmembrate de care ți-am vorbit…

S-au auzit pași coborând scara și și-a făcut apariția Maier.

— A sosit câinele de serviciu, m-a anunțat el.

— Să-l aducă aici, am cerut.

În timp ce Maier striga în susul scării: „Mihuț, vino cu potaia jos!", medicul legist m-a întrebat, arătând spre pungă, dacă se poate retrage. Am fost de acord.

Când plutonierul a coborât cu câinele, i-am indicat cu degetul pânza roșie.

— Urma, Ebat! la îndemnat subofițerul, vârându-i sub bot pânza.

Când l-am văzut că-și întoarce capul spre scări și trage de lesă, i-am dat o palmă ușoară peste coapsă pentru a-l face să înțeleagă că poate trece la treabă. După felul în care și-a întors repede capul spre mine, mârâind și arătându-mi niște colți ca de tigru, cred că n-a apreciat intimitatea gestului meu.

— Nu suportă decât mâna mea, l-a scuzat subofițerul, deși, după cum zâmbea, era evident că incidentul nu-i diminuase buna dispoziție. Doriți să pornim?

După ce am confirmat, și-a îndemnat câinele, și acesta a început să urce scările mirosind treptele. Când a ajuns sus, a pornit la dreapta pe aleea asfaltată. A străbătut vreo optzeci de metri și, când a ajuns la intersecția străjuită de bustul lui George Coșbuc, a luat-o spre dreapta, trecând prin fața Teatrului de păpuși. A parcurs aproximativ patru sute de metri pe aleea asfaltată, iar când a ajuns la ieșirea din Bulevardul Aviatorilor s-a orientat spre stânga, în direcția lacului Herăstrău. A trecut pe lângă bazinul cu apă din fața parcului, a mai mers încă douăzeci de metri și s-a oprit lângă bordura trotuarului. S-a culcat pe labe, cu ochii în ochii însoțitorului său.

— Tovarășe căpitan, asta-i tot ce-a putut face. De aici urma este pierdută. Știți, asfaltul fierbinte, circulația mare…

L-am întrerupt, spunându-i că nu mai am nevoie de câine.

Am pornit pe drumul pe care venisem, înapoi, spre locul unde-mi lăsasem colaboratorii.

Când am ajuns la W.C., am coborât din nou scările. Maier și doi oameni de-ai lui prăfuiau cu pensulele ușa fără geam, pentru a ridica eventualele impresiuni

digitale.

— Nu mai durează mult și am terminat, a zis Maier, peste umăr, zărindu-mă în spatele lui. Am luat și amprentele femeii de serviciu, și ale administratorului, pentru comparare cu cele relevate.

— Parcul nu prea e luminat noaptea. Oare W.C.-ul ăsta o fi? am întrebat, fără adresă, privind fasungul din tavan, văduvit de orice urmă de bec.

Maier s-a întors imediat cu fața spre mine, ținând pensula ca pe un stilou cu care se pregătea să acorde autografe admiratoarelor.

— La ce te gândești? a vrut să știe.

— Pe întuneric, e posibil să fi pipăit cu mâna liberă faianța de pe peretele scării. Coletul pe care-l ținea în cealaltă mână, probabil, îl dezechilibra și deci trebuia să se sprijine de ceva. Fie și numai pentru a se ghida la coborâre.

Mai întâi s-a uitat la mine urât, crezând probabil că am chef de glumă, apoi, realizând că remarca mea nu-i lipsită de logică, a confirmat că se va ocupa și de pereți.

— Când termini treaba, încearcă să mă găsești, am zis, începând să urc treptele.

*

La ora douăsprezece, Nicolae Buzatu a mai aruncat o privire la cei doi purcei, care năvăliseră cu picioarele în troacă în speranța că ar mai putea găsi ceva de mâncat,

apoi a ieșit pe poartă, fără să uite să tragă zăvorul, vârându-și mâna printre stinghiile gardului din lemn.

A luat-o de-a lungul străzii Baicului, până a ajuns la Gara de Est, unde, câteva minute mai târziu, s-a urcat în troleibuzul liniei 85. Găsind o bancă liberă, s-a așezat și a privit pe fereastră cât a ținut Bulevardul Dimitrov. Când a trecut pe lângă Foișorul de Foc, pentru a se angaja pe Bulevardul Republicii, Buzatu s-a sculat de pe scaun și, strecurându-se cu greutate prin aglomerația care se făcuse între timp, s-a îndreptat spre ușa din față a troleibuzului. A coborât la a doua oprire, în stația Armenească. Treizeci-patruzeci de metri mai departe se afla clădirea Băii Arcului. S-a îndreptat cu un pas hotărât spre intrarea băii publice…

*

Când am ajuns în birou, am sunat la unitatea câinilor de urmărire, și, povestind comandantului acesteia despre individul care avea mania să-și plaseze pachetele aiurea, l-am rugat să alcătuiască niște echipe pentru cercetarea imediată și sistematică a tuturor parcurilor Bucureștiului.

Înainte de a ieși din birou, am luat un steguleț din cutia lăsată de ieri pe colțul mesei și am marcat pe hartă locul descoperirii coletului numărului doi.

*

La era trei fără un sfert, după–amiaza, Nicolae Buzatu

a ieșit de la Baia Arcului, după ce făcuse o baie de aburi la care jinduia de mult. Când a ajuns la intersecția cu Bulevardul Republicii, s-a oprit cu un aer meditativ. Nu prea avea chef să se întoarcă acasă atât de devreme. Nu i-a trebuit însă mult timp pentru a lua o decizie. A pornit la dreapta, spre Cișmigiu, unde întotdeauna se găseau niște microbiști cu care se putea pune la cale viitorul promițător al echipei de fotbal „Rapid".

*

Era aproape cinci, când am intrat în biroul meu cu o dispoziție foarte fragilă. Reușisem să abordez numai una din persoanele înscrise în agenda victimei, dar fără niciun rezultat. Nu văzuse victima în ultimul an, iar cunoștințele pe care știa că le are aceasta în București s-au încadrat în lista pe care o aveam deja.

Dacă n-aș fi avut de audiat un martor într-o cauză pe care o anchetam mai de mult, și pe care am mai fost o dată obligat să-l amân, mi-aș fi continuat cursa de anchetare și chestionare a persoanelor cunoscute de victimă. Când am auzit ușa deschizându-se, am crezut că mi se introduce în birou persoana programată, însă mă înșelasem. Era căpitanul Maier, care nu întârziase să facă raportul cercetărilor criminalistice întreprinse la W.C.-ul din Parcul Herăstrău.

— Am colecționat sute de amprente digitale ale vizitatorilor toaletei respective. Sunt conservate și

clasate. Când vei pune mâna pe ucigaș, vom putea să-i probăm prezența în câmpul infracțional. Dar numai în cazul că s-a sprijinit cu palmele de pereți, ipoteză pe care eu n-aș vota-o.

L-am privit întrebător, iar el a continuat:

— În W.C. el n-a ajuns întâmplător. Cunoștea la perfecție locul. Altfel, așa cum ai remarcat și tu, pe întunericul care domnește în acea porțiune a parcului, nu ar fi putut să-l vadă, să-l depisteze. Iar dacă îl cunoștea bine, n-avea nevoie să se ghideze pipăind pereții.

Nu l-am contrazis. Deși sunt bucureștean getbeget, probabil că fără incidentul care m-a obligat să vizitez toaleta respectivă, n-aș fi aflat niciodată de existența ei. Cu criminalul, lucrurile au stat, în mod obligatoriu diferit.

— Oricum, eu așa văd lucrurile, a adăugat el.

— Nu spun că n-ai dreptate, ci că meseria noastră nu ne permite să neglijăm nicio posibilitate, chiar și când există o șansă din zece mii.

— Ai ajuns la vreo concluzie? a făcut el un gest de indiferență.

— Nu-i exclus ca asasinul să se deplaseze într-un autoturism.

— Da, și așa se poate interpreta faptul că ambii câini au pierdut urma în condiții identice, la bordura

trotuarului, m-a aprobat el.

— Și în toată povestea asta e ceva ilogic, ceva care mă intrigă la culme… am dat eu glas unei întrebări care mă preocupase în permanență, din momentul când cel de-ai doilea câine pierduse urma.

— Anume? m-a încurajat el, curios.

— În mod firesc, omul nostru ar trebui să fie înnebunit de frică, cel puțin în timpul în care transportă pachetele cu încărcătura lor sinistră…

Într-o astfel de stare ar trebui să-și abandoneze coletele cât mai repede posibil. Dar el procedează pe dos. În Parcul Hipodrom s-a plimbat aproximativ trei sute de metri, iar în Herăstrău de două ori mai mult.

De ce, când normal ar fi fost să le abandoneze în cel mai apropiat tufiș?

— Sfidare la adresa noastră?

— Nuu… în niciun caz. Nu-i arde lui acum s-o facă pe grozavul… am zis, când m-a întrerupt soneria telefonului.

După ce am ridicat receptorul și am ascultat mesajul, m-am ridicat imediat de pe scaun, făcându-i semn lui Maier să mă urmeze. Pe culoar i-am spus plantonului că audierea martorului se amână din nou.

*

Vartunian conducea atât de repede, încât simțeam vibrațiile caroseriei. Când am intrat în Piața Aviatorilor,

am ocolit la stânga, pe Aleea Trandafirilor. Pe partea dreaptă se vedea Parcul Herăstrău, cu latura în care descoperisem al doilea colet. Ajunși în fața Arcului de Triumf, am virat la dreapta, pe șoseaua Kiseleff. Am rulat aproximativ o jumătate de kilometru, având pe partea stângă Stadionul Tineretului sau „Federația", cum continuă să i se spună leagănului rugby-ului românesc. La prima întrerupere a medianei care desparte cele două sensuri de circulație ale șoselei, mașina și-a redus viteza și a virat la stânga, în fața străduței care desparte Stadionul Tineretului de ștrandul cu același nume. Vartunian a așteptat ca autobuzul 31 să oprească în stația de pe colțul străzii, apoi, ocolindu-l prin dreapta, a urcat pe trotuarul lat și a oprit în spatele celor trei mașini alb-albastru care sosiseră înaintea noastră.

Când am coborât cu Maier din mașină, ne-a venit în întâmpinare un locotenent, care, aflând cine suntem, ne-a rugat să-l urmăm. Am mers pe trotuar vreo douăzeci de metri, în direcția Arcului de Triumf, apoi am luat-o la dreapta, prin liziera pădurii. După ce am străbătut șuvița de arbori lată de vreo cincisprezece metri, am văzut gardul de beton care împrejmuia Stadionul Tineretului, iar lângă el un grup de oameni de-ai noștri care cercetau terenul. M-am apropiat de cei care fixau cu obiectivul aparatelor de fotografiat un punct anume.

Lângă zidul cenușiu, pe pământul acoperit cu frunze veștede, se afla un tricou roșu închis și deasupra lui un segment de carne, mare. Nu mi-am dat seama ce reprezenta și nici n-am găsit tăria să-l examinez mai de aproape. Am întors repede capul și i-am întrebat pe ceilalți:

— Cine l-a găsit?

— El, a zis plutonierul Mihuț, arătând spre câinele care stătea alături, sprijinit pe picioarele dinapoi. În timpul cercetării acestei porțiuni, Ebat a depistat coletul.

— S-ar putea să mai fie și altele, a zis Maier.

— Nu mai sunt, a replicat plutonierul, arătând spre aparatul de radio-emisie atârnat pe piept.

Cercetarea parcului și zonei verzi a șoselei Kiseleff s-a terminat, fără ca vreunul din însoțitorii de câini să fi semnalat evenimente.

— Ai luat urma celui care a adus coletul? l-am întrebat, privind peste gardul din beton.

Îndărătul acestuia, se vedea acoperișul scund al unei construcții din lemn. Pentru o clipă am uitat de ce mă aflam acolo, și mi-am amintit cu nostalgie de cele aproape două decenii care mă legau de clădirea respectivă. De vestiarele în care m-am dezbrăcat de mii de ori pentru antrenamente sau meciuri. Pe vremea aceea nu mi-ar fi putut trece prin cap că voi privi

vreodată vestiarele din locul unde mă aflam, și cu atât mai puțin teribilul motiv care mă adusese acolo.

— Dacă doriți să cunoașteți drumul urmat de infractor, vă rog să mă însoțiți, m-a invitat plutonierul Mihuț.

Am pornit după el, mergând pe lângă gard, în direcția Pieții Scânteii. Douăzeci-douăzeci și cinci de metri mai departe, am ajuns la strada care desparte stadionul de ștrand. Subofițerul a pornit la stânga și după șapte-opt metri mi-a arătat bordura trotuarului.

— Aici. Tovarășe căpitan, am impresia că infractorul circulă cu un autoturism, a presupus el.

— S-ar putea, Mihuț, am răspuns, pornind înapoi.

La punctul de plecare, l-am găsit pe doctorul Dobrescu aplecat deasupra pulovărului.

După ce s-a ridicat, mi-a spus:

— Jumătatea inferioară a abdomenului și bazinul…

Când am plecat, oamenii de la serviciul criminalistic cercetau fiecare palmă de teren.

*

La ora șase și jumătate, am virat la stânga, din șoseaua Ștefan cel Mare în șoseaua Colentina. Am trecut pe lângă marele imobil în care își are sediul magazinul „Bucur-Obor” și ne-am continuat drumul spre strada Doamna Ghica. Apoi Vartunian a întors la stânga și a oprit lângă trotuar, în fața unui bloc cu zece etaje.

Am intrat în holul imobilului și m-am urcat în lift. La etajul X am sunat la ușa apartamentului 45. Mi-a deschis ușa un bărbat până în patruzeci de ani, blond și bronzat. Era îmbrăcat cu un pantalon alb și o cămașă albastră, cu mâneci scurte.

— Domnul Cornescu? am întrebat, iar după ce a răspuns afirmativ, i-am arătat legitimația.

— Cu ce vă pot fi de folos? a spus surprins.

— Vă deranjez cu rugămintea de a-mi furniza relații despre o persoană pe care o cunoașteți.

S-a retras din prag și m-a invitat printr-un gest să intru în casă.

Când, la invitația amfitrionului, m-am lăsat într-un fotoliu-scoică, pivotant, din cealaltă cameră s-a auzit un glas de femeie:

— Cine a venit, Titel?

— Cineva de la miliție. Cred că pentru Anca. Vino și tu, Diana!

— De unde știți că vizita mea este legată de Anca? n-am pierdut ocazia să întreb.

— Nu văd pentru ce altceva m-ar căuta miliția, a răspuns imediat.

— Și pentru Anca, de ce v-ar putea căuta?

— Pentru că, după știința mea, numai Anca poate fi căutată de miliție, ca persoană dispărută…

În cameră a intrat o femeie frumușică, în jur de

treizeci de ani, statură potrivită, șatenă, părul tuns scurt, băiețește. Era îmbrăcată într-un capot înflorat, suficient de lung pentru a nu-mi putea da seama dacă poartă sau nu pantofi cu tocul înalt. M-a fixat cu o pereche de ochi căprui, mari și frumoși.

— Cei cu Anca? a zis de-a dreptul.

— De unde știți despre dispariția Ancăi? am contrat.

— Ne-a telefonat gazda ei, doamna Cornea, ca să ne întrebe dacă știm ceva despre ea. Ulterior, am sunat-o și noi cu speranța că ne dă o veste bună… Ce i s-a întâmplat? a vrut să știe amfitrioana.

Le-am spus și, firește, au rămas stupefiați.

— Cum vă înrudeați? am întrebat, când am crezut că și-au mai revenit din șoc.

— Soția mea este soră cu mama Ancăi, a răspuns el, în timp ce nevastă-sa nu mai contenea din plâns.

— A fost la dumneavoastră în ultima săptămână?

— Nu. Nici n-am știut că se află în București, până s-a interesat de ea doamna Cornea.

— Ce puteți să-mi spuneți despre Anca?

— Nimic în afară de faptul că era o fată cuminte și ascultătoare.

— Când ați văzut-o ultima oară?

— Anul trecut, când a stat la noi câteva zile în timpul vacanței mari.

Am încercat, fără succes, să iau informații despre

persoanele cu care ar fi putut avea relații.

Terminându-mi repertoriul, m-am ridicat din fotoliu. Când domnul Cornescu m-a condus spre ieșire, soția lui continua să plângă.

După ce m-am suit în mașină și Vartunian a demarat spre noua adresă, m-am uitat la ceas. Era șapte și un sfert.

*

La ora șapte și un sfert seara, Nicolae Buzații se decise să plece spre casă. Cele peste trei ore de discuție cu suporterii „Rapid"-ului, aciuați zilnic pe o anumită alee din Cișmigiu, rezolvase problema pe care o argumentase în acest interval de timp. Dacă echipa lor câștigă toate etapele pe care le mai avea de jucat, iar echipele care au înfrânt-o nu mai câștigă niciuna, „Rapid"-ul câștigă campionatul și intră în prima divizie. Și, o dată ajunsă în A, va avea la degetul mic toate echipele divizionare, ceea ce înseamnă că drumul pentru câștigarea campionatului național se va limita, în fond, la un galop de sănătate.

Ieșind din Cișmigiu, începu să urce bulevardul cu gândul la Cupă. Uitase să stabilească strategia prin care „Rapidul" trebuie s-o obțină. „În sfârșit, mai e și mâine o zi!" se consolă el, văzându-și de drum. Merse pe partea stângă, strecurându-se cu greu prin aglomerația celor care intrau sau ieșeau din cinematografele

înghesuite unul lângă altul. Ajuns la Universitate, coborî în diagonală prin pasajul subteran, trecu pe lângă Biserica Colțea, merse înainte pe Bulevardul 1848, până la prima intersecție, și porni la stânga. După vreo douăzeci de metri, traversă pe trotuarul din dreapta străzii și, la ora opt fără un sfert, intră în W.C.-ul care se află la intersecția străzii Mavrogheni.

În dreapta, două cabine, în față, un geam prin care femeia de serviciu Gherghina Dragoș, patruzeci și unu de ani, îi aruncă o privire plictisită, apoi întoarse capul. Pe peretele din partea stângă patru pisoare. Îl alese pe ultimul. Când se întoarse, încheindu-și șlițul pantalonului, privirea îi alunecă prin ușa deschisă a cabinei a doua. Brusc își amintește de o problemă pe care, în toiul discuțiilor din Cișmigiu, o uitase complet. Își suci repede capul spre geamul supraveghetoarei. Asigurându-se că aceasta stă cu spatele la el și discută cu o vizitatoare a compartimentului pentru femei, opus celui în care se afla el, intră în cabina care-i atrăsese atenția. Se aplecă și ridică pachetul pe care-l zărise pitit în dosul scaunului de faianță, lângă racordul sifonului. Faptul că era mai greu decât își imaginase el nu-l deranja, din contră… Ceea ce-l intriga însă era faptul că nu simțea eterogenitatea bucăților de pâine veche pe care spera să le poată duce celor doi purcei de-acasă. Se decise să deschidă traista. Nu era vorba de o traistă, ci

de un pulover verde. Înlăturându-l și ajungând la o pungă din plastic mat, pipăi pentru a-și da seama de natura darului oferit de providență. Când realizează ce ține în mână, avu senzația că i s-a oprit inima, începu să transpire și picioarele refuzară să-l mai susțină. După câteva secunde, care i se părură ore fără sfârșit, puse pachetul de unde îl luase și plecă din W.C., împleticindu-se ca beat mort.

Pe colțul din față, în diagonală, văzu un depozit de hârtie și se îndreaptă spre el, ca un hipnotizat. Când reuși să ceară un pahar cu apă, funcționara care îl întâmpinase, văzându-i chipul livid, nu îndrăzni să-l refuze.

— Vă simțiți mai bine? îl întreabă ea, după ce l-a văzut golind paharul, cu mâna tremurând.

— Da, mulțumesc… îngăimă el.

— Mai doriți un pahar…?

— Nu, acum e bine. Mulțumesc… răspunse respirând cu dificultate, ca un astmatic.

— Inima? întreabă ea, compătimitoare.

Dădu din cap aprobator și plecă. Merse repede, aproape alergând, spre Ministerul Agriculturii, unde se află stația troleibuzului 85.

Ajungând în stație, începe să privească cu insistență în direcția Universității, de-unde trebuia să vine troleibuzul. „Întârzie întotdeauna, da' că-n seara asta,

niciodată!”, își spuse Buzatu, în nerăbdarea cu care dorea să pună o distanță cât mai mare între el și pachetul care îl îngrozise.

Când troleibuzul sosi, în sfârșit, Buzatu dădu din coate și se strecură prin lumea care se îmbulzea cu aceeași intenție ca și el. După ce reuși să apuce cu mâna o bară și puse piciorul pe scară, avu o revelație instantanee. „Dumnezeule, mi-am lăsat amprentele pe pungă!”, își spuse și, coborând de pe scară, începu să se împingă cu spatele înapoi, fără să țină seama de protestele călătorilor dindărătul său, cărora le lua orice șansă de a urca în troleibuzul atât de mult așteptat. De fapt, Buzatu era prea preocupat de problema lui pentru a-i băga în seamă. Posibil chiar să nu-i fi auzit. Cert este că, de îndată ce ieși din împresurarea călătorilor, porni decis pe drumul pe care venise.

Gherghina Dragoș era la postul ei, când l-a zărit pe Buzatu intrând din nou în W.C. Faptul că revenise atât de curând n-o surprinse deloc. De la fereastra de unde supraveghează de mulți ani toaleta pentru bărbați și femei, observase destule ciudățenii pentru a se mai mira de ceva.

Văzându-l venind direct spre ea, cu o mână a deschis ferestruica, iar pe cealaltă a întins-o spre ruloul de hârtie igienică.

— Hârtie? a întrebat ea.

— Un cap de copil… Acolo… a spus surescitat, arătând cu mâna spre cabina în care crezuse că l-a invitat zeița Fortuna.

— Nu înțeleg ce vrei! Ce cap, dom'le?

Când a reușit să-i explice despre ce-i vorba, Gherghina Dragoș înlemni.

— Nu se poate!

— Vino să vezi!

— Eu nu vin! zise femeia, cu hotărâre, trăgându-și îngrozită capul între umeri.

— Atunci du-te și cheamă miliția!

— Nu-i treaba mea! Dumneata l-ai găsit, dumneata anunți! trânti ea geamul care-i despărțea.

*

După ce am ieșit de la familia Carandim, nu eram mai deștept ca la venire. Anca nu-și mai vizitase mătușa din ianuarie, când a stat două ore, apoi a fost condusă acasă de vărul ei Leonard, un tânăr frumușel, student la Facultatea de medicină. Pentru orice eventualitate, mi-am propus ca după terminarea audierii persoanelor din agenda victimei, să mai discut o dată cu Leonard.

Când am ajuns la mașină, Vartunian mi-a spus că a primit un nou mesaj pentru mine…

*

În timp ce ofițerii de la criminalistică căutau urmele, am ieșit afară cu martorii și am început să discutăm

împrejurările în care făcuseră macabra descoperire. Gherghina Dragoș mi-a spus că, de la ora două, când a preluat serviciul, n-a văzut pe nimeni intrând cu un pachet sau o sacoșă suficient de mare pentru a fi conținut coletul abandonat. Precizase, la cererea mea, că ultima curățenie a făcut-o la ora șase seara. Iar dacă pachetul s-ar fi aflat atunci în cabină, ar fi fost imposibil să nu-l vadă.

— După ora șase seara, au intrat multe persoane în cabina respectivă?

— Zece-douăsprezece… Nu pot să știu precis, ridică ea din umeri.

— Și ești sigură că niciunul dintre ei n-a avut o sacoșă? am insistat, deoarece nu puteam admite că pachetul venise singur acolo unde fusese găsit.

— Sunt foarte sigură, deoarece sunt atentă la cei care intră în cabine. Altfel ar pleca fără să plătească taxa de 25 de bani…

Deși argumentul pe care mi-l servise părea decisiv, nu m-a convins: depășisem de multișor vârsta la care se poate admite existența spiridușilor.

— După ora șase seara, când spui că ai făcut curățenie în cabine, ai părăsit W.C.-ul? am întrebat-o cu severitate.

S-a foit puțin, a ezitat o clipă, apoi a aprobat cu capul:

— M-am dus să-mi iau țigări, la debitul de lângă

magazinul „București”… Dar n-am lipsit decât câteva minute.

M-am lămurit. Cele câteva minute au însemnat cel puțin un sfert de oră. Iar timpul maxim necesar pentru abandonarea coletului nu a putut depăși treizeci de secunde.

— La ce oră ai plecat?

— În jurul orei șapte… Da’ am venit imediat înapoi, s-a grăbit să-mi reamintească.

Am dat din cap și m-am înapoiat la echipa care cerceta în toaletă. Medicul mi-a spus că, după fotografiile de identificare, în pachet se afla capul victimei. Apoi mi-a spus că, dacă-l caut peste două ore la morgă, poate să-mi furnizeze câteva date pentru cercetare. După plecarea lui, s-a apelat la câinele de serviciu Elar. Urma pe care a luat-o a fost scurtă. A mers circa douăzeci de metri pe strada Colței, a traversat și s-a oprit în colțul străzii din stânga, lângă trotuar.

*

La ora unsprezece noaptea, am intrat în biroul medicului legist Dobrescu. Mă aștepta, bând cafea dintr-o ceașcă mare, de ceai. A vrut să-mi ofere și mie una, dar l-am refuzat:

— Mulțumesc. Și fără cafea am destui draci. Dă-i drumul și spune-mi ce-ai constatat.

— Examinarea coletului ridicat de lângă Stadionul

Tineretului a condus la concluzia că victima n-a fost violată, deși lichidul seminal recoltat indică un raport sexual. Cel puțin asta indică lipsa infiltratelor sanguine, a vânătăilor, care, în astfel de cazuri, apar pe partea interioară a coapselor. Iar coapsa găsită în parcul Herăstrău nu purta urme de violență. Analizând sângele victimei, care face parte din grupa zero, am crezut că am găsit o explicație pentru absența urmelor, clasice în cazurile de viol: victima avea în sânge o îmbibare alcoolică de 0,5 la mie…

— O astfel de concentrație nu înseamnă stare etilică, am ținut să subliniez.

— Alcoolemia stabilită victimei se putea obține dintr-o sticlă de bere sau cincizeci de grame de coniac, a continuat medicul, ca și cum n-ar fi auzit remarca mea. Cantitatea este minimă, e adevărat, însă noi știm că nu toți oamenii se îmbată în aceleași condiții. O fată tânără, cum era victima, ingerând echivalentul unui păhărel cu coniac, s-ar fi putut griza suficient pentru a fi pierdut posibilitatea de a se opune agresiunii. Acesta este un mod de a vedea lucrurile. După examinarea capului victimei, mai apare o explicație.

— O aștept, l-am îndemnat.

— S-o luăm metodic. Umărul obrazului stâng a suferit un traumatism puternic, probabil provocat de o lovitură de pumn. Creștetul capului, în regiunea

occipito-nucală[5], este de asemenea traumatizat de un corp dur, cu formă rotunjită.

— Care a fost succesiunea loviturilor? am vrut să știu.

— N-am fost acolo când s-au consumat faptele, a zis el cu acreală. Prezumtiv, și mai ales logic, primul moment al agresiunii trebuie să-l fi constituit lovitura de pumn. Al doilea moment, ca o consecință al primului, a dus la dezechilibrarea victimei și căderea acesteia pe spate…

— Ai spus că rana de la capul victimei a fost produsă de un corp cu forma rotunjită. Dușumeaua e plană, am subliniat eu.

— Și înainte de a ajunge pe dușumea, în cădere, nu se putea lovi de altceva?

— Un radiator de calorifer? am tatonat.

— Nu. Rana ar fi avut un caracter mai profund. Mai degrabă un scaun sau o masă.

— Se putea produce o pierdere a cunoștinței? am întrebat pentru a încerca să văd cu ochii minții cum s-au derulat faptele.

— Chiar dacă n-a leșinat, groggy a fost, în orice caz.

— Deci așa se explică pasivitatea victimei în timpul violului. Urmare a violentării prealabile, n-a mai fost în

---

[5] Osul occipital sau occipitalul (Os occipitale) este un os nepereche, situat median în partea posterioară și inferioară a craniului, participă la formarea bazei craniului și a bolții (calvariei) acestuia și a plafonului rinofaringelui.

stare să se opună agresorului.

— Asta este cea mai plauzibilă explicație, m-a aprobat.

— Care-i cauza decesului? Asfixie? am spus, amintindu-mi de aprecierea pe care o făcuse când a văzut degetele de la mâna victimei.

A dat din cap cu amărăciune:

— E o treabă urâtă. Un omor cum n-am mai întâlnit niciodată… Nici chiar în literatura de specialitate. Criminalul este o fiară! Ai văzut că gura victimei era deschisă?

— Nu. Nu m-am apropiat să privesc.

— Știi de ce? a continuat ca și cum i-aș fi răspuns pozitiv.

— Ți-am spus că nu m-am uitat. De ce?

— Întreaga cavitate bucală era umplută cu hârtie igienică…

— Căluș? am spus, în timp ce mă încerca o senzație de repulsie.

— Așa s-ar părea, deși modul în care a fost executat indică sadism, bestialitate. Hârtia a fost împinsă cu putere în faringe și esofag, pe o lungime de zece centimetri. Pricepi? *Un astfel de omor nu putea fi comis decât de un individ care nu se putea controla, un dement.*

— În acest mod a fost ucisă? am întrebat, pe când îmi spuneam că remarca doctorului a deschis o nouă pistă

de cercetare.

— Ar fi putut fi, dacă nu o sugruma, cu mâna dreaptă.

— Dacă victima a lăsat să i se înfunde gura cu hârtie, probabil că nu-și revenise încă din leșinul provocat de lovitura de la creștetul capului… am gândit cu glas tare.

— Când a început să-i bage în gură tampoanele de hârtie, victima era conștientă și s-a opus. Pe ambele arcade ale maxilarului am găsit infiltrații sanguine. Asta arată, fără niciun dubiu, că agresorul a obligat-o să deschidă gura prin apăsarea zonei gonioanelor[6], a spus punându-și demonstrativ mâna pe bărbie și apăsând cu degetele gros și arătător pe mandibulă. Cu cât îi dinții mai încleștați, cu atât se deschid mai ușor la o astfel de compensare.

— Depesajul s-a făcut după deces? am zis, speriat de propria mea întrebare.

— Da, după… m-a liniștit Dobrescu. Apropo, starea segmentelor mi se pare relativ bună și mă întreb dacă n-au fost conservate înainte de abandonare.

— Congelare?

— Nu. Nici chiar așa! Probabil ținute într-un frigider casnic.

— Nu mi-ai spus când a decedat.

---

[6] Unghi facial format de ramurile orizontale și cele verticale ale maxilarului inferior.

— Nu mi-ai spus ce a mâncat la ultima masă.

— Papricaș din carne de miel, ciorbă de zarzavat și o prăjitură, am spus, amintindu-mi precizarea făcută de gazda victimei.

— Da. Asta am găsit și eu. După stadiul de digestie gastrică, a decedat la cel mult trei ore după ultima ingestie.

Am dat din cap și m-am gândit. Dacă ultima masă a luat-o la ora unu, unu și jumătate, rezultă că a fost ucisă în jurul orei patru, patru și jumătate, miercuri 6 iulie.

— Când a fost omorâtă? s-a interesat doctorul, ghicindu-mi parcă gândurile.

I-am zis și l-am întrebat dacă mai are ceva de spus. Mi-a promis că, de îndată ce va obține noi date, mă va anunța fără întârziere.

Când mi-am privit ceasul, era trecut de miezul nopții.

10 iulie

Primul lucru pe care l-am făcut, când am intrat în birou, a fost să însemn pe hartă locul de abandonare a ultimelor două colete. M-am retras câțiva pași și am privit cele patru puncte. Toate steguleţele erau plasate în mijlocul părții superioare a hărții, ca un semicerc, cu bolta pe direcția est. Am încercat să stabilesc o relație între cele patru puncte și locul unde a fost comis

omorul, dar am renunțat. Localizarea pe care încercam s-o stabilesc nu putea constitui o ipoteză de lucru, încă.

Amintindu-mi de precizarea medicului legist, am ridicat telefonul și am format numărul Brigăzii moravuri. Când mi-a răspuns maiorul Ciocărdel, i-am dat elementele afacerii de care mă ocupam și l-am rugat să-și pună oamenii să verifice dacă isprava n-a fost comisă de vreunul din obsedații sexuali pe care îi are în evidență.

— Eu și oamenii mei îți rămânem recunoscători. Tocmai ne întrebam cum să ne ocupăm timpul ca să nu ne plictisim, că doar știi că suntem prea mulți în serviciu și n-avem de lucru! a replicat el acid.

— Regret Fănică, însă după toate aparențele, omorul nu-i străin de un viol, iar de autorii acestui gen de porcării tu te ocupi. Te rog să pricepi că nu-i posibil să neglijăm o astfel de ipoteză, i-am spus cu o voce mai suavă ca aceea a unei sirene mitice, pentru a-l îmblânzi, deoarece știam că cererea mea presupune verificarea a mii de derbedei, eliberați din închisori sau bolnavi externați din clinicile de psihopați. Adică o investigație care urma să-i dea bătaie de cap săptămâni sau chiar luni de zile.

— Bine, Nicule… Am să dau dispozițiile de rigoare. Dacă obțin ceva, te anunț, a zis cu resemnare și s-a grăbit să închidă telefonul din precauție, pentru a nu-mi

lăsa răgazul să-i mai cer și altceva.

Când am așezat receptorul pe furcă, plutonierul a introdus în biroul martorul a cărui audiere fusesem nevoit s-o amân de două ori. L-am poftit să ia loc pe un scaun. Chiar în clipa când am deschis gura pentru a începe chestionarea, am avut certitudinea că martorul ăsta personifică ghinionul. A început să sune telefonul.

*

Mașina rula pe Calea Victoriei. A trecut prin intersecția străzii Locotenent Lemnea și, după câteva zeci de metri a virat la stânga, pe strada Nicolae Iorga. Am lăsat în urmă parcul și, ne-am strecurat printr-o mulțime de curioși, ținuți la distanță de câțiva subofițeri, și am oprit pe partea dreaptă, în spatele mai multor mașini de serviciu. Când am coborât pe trotuar, am văzut o curte cuprinsă între două clădiri înalte, cu tencuiala cariată de intemperii, în genul celor construite de oamenii cu multe parale, după primul război mondial. Clădirea din dreapta își oferea vederii calcanul, cealaltă fațada cu o scară largă acoperită de o copertină vitraliu, din care nu rămăsese decât rama metalică. Un gard din zid ar fi trebuit sa închidă latura dinspre stradă, dar n-o mai făcea, deoarece cutremurul de pământ din 4 martie îi redusese înălțimea la două-trei palme.

Maier cu oamenii lui și doctorul Dobrescu își făceau

meseria în extremitatea stângă a ceea ce mai rămăsese din gard, lângă peretele clădirii. M-am apropiat și am privit o sacoșă tip sport, vișinie, în carouri. Era vârâtă în lăcașul cuprins între gard, peretele clădirii și boxa din zid a contorului de gaze.

— E complet, doctore? am întrebat.

Și-a clătinat capul:

— Înăuntru e numai partea superioară a toracelui.

— Câinele a luat urma, dar a pierdut-o. Ca de obicei… a intervenit Maier.

— Ce direcție a luat?

Arătă cu brațul de-a lungul străzii Nicolae Iorga, în direcția Bulevardului Ana Ipătescu, un punct la o distanță de aproximativ o sută cincizeci de metri:

— S-a oprit pe colț, la intersecția cu strada I.C. Frimu.

M-am întors și am privit în direcția opusă, spre Calea Victoriei.

— A vrut să abandoneze coletul în parcul de pe colț. Dacă a renunțat, înseamnă că l-a speriat ceva, mai exact cineva. Sunteți de la secția a doua? m-am adresat unui grup de trei ofițeri pe care nu-i cunoșteam.

Au confirmat.

— Începând de la Calea Victoriei și până la intersecția cu strada I.C. Frimu, discutați cu toți locatarii acestei străzi. Și pe partea stângă și pe partea dreaptă, casă cu casă, apartament cu apartament. Trebuie să aflați dacă

există cineva care a văzut o persoană cărând această sacoșă ieri, după ce s-a întunecat, am arătat spre ambalajul coletului de lângă gard.

— Am înțeles! a zis unul dintre ei, cu mâna la chipiu, după ce încercase să ghicească gradul meu pe care hainele mele civile, firesc, nu-l puteau arbora.

— Încă ceva! mi-am amintit, pe când ei dădeau să plece. Întrebați-i dacă au avut musafiri după ce s-a lăsat seara. În caz afirmativ, notați adresele lor, îi căutați și repetați întrebările puse celor care i-au găzduit.

— Coletul a fost descoperit de o locatară, a spus Maier, arătând spre treptele clădirii. A crezut că este o sacoșă cu gunoi pusă lângă fereastra ei de către o vecină cu care e în ceartă. În consecință a chemat un subofițer care patrula pe Calea Victoriei pentru a constata mizeriile pe care i le face colocatara. Subofițerul, deja alertat, și-a dat imediat seama despre ce-i vorba și, fără să deschidă coletul, a anunțat dispeceratul…

— Eugene, preia tu cercetarea. Eu vreau să profit de ocazie că duminica e o zi nelucrătoare și lumea stă pe acasă, am zis, făcându-i un gest de salut.

A încruntat sprâncenele și m-a privit contrariat. M-am făcut că nu-i remarc mirarea și m-am îndreptat spre mașină, pe al cărei volan, probabil datorită căldurii care începuse deja să coacă orașul, Varturian își sprijinise capul și medita adânc, sforăind…

*

La ora patru după-amiaza, am ajuns la concluzia că prezumția mea cu privire la principala caracteristică a duminicii a fost corectă: nu era zi lucrătoare! Dar, pe parcursul peregrinărilor mele, s-a mai impus și concluzia că, pe o zi de caniculă, majoritatea bucureștenilor își abandonează casele în favoarea unui picnic la iarbă verde sau niște băi bune la șstrand. Cum persoanele înscrise în agenda victimei n-au vrut să facă opinie separată la exodul concetățenilor lor, mi-am pierdut toată ziua sunând degeaba la nenumărate uși. Cele trei persoane găsite totuși acasă erau rude cu victima și n-o mai văzuseră de peste doi ani.

Când, în sfârșit, am priceput că-mi pierd vremea fără rost, l-am rugat pe Vartunian să mă lase în fața unui restaurant din apropierea locuinței mele. După ce m-am străduit să mănânc o friptură tot atât de tare și gustoasă ca o scândură reformată, am plecat spre casă.

De cum am intrat în apartament, m-am dezbrăcat și am nimerit sub duș. Am reușit doar să mă răcoresc, sila pe care o tot acumulez de trei zile a rămas intactă.

Păstram în permanență pe retină imaginea coletelor. Am vrut să schimb decorul și, dând drumul la televizor, m-am așezat într-un fotoliu. Se transmitea „Linia

maritimă Onedin[7]”. Am urmărit aproximativ jumătate din episod. Tocmai când se creaseră toate condițiile ca domnul James Onedin să se însoare, ceea ce ar fi putut duce la schimbarea serialului, cine știe, din greșeală, chiar cu unul bun… speranțele mi-au fost pulverizate de soneria telefonului.

Mă chema Dan de la Sibiu.

— Cum merge, șefu’?

Nu i-am răspuns nimic, și a înțeles că nu-i cazul să insiste.

— Ce-ai făcut în cele două zile de când ești la Sibiu? l-am întrebat rece.

— Cam asta aș vrea să știu și eu… a zis, oftând, apoi a continuat repede: Am cerut băieților din miliția locală să întocmească lista tuturor colegilor de școală pe care i-a avut victima în ultimii cinci ani, precum și a celor cu care a copilărit, în cartier. Azi-dimineață se ajunsese la aproximativ 400 de persoane, iar dintre aceștia peste o sută cincizeci sunt plecați în vacanță la mare, la munte sau la susținerea examenelor de admitere în învățământul superior. Pricepi cum stau lucrurile?… Din trei, depistezi numai o singură persoană. Și aceasta,

---

[7] A fost un serial de televiziune BBC, care s-a derulat din 1971 până în 1980. Seria a fost creată de Cyril Abraham. Seria este stabilită la Liverpool în perioada 1860 - 1886 și acoperă ascensiunea unei companii de transport maritim fictiv, Onedin Line, numită după proprietarul său James Onedin.

bineînțeles nu te poate ajuta cu nimic. Constat apoi că alibiu-i alibiu, zic pardon și, foarte voios, plec în căutarea următorului martor, cu convingerea că nu-i acasă…

Întrucât avatarurile de care-mi vorbea nu-mi erau chiar deloc străine, l-am întrerupt:

— Interesează în mod special indivizii care s-au aflat în capitală în ziua de 6 iulie.

— Lista e întocmită. E vorba de patruzeci și trei de candidați la studenție. Am adresele unde pot fi găsiți, mai puțin doisprezece dintre ei care stau la gazde ocazionale. Pentru cei cu adresa necunoscută, știu facultățile unde urmau să candideze… Deci ai putea să-i găsești, admițând că te ispitește o cercetare în această direcție.

— Mă tentează, însă deocamdată nu-i practicabilă. Dacă e vorba de viitori studenți, înseamnă că sunt în frigurile examenelor și nu-i putem stingheri. O să ne ocupăm de ei după terminarea concursului de admitere în facultăți. De la familie ai obținut ceva?

— Absolut nimic. Sunt la pământ. Era unicul, lor copil.

În continuare l-am rugat să-mi trimită câteva fotografii de-ale victimei.

Când am pus receptorul jos, căpitanul Onedin dădea ordin echipajului să ridice ancora și pânzele pentru

ieșirea în larg. Datorită discuției cu Dan, n-am reușit să aflu dacă s-a însurat ori ba. Dar cum în viață este bine ca fiecare să-și rezolve singur problemele, nu mă preocupau necazurile lui, ci ale mele…

11 iulie

Era ora șapte seara când am intrat, frânt de oboseală în birou. Reușisem să abordez toate persoanele din agenda victimei. N-am obținut însă nimic din ceea ce m-ar fi interesat. Nu putuseră furniza nicio informație ajutătoare și nici nu s-au evidențiat elemente pentru suspectarea lor.

Când m-am lăsat să cad pe scaun, am văzut un plic pe birou.

Am găsit înăuntru trei fotografii. Scoțându-le, a căzut pe masă un bilet. Era de la Dan care, odată cu fotografiile victimei, îmi ura succes. Am examinat pozele, din care mă privea o puștoaică de șaisprezece, șaptesprezece ani. Păr lung, căzut pe umăr, breton pe o frunte înaltă, ochii frumoși și limpezi, privind amuzați spre obiectivul aparatului de fotografiat, nasul mic, cu vârful ușor în vânt, și o gură frumos desenată, schițând un zâmbet ironic, probabil la adresa celui care o imortalizase pe clișeu.

Am așezat pe birou cele trei fotografii, ca într-un

evantai, și le-am examinat mult timp. Avea o figură de adolescentă mulțumită de sine, satisfăcută de ce a făcut și convinsă că viitorul nu poate fi decât cel pe care și-l dorește. Privindu-i chipul frumos și nevinovat, n-am putut să nu-mi reamintesc de conținutul coletului găsit lângă Spitalul Colțea, într-un closet infect.

Am strâns fotografiile cu un gest rapid, fără să le mai privesc, și m-am ridicat cu nervozitate de pe scaun.

M-am dus întins la laboratorul foto și am cerut să-mi scoată câteva sute de copii după cele trei poze ale victimei.

O oră mai târziu, cu vraful de fotografii în brațe, m-am dus la secretariatul Direcției. În câteva cuvinte am explicat ce doresc. Am fost înțeles și mi-au promis că fotografiile vor fi distribuite mâine dimineață, la prima oră, tuturor lucrătorilor în probleme judiciare, inclusiv subofițerilor sectoriști, care vor primi misiunea de a vizita cu fotografia victimei în mână toate imobilele care intră în jurisdicția lor.

— Ai dreptate! Poate iese ceva din asta, m-a încurajat Doina, șefa secretariatului.

Deși dintotdeauna i-am admirat ochii, mari, verzi, de o profunzime cât a oceanelor, de data asta nu i-am mai văzut.

— Am să te rog să dai ordin ca la fiecare facultate de la Academia de Științe Economice să fie afișată, la

vedere, câte o fotografie a victimei. Fără explicații! Numai cu rugămintea ca cine o cunoaște să anunțe decanului, am zis.

În timp ce mă îndreptam spre biroul meu, m-am întrebat dacă mi-am luat la revedere de la Doina. Speram că am făcut-o.

Am scos din sertarul biroului agenda victimei și am început s-o examinez furios. Câteva minute mai târziu, am aruncat-o pe masă. Nu scăpasem nicio persoană care avea număr de telefon cu șase cifre. Cu coatele pe birou și capul în palme, am privit agenda cu gândul aiurea. Încercam să-mi imaginez cum aș putea să-i dibuiesc pe criminal într-un oraș cu două milioane de locuitori.

Nu știu cât timp a trecut, dar când m-am uitat la ceas era mai mult de nouă. M-am decis să plec acasă. Am întins mâna după agendă, cu intenția s-o bag în sertar. Atât o răsfoisem, încât stătea deschisă ca un evantai. Cu un gest distrat, am încercat să-i redau forma inițială. Pe când o îndoiam în sens invers încovoierii ei, coperta din spate mi-a scăpat dintre degete și a făcut o flexiune largă, peste cotorul agendei. Atunci am văzut ceva scris, lângă cusătura filelor.

Am scos o lupă și am privit însemnarea, scrisă mărunt cu un creion foarte ascuțit: „Cristy 133410”.

Faptul că era un număr de telefon local, ca să nu mai

spun că, spre deosebire de celelalte, acesta era în mod evident dosit, mi-a fost suficient.

Am sunat imediat Telefoanele și le-am cerut să-mi spună numele și adresa abonatului cu numărul ascuns în agenda victimei.

Când le-am obținut, mi-am privit din nou ceasul. Era aproape zece seara. Cum după ora opt seara nu se poate intra în nicio casă, fără mandat, am amânat investigația pe a doua zi.

12 iulie

Când am ajuns în fața magazinului „Bucur", am coborât din mașină și am luat-o pe jos pe șoseaua Colentina, pe lângă masivul imobil numit ALMO[8]. Ajungând în fața scării pe care o căutam, am intrat în hol, am verificat lista locatarilor și m-am urcat în lift.

După ce ascensorul s-a oprit la ultimul etaj, am ieșit pe palier și am aruncat o privire circulară asupra numerelor de pe cele patru uși ale apartamentului.

M-am îndreptat spre cel care mă interesa. După ce am sunat, am auzit un tropăit ușor. Ușa a fost deschisă de o fetiță brunetică, în vârstă de cinci-șase ani.

— Frumușico, părinții tăi sunt acasă? am întrebat-o,

---

[8] Ansamblul de Locuințe și Magazine Obor.

pe când ea mă examina cu capul lăsat pe spate.

— Nu, a zis, plimbându-și bărbia între umeri. Sunt la serviciu.

— Unde lucrează?

În timp ce ea ridică din umeri, am auzit o ușă deschizându-se în spatele meu.

— Pe cine căutați? s-a interesat o voce melodioasă îndărătul meu.

Întorcându-mă, am văzut o femeie în jur de douăzeci și cinci de ani, blondă, plinuță, de statură potrivită. Purta un capot imprimat cu flori mari și strâns cu cordonul, iar în picioare niște papuci albaștri.

— Aș vrea să discut cu familia Samoilescu, am zis, apropiindu-mă de ea și arătându-i legitimația.

— Numai după-amiază îi puteți găsi. Sunt la serviciu.

— Unde lucrează?

— Gigel este șofer la Getax, iar Tuți e funcționară.

— Știți la ce garaj lucrează domnul Samoilescu? am vrut să știu, cu intenția de a-l aborda imediat.

Răspunzându-mi negativ, am întrebat-o dacă poate preciza unde este locul de muncă al doamnei Samoilescu.

— Din cine este formată familia lor? am întrebat, după ce mi-a indicat adresa pe care o doream.

— Din cinci persoane. Gigi, Tuți și cei trei copii ai lor. Ea e cea mai mare, arătă spre fetița care rămăsese în

deschizătura ușii pentru a urmări discuția noastră.

— Cum vă numiți?

— Mioara Pivniceru.

I-am mulțumit pentru informații și am pornit spre lift.

*

Când m-am aruncat pe bancheta de lângă Vartunian, n-am mai apucat să-i spun care este noua noastră destinație. A început să zbârnâie radiotelefonul…

*

Din Calea Moșilor, am virat la dreapta pe strada Taras Sevcenko. După ce am străbătut aproape întreaga stradă, am oprit pe stânga, în fața unui imobil gen vilă, cu latura superioară a ferestrelor în formă de arcadă. Înaintea noastră, lângă trotuar, mai erau oprite câteva mașini de serviciu. Îndărătul gardului din zid și vergele metalice, i-am văzut pe doctorul Dobrescu și căpitanul Maier împreună cu un grup de oameni de-ai noștri.

Când am vrut să intru în curte, m-am oprit și am făcut un pas lateral, pentru a lăsa un subofițer să iasă afară cu un câine de serviciu, pe care-l îndemna: „Cec, urma! Urma, Cec!”

După ce am străbătut circa zece metri, am văzut o sacoșă tip sport, cu carouri, pe fond verde. Fermoarul era deschis și se vedea conținutul. Se afla lângă un maldăr de cărămizi, probabil rămase după cutremurul din martie trecut.

Am privit întrebător spre doctor.

— Livrarea coletelor e terminată… Admițând că nu se apucă să-și caute o nouă victimă, mi-a răspuns el, într-un amestec de scârbă și cinism.

— Eugen, cine a descoperit-o? am arătat spre sacoșă.

— Una din locatare a observat-o încă de aseară, în jurul orei unsprezece. A presupus însă că aparține vreunui vecin, și nu s-a apropiat de ea. O altă vecină mai curioasă a făcut-o, acum dimineața.

— S-a discutat cu vecinii?

— De treaba asta s-au ocupat băieții de la secția de miliție. Dar, ca de obicei, nimeni nu știe nimic.

Dacă și vecinii fuseseră interogați, prezența mea nu mai avea niciun rost. Cercetarea urmelor intra în atribuțiile criminaliștilor.

M-am întors și am pornit spre poartă.

Când am vrut să ies în stradă, am dat nas în nas cu subofițerul care însoțea câinele de serviciu.

— S-a terminat misiunea? am întrebat.

— Da, tovarășe comandant.

— Ce traseu a avut criminalul?

— A trecut prin fața Liceului „Dimitrie Cantemir”, a traversat strada Viitor, a intrat pe strada Orientului și s-a oprit la bordura pieții Galați, lângă semaforul electric, a precizat el.

M-am aplecat, am mângâiat capul câinelui și am

plecat spre mașina în care Vartunian moțăia iar cu capul pe volan.

*

Din Calea Rahovei am virat la stânga pe șoseaua Viilor și, după câteva sute de metri, am oprit în fața întreprinderii care mă interesa. Am coborât din mașină și m-am dus la portar. După ce i-am explicat ce doresc mi-a indicat unde o pot găsi pe persoana căutată. Încăperea în care am intrat era mobilată numai cu o masă lungă, cu tăblia uzată și pătată. Pe peretele din stânga, orificiul unui ghișeu, deasupra căruia, pentru a nu exista îndoieli, era scris cu vopsea albă: „CASERIA".

M-am apropiat de ghișeu și am bătut ușor în placajul care-l închidea. Când s-a ridicat, ca o cortină, a apărut capul unei femei care mă privea întrebător. Avea trăsături frumoase, dar aspre, tenul arămiu pronunțat, părul șaten, bogat și strâns la spate.

— O caut pe doamna Samoilescu, am zis.

— Eu sunt. Ce doriți?

— Trebuie să discut ceva cu dumneavoastră, am anunțat-o, arătându-i legitimația.

— În ce problemă? m-a întrebat, privind intrigată când la legitimație, când la mine.

Cum nu mai discutasem niciodată cu persoanele pe care le-am chestionat prin intermediul unui ghișeu, n-am vrut să-mi creez un precedent.

În spatele ei două colege se aflau instalate la tot atâtea birouri și se înfruptau voinicește din niște sanvișuri barosane, făcute din câte o jumătate de franzelă tăiată pe orizontală și umplută cu salam. Una, slabă ca o stinghie, mânca, probabil, cu speranța că-și va putea îmbrăca oasele cu câțiva milimetri de carne, iar cealaltă, sprijinindu-și sânii opulenți pe birou, îi ținea isonul de teamă să nu-și coboare greutatea sub nouăzeci de kilograme.

Deși înfuleca cu un apetit pentru care le-ar fi putut invidia chiar și gândacii de Colorado, își fixaseră privirile asupra mea de parcă aș fi fost Rudy Jordache[9]. Mai înainte de a le lăsa timpul să-mi facă o declarație de dragoste, ori să mă avertizeze că trebuie să mă feresc de Falconetti[10], m-am aplecat spre casieră.

— Este vorba de o problemă confidențială, i-am spus, uitându-mă semnificativ spre colegele ei.

A dat din cap aprobativ, a ridicat mâna dreaptă spre un punct din dosul paravanului care ne despărțea și placajul a închis orificiul ghișeului, căzând ca lama unei ghilotine.

---

[9] Personaj interpretat de către Peter Strauss în serialul Rich Man, Poor Man, o miniserie de televiziune americană din 1976, bazată pe romanul din 1969 cu același nume al lui Irwin Shaw, difuzat de ABC în episoade de una sau două ore, începând cu 1 februarie.

[10] Personaj interpretat de William Smith din același serial, Rich Man, Poor Man.

Aproape imediat a deschis ușa încăperii în care mă aflam numai eu și masa uzată și pătată. Era înaltă, probabil că avea un metru șaptezeci. Purta o bluză și o pereche de blugi, suficient de cambrați pentru a-i pune în evidență corpul bine proporționat.

— Ce doriți? a întrebat iar, ținându-și mâinile la piept și frământându-și cu nervozitate degetele.

— Pentru început să-mi spuneți dacă aveți rude la Sibiu.

— La Sibiu? s-a mirat.

Am confirmat, iar ea a făcut un gest de negație.

— Dar prieteni?

— Nu… Adică nu știu. Nu-i exclus ca vreo cunoștință de-a mea să se fi stabilit la Sibiu. De ce mă întrebați?

— Trebuie să înțeleg că dacă ați avea prieteni la Sibiu nu sunteți în relații cu ei? am zis, făcându-mă că nu i-am auzit întrebarea.

— Exact. Dar de ce vă interesează?

— Numele Anca Broscoțean vă spune ceva?

— Nu, îl aud pentru prima oară.

Am scos fotografia victimei și i-am dat-o s-o vadă.

— O cunoașteți pe această fată?

— N-am văzut-o niciodată. Ce-i cu ea? a întrebat după ce a privit chipul victimei și mi-a restituit fotografia.

— Atunci, cum vă explicați că numărul

dumneavoastră de telefon se află în agenda ei?

— De ce n-o întrebați pe ea? Ea și-a notat telefonul meu, și pe mine mă întrebați de ce a făcut-o? s-a înfuriat, ridicând tonul.

— La telefonul dumneavoastră răspunde vreo persoană cu numele „Cristy”? am spus flegmatic, pe când vâram fotografia în portofel.

— Cristy?! a tresărit, atât de surprinsă, încât pentru o clipă a uitat să-și mai chinuiască degetele. Nu… Vă rog să-mi mai dați o dată fotografia s-o văd… s-a decis ea după o scurtă ezitare.

I-am făcut pe plac.

După cea privit-o mai lung ca prima dată, mi-a dat-o înapoi.

— V-ați reamintit?

— Nu, n-am întâlnit-o niciodată.

— Pentru ce-ați cerut să mai priviți o dată fotografia?

— Voiam să văd mai bine cum arată putorile cu care umblă soțul meu, a zis, cu fața crispată de furie. Dacă există vreun soț încornorat care vrea să-i spargă capul lui Gigi n-are decât! Puțin îmi pasă! M-am săturat până peste cap de femeile care-l caută mereu la telefon…

— I se spune și Cristy?

— Parcă numai Cristy? în fiecare lună se botează altfel.

— Unde-l putem găsi?

— Astăzi nu-l puteți găsi. A plecat de dimineață la Pitești ca să-și facă rodajul la mașină.

— Vă rog să-i anunțați că mâine dimineață, la ora șapte și jumătate, îl aștept la mine în birou, am zis, dându-i o carte de vizită.

13 iulie

La șapte și jumătate, când am ajuns lângă ușa biroului meu, am văzut pe o banchetă alăturată un bărbat, între douăzeci și cinci și treizeci de ani, care mă privea cu un interes nedisimulat. Purta o cămașă maro, un pantalon din tergal bej și în picioare pantofi din piele, la culoare cu cămașa.

— Dumneavoastră pe cine așteptați? am zis.

— Am fost convocat la tovarășul căpitan, a zis, ridicându-se repede în picioare, ca un soldat disciplinat.

— Domnul Gheorghe Samoilescu?

Am deschis ușa și l-am poftit să între. Urmându-l, i-am examinat silueta. Cu aproximație, avea înălțimea de un metru șaptezeci și cinci, suplu spre slab și umeri înguști, ușor curbați spre față.

— Cred că știți de ce ați fost chemat, am zis, în timp ce porneam magnetofonul, iar el se așeza pe scaunul din fața biroului meu.

— Soția mea mi-a spus că vă interesați de o fată pe

care aș cunoaște-o eu, a răspuns, privindu-mă cu un zâmbet ușor, parcă amuzat. Avea gura lunguiață, ochii negri, pătrunzători, nasul ascuțit, ușor, vulturesc, bărbia proeminentă ca vârful unui galoș. Părul negru tuns scurt, cu cărare și o mustață îngustă care-i curgea peste buza superioară, până la colțurile gurii.

— Și o cunoașteți?

— Fotografia fetei de care vă interesați ați arătat-o numai soției mele… a ridicat din umeri și a privit intrigat draperia care acoperea harta de pe peretele din dreapta.

— Cunoașteți o tânără cu numele Anca Broscoțean?

— Numele de familie nu-mi spune nimic. Dar Anca știu mai multe.

— Cunoașteți persoana? i-am zis, dându-i fotografia victimei.

— Da… s-a decis, după ce a examinat-o lung și apoi mi-a restituit-o. Locuiește la Sibiu și cred că într-adevăr se numește Anca. Ce-a făcut? a vrut să știe, fixându-mă cu ochii lui negri, sfredelitori.

— De unde o cunoașteți? Vă rog să faceți o relatare amănunțită, am spus repede, pentru a-și da seama că numai unul dintre noi pune întrebări, și acela nu poate să fie el.

— Din tramvaiul 21. Când am ajuns la intersecția cu șoseaua Ștefan cel Mare, o voce feminină m-a întrebat

unde este magazinul „Bucur-Obor”. Când am întors capul, era ea, a zis, arătând spre fotografia pe care o lăsasem pe birou. I-am spus că trebuie să se dea jos la prima oprire. După ce am coborât în stație, i-am arătat magazinul care o interesa. Atunci mi-a spus că este din Sibiu și mă roagă ș-o însoțesc, deoarece se temea să nu se rătăcească. Cum tot eram liber în dimineața aceea, iar ea era o fată foarte frumușică și vorbăreață, m-am declarat de acord. A interesat-o în mod special raionul cu obiecte de artizanat, însă n-a găsit nimic care să-i placă.

Când am ieșit în stradă, m-a întrebat dacă am telefon acasă. Dându-mi seama că-i un copil, n-am vrut să-mi complic existența și i-am spus că n-are rost să mă caute, deoarece sunt însurat și am trei copii. Desigur, nu acesta era adevăratul motiv al refuzului, ci că n-aveam chef să mă plimb și să mă sărut cu o școlăriță prin parcuri…

— Și totuși, avea telefonul dumneavoastră, i-am reamintit.

A dat aprobator din cap:

— A insistat, argumentând că dacă eu aș avea vreo problemă la Sibiu sau ea la București, ne-am putea ajuta reciproc. Deși nu m-a convins prea mult ideea ei, i-am dat telefonul meu și, pentru a-i face pe plac, l-am notat și eu pe al ei pe un bilet de tramvai…

— Când a avut loc această discuție?

— Anul trecut, cam pe vremea asta.

— Acum vă rog să-mi vorbiți de relațiile care au fost între dumneavoastră, ulterior momentului ce mi l-ați relatat.

— Ulterior?… Nimic. Eu am aruncat biletul pe care notasem numărul ei de telefon imediat ce ne-am despărțit, iar ea nu m-a mai sunat… Sau poate a făcut-o când lipseam eu de acasă și i-a răspuns soția mea. Ceea ce ar fi putut s-o determine să renunțe să mă mai caute…

— Deci, din momentul în care v-ați cunoscut, nu v-ați mai întâlnit și nici n-ați mai discutat?

A confirmat înclinând capul.

— Vă rog să răspundeți la întrebare, i-am cerut, arătându-i cu degetul că microfonul magnetofonului nu se află degeaba în fața lui.

— Da. Din ziua când am condus-o prin magazinul „Bucur-Obor", n-am mai văzut-o, mi-a făcut el pe plac, închizându-și șmecherește un ochi pe când își apropia demonstrativ gura de microfon.

— Dacă am înțeles bine, femeile nu vă displac…

— Chiar deloc! a ținut el să-mi comunice, râzând.

— Și atunci, cum se explică că n-ați încercat s-o cunoașteți mai bine pe Anca? Doar spuneați că vă plăcea.

— Tovarășe căpitan, pe cinstite acum, era bine făcută!

De aceea am și consimțit s-o conduc prin magazin. Pe măsură însă ce discutam, a reieșit că este nu numai elevă, dar, pe deasupra, și fată cuminte… Categorie pe care am evitat-o întotdeauna. Chestie de precauție elementară. N-aveam chef să mă trezesc după nouă luni că o astfel de fâță îmi sună la ușă, cu burta la nas și cu taică-său de mână. Mie îmi lipsește timpul, nu femeile frumoase, nu sunt așa de prost să-mi bat singur cuie în pingele, riscând un scandal cu soția mea. Acesta a fost motivul pentru care am bătut în retragere la despărțire. Dar ce-i cu ea? A șters-o de acasă? a întrebat din nou.

— Ce vă face să credeți într-o astfel de posibilitate? l-am chestionat, în timp ce-mi spuneam că-i un tip cu haz.

— Știți, ziua bună se cunoaște de dimineață. Una peste alta, ea a intrat în vorbă cu mine. Și avea ochii foarte zburdalnici. Pricepeți genul? m-a consultat el cu subînțeles.

Am aprobat, gândindu-mă cu amărăciune la complicația cu totul deosebită pe care o puneau în evidență spusele lui. De unde, până în prezent, admisesem că victima era cumintică, și deci cercul cunoștințelor ei putea fi determinat, acum situația se răsturna cu o sută optzeci de grade. Îi plăceau bărbații și era ușor abordabilă. Ceea ce înseamnă că ar fi putut cunoaște întâmplător un bărbat oarecare chiar în ziua dispariției, în drum spre facultate, și-a ajuns la el acasă.

Iar felul în care a plecat de acolo mă obliga să-i cunosc cât mai repede posibil amfitrionul. Dar acum, când el ieșea din cercul persoanelor care ar fi putut veni în mod firesc în contact cu ea? Scăzând femeile, bătrânii și copii din cele două milioane de locuitori ai Bucureștiului, rezultă că ar trebui să caut criminalul, la întâmplare, printre patru-cinci sute mii de bărbați. Grozavă treabă!

Intempestiv, soneria telefonului puse capăt senzației de deznădejde ce mă cuprinsese.

Când am ridicat receptorul, am auzit vocea lui Dan.

— Salut, șefu'! Cum merg treburile?

Am tăcut, oftând ușor. A înțeles cum stau lucrurile, și, băiat subțire, fără să mai insiste, a continuat:

— Problema sibienilor care s-au deplasat în capitală în ziua de 6 iulie este rezolvată. Lista lor este completă. Dar mă îndoiesc de eficiența acestei piste…

— De ce?

— Acest gen de călători se cazează ori în hoteluri, ori în locuințele unor rude sau prieteni. Deci n-ar fi avut unde invita victima.

— Asta-i numai o aparență, Dane, am zis, spunându-mi că prietenul sau ruda care a oferit găzduirea ar fi putut, plecând la serviciu sau cu alte treburi, să-i lase singur pe neașteptate în casă. Criminalul a adus victima, apoi a făcut tot ce era necesar pentru ca gazda să nu mai poată găsi nicio urmă a isprăvii sale.

— Ești cu cineva în birou? a întrebat, probabil datorita laconismului meu.

— Întocmai. Continuă.

— Am alcătuit și eu o listă. Este vorba de nouă sibieni care și-au stabilit domiciliul în București. Se crede că au cunoscut victima. Ce-ar fi dacă m-aș întoarce acasă și m-aș apuca de treaba asta? a propus el.

— Ideea nu-i rea! Dacă iei prima cursă, după-amiază ești aici.

— Vin mâine, cu avionul de zece.

— De ce nu azi? m-am mirat eu.

— Există o persoană care sosește astă-seară din vacanță. Trebuie să stau de vorbă cu ea. Era în relații strânse cu victima.

— Cum crezi. La revedere, am spus, lăsând receptorul în furcă, apoi am privit spre Samoilescu, care urmărise monologul meu telefonic cu ochii săi negri și curioși: Vă cer scuze pentru întrerupere. În ceea ce privește persoana despre care discutăm, am arătat din nou spre fotografia victimei, n-a dispărut de-acasă, cum ați presupus dumneavoastră, ci a fost ucisă, am spus dintr-o dată, privindu-l cu atenție.

— Nu! exclamă el, cu pupilele dilatate.

— Probabil că ați auzit despre o persoană ale cărei segmente au fost împrăștiate în diferite puncte ale capitalei?

— Anca este?

Am făcut un gest de confirmare, și el mă privi de parcă ar fi văzut hoardele lui Attila dând buzna peste el. Atunci începu iar să sune telefonul.

— Salut, Nicule! a zis vocea din receptor. Cum merg treburile?

— Așa și așa, am replicat, cu rezervă, încercând să-mi dau seama cine-i stăpânul vocii, care de altfel îmi era foarte cunoscută.

Sesizând că pilotez, a continuat:

— Ce-ar fi dacă i-ai face o vizită bătrânului Udrea?

— De ce aș face-o Tudore? l-am întrebat pe comandantul Secției a VI-a de miliție.

— Am la arest pe cineva care ar putea fi omul pe care-l cauți…

Samoilescu, cu capul întors spre stânga, privea draperia de parcă s-ar fi așteptat ca dindărătul ei să apară un ansamblu de dansatoare de strip-tease. Majoritatea celor care vin la mine în birou o privesc la fel…

— Credeți că ne puteți spune ceva care să ajute la descoperirea vinovatului? l-am întrebat, obligându-l să întoarcă spre mine capul.

A făcut un gest de negație, trăgându-și capul între umeri.

— În timpul discuției cu victima v-a vorbit de relațiile

pe care le avea în București? A pomenit vreun nume?

— Nu, am reținut numai că urma să mai stea câteva zile în București și că locuia la o mătușă.

— Bine. Dacă o să mai am nevoie de relații, a să vă caut, am scurtat-o, ridicându-mă grăbit de pe scaun.

*

Mașina rula pe Bulevardul Hristo Botev. Am traversat Calea Moșilor, am mai depășit o intersecție și am virat la dreapta, pe strada Stelea Spătaru. Câțiva zeci de metri mai departe, strada se lărgea cu o piațetă în mijlocul căreia se afla un rond cu bordură din ciment, iar în fața acestuia pe partea dreaptă, locul unde fusesem invitat.

Am străbătut curtea, am intrat în hol, unde obiecțiunile ofițerului de serviciu au fost înlăturate de legitimația mea, și am urcat la primul etaj.

Când am deschis ușa pe care scria: „Comandamentul", Udrea stătea la birou, iar în fața acestuia, în picioare, un tip scund în uniformă de maior și o fetișcană înăltuță și zveltă.

— Termin imediat, mi-a zis Udrea, cu vocea lui groasă, de bariton, ridicându-se să dea mâna cu mine și invitându-mă să mă așez într-unul din cele două fotolii din fața biroului său.

După ce m-am așezat, i-am văzut din față pe interlocutorii colegului meu. Maiorul, în jur de cincizeci

de ani, privea fetișcana cu un zâmbet ironic, iar aceasta, cu o figură de copil cuminte, se uita spre comandant. Părul de culoarea acaju, tăiat scurt, era pieptănat á la olandeză, cu vârfurile rotunjite și ridicate. Tenul alb, nasul mic și drept, gura frumos conturată, ochii negri și calzi, pleoapele ușor fardate. O rochie mulată, din tricou bej, îi punea în valoare un corp pentru care ar fi putut s-o invidieze chiar și componentele ansamblului parizian de balet de la „Maxim". Picioarele deosebit de frumoase, cu genunchii rotunzi, erau încălțate într-o pereche de pantofi fini, din piele maro, cu toc înalt și subțire.

Mi-am spus că trebuie să fie studentă, iar după înfățișarea și gustul cu care era îmbrăcată, probabil la Institutul de teatru.

— Și de unde spuneai că ai chestia asta? a întrebat maiorul Udrea, învârtind pe deget o brățară plată, din zale, masive de aur.

— V-am spus… a zis ea, cu o voce plăcută și un aer candid. Mi-a dat-o un prieten…

— Numele și adresa lui? a întrebat-o Udrea.

Clipi de două ori cu inocență și nu răspunse.

— Ați fost întrebată ceva! interveni maiorul în uniformă, păstrându-și în colțul buzelor zâmbetul ironic.

— Vă rog să mă iertați… a catadicsit ea, cu voce

șoptită.

— Serios? a zis Udrea. Acum două ore, când ai fost adusă aici, spuneai că n-ai mai avut de-a face cu miliția. Îți menții această afirmație?

S-a rezumat numai la un gest de confirmare, prin înclinarea repetată a capului ei de fetiță frumoasă și neprihănită.

Udrea luă o hârtie de pe masă și spuse cu amărăciune:

— Ai mai avut două condamnări, una de șase luni și alta de zece… Tot pentru furt! Ori e o greșeală?

— Vă rog să mă iertați… repetă ea, impasibilă ca o placă de patefon stricată.

— De ce te-a dat în urmărire Secția a XII-a?

— Nu știu… răspunse, părând foarte surprinsă.

— Pentru că ești uitucă, am să-ți amintesc eu, a intrat pe fir maiorul, accentuându-și zâmbetul. În urmă cu trei luni de zile, ai „ajutat" un cetățean să te acosteze. Și fiind o fire sentimentală, te-ai îndrăgostit de el și l-ai însoțit acasă, deoarece soția lui tot era într-o delegație. A doua zi dimineața, când s-a trezit, tu erai deja plecată… cu obiecte în valoare de peste treizeci de mii de lei, inclusiv o brățară de aur a naibii de asemănătoare cu cea găsită la tine, a zis, arătând bijuteria de pe masa lui Udrea.

— Nu știu despre ce vorbiți, șopti ea cu o nevinovăție mai mult decât convingătoare. Pentru fapta de astăzi vă

rog să mă iertați și să mă lăsați să plec… Nu știu ce s-a întâmplat cu mine când am umblat în poșeta doamnei din magazin… Mi s-a întunecat mintea, continuă, ridicându-și mâna cu degete fine spre frunte, ca pentru a sugera pierderea rațiunii.

— Și celelalte două condamnări tot pentru astfel de furturi le-ai avut, a zis Udrea, cu silă, apoi se adresă maiorului: la arest. Până mâine dimineață întocmește dosarul de trimitere în judecată!

În timp ce maiorul o scotea afară pe tânără și frumoasa domniță, am întors capul spre Udrea. Era un bărbat voinic, brunet, fruntea înaltă și părul de la încărunțit spre alb. Purta un costum gri, cu vestă, o cămașă cu dungi late, albastre, și o cravată cu fond roșu.

Când m-a privit, figura severă pe care și-o compusese în timpul interogatoriului se destinse într-un zâmbet cald:

— Dacă o vezi pe stradă, juri că-i un înger coborât de pe o icoană…

— Cum s-a descurcat tipul care a dus-o acasă? am întrebat, amuzat pentru o clipă de situația în care presupuneam că s-a aflat păgubașul când a trebuit să-i explice soției de ce nu mai are brățara.

— Ca să iasă din încurcătură, și-a spart ușa apartamentului și a anunțat miliția că în lipsa lui de acasă a fost călcat de hoți. Pe chestia asta s-a ales cu o

amendă contravențională pentru inducerea în eroare a organelor de anchetă. Totodată, nu s-a considerat necesar să i se spună soției sale despre adevărul mod în care a fost ușurată de bijuterie… Ea crede și acum în varianta inventată de soțul ei.

— În regulă, Tudore. Să trecem la motivul invitației tale, am zis, reamintindu-mi că nu sunt în situația de a-mi pierde timpul cu anecdote.

— Bei o cafea?

— Nu, mulțumesc! Sunt și așa destul de nervos.

— Dar o acriturǎ?

— Poftim?! m-am mirat, crezând că-mi oferă murături. Nu, mulțumesc. Nu sunt după chef, ci fără chef!

Fără să-mi acorde atenție, s-a ridicat, a pornit spre ușă și a ieșit. A revenit după câteva clipe și s-a reinstalat în fotoliu.

— Când am aflat de cazul de care te ocupi, am trecut în revistă toți infractorii din parohia secției mele. Și, bineînțeles, n-am putut să nu-mi concentrez atenția asupra unui oarecare Gheorghe Cârban. Are douăzeci și opt de ani și trăiește din expediente, mai cu seamă din bișniță. N-are domiciliu stabil…

S-a întrerupt când a intrat în birou un plutonier-major cu fustă. Avea în mână o tăviță cu două pahare. Unul a fost pus în dreptul meu, celălalt lângă comandant.

După de subalterna s-a retras, am examinat lichidul tulbure din pahar, cu aspect de zeamă de varză murată, și apoi am privit spre el întrebător:

— Nu face rău! a zis el. E cu zaharină.

— Mai întâi am gustat precaut, cu vârful buzelor, apoi am golit paharul până la fund. Era o citronadă formidabilă.

— Eu nu mă ocup de bișnițari, am ținut să subliniez, pe când puneam paharul pe masă.

— Individul de care-ți vorbesc, a continuat el fără să pară că mi-a auzit remarca, a fost condamnat pentru o tentativă de viol… Iar la o lună după eliberarea din închisoare, a fost din nou condamnat, însă pentru viol-viol! Pricepi?

Am înțeles ce voia să spună. Experiența noastră a arătat că indivizii care ajung să comită două violuri, sunt psihopați și vor repeta infracțiunea de câte ori vor avea condiții prielnice.

— De ce crezi că este implicat tocmai în cazul meu?

— Când m-am gândit la el, mi-am pus oamenii să-l caute. L-au găsit, firesc, pe strada Covaci, în preajma magazinelor „Consignația”. Este în arestul nostru. Vrei să-l vezi? Are pantalonii și cămașa pătate de sânge.

— Ce explicații dă?

— Nu știu, și a ridicat el umerii masivi. A fost reținut pentru comerț fără autorizație. N-am cerut nicio relație

despre petele de sânge. Pur și simplu, m-am făcut că nu le văd. Necunoscând amănuntele cazului, m-am gândit că e mai bine să-l chestionezi tu.

— Când l-ai reținut?

— Ieri seară. Vrei să discuți cu el?

— Mai întrebi?

S-a ridicat din fotoliu, mi-a făcut semn să mă așez eu în locul lui, și a ieșit din încăpere.

Câteva minute mai târziu a introdus în birou un individ scund, slab și tuciuriu. După ce maiorul Udrea mi-a făcut semn că are alte treburi și s-a retras, l-am examinat mai bine pe noul-venit. Pantofi roșii cu talpa și tocurile mulți supraetajate, pantaloni galbeni, jos foarte evazați și sus cambrați pe șoldurile lui scheletice. Cămașa, albastră era mototolită și murdară. De altfel, odată cu sosirea lui, încăperea începuse să miroasă a om care are de-a face cu apa numai când e surprins de ploaie.

Am remarcat câteva pete brune pe cămașa lui, în dreptul abdomenului, și pe pantaloni, spre genunchi. Maiorul Udrea avusese dreptate. Erau urme de sânge.

I-am privit chipul. Bărbia teșită, buzele atât de subțiri, încât gura părea cicatricea unei incizii fine. Nasul borcănat, ochii mici cu o căutătură șireată. Fruntea așa de îngustă, încât sprâncenele păreau să crească chiar de la rădăcina părului. Urechile, clăpăuge, ieșeau în afară

în pofida unui păr lung și soios care-i cădea pe umeri.

Stătea într-o atitudine de așteptare slugarnică, specifică infractorilor când ajung la miliție.

— Știi pentru ce te afli aici? l-am întrebat dezgustat.

— Nu, dom' comandant. Când am fost arestat, mă plimbam pe stradă… a zis el cu o voce mieroasă.

Greața pe care mi-o provoca aspectul lui m-a obligat să ocolesc subtilitățile interogatoriului și să intru direct în subiectul care mă interesa.

— De unde sunt urmele de sânge? am arătat spre petele brune de pe cămașa și pantalonii lui.

Pentru un moment a părut speriat și descumpănit, apoi și-a revenit în fire și a spus râzând:

— Nu-i sânge, dom' comandant… Am băut vin roșu… și când m-am matolit am mai dat și p-afară…

— E sânge! am spus aspru.

— Nuu… Dom' com…

— Băiete, e sânge! am ridicat tonul. Și dacă continui să negi îți trimit hainele la laborator!

— Aveți dreptate, s-a decis el. E sânge. Mi-a curs din nas.

— Fie! Voi cere laboratorului să precizeze dacă petele provin de a sângele tău. Îți menții afirmația?

Începu să-și lase greutatea de pe un picior pe altul, preocupat poate de examinarea covorului.

— Cum vrei. O să rămâi în arest sub învinuirea de

omor cu cruzime, m-am resemnat, când am văzut că n-are intenția să vorbească.

— N-am omorât pe nimeni! s-a decis el, ridicându-și privirea înspăimântată spre mine. M-am bătut cu cineva… A vrut să dea cu cuțitu', da' eu am fost mai iute… Nu puteam să-l omor, că i-am băgat cuțitu' numa-n umăr. Dac' a mierlit-o, înseamnă că l-a ras altu'…

— Cum se numește?

— Sile…

— Numele complet și adresa exactă!

După ce mi-a spus datele cerute, le-am notat pe o hârtie. Apoi m-am ridicat și deschizând ușa biroului, am rugat-o pe plutonerița care ne adusese citronadele să-l caute pe comandantul secției.

— Menține-l în arest, i-am zis lui Udrea, câteva minute mai târziu, când și-a făcut apariția.

— El e omul de care ai nevoie? a vrut să știe, când am rămas numai noi în încăpere.

Am ridicat din umeri și, după ce i-am povestit ce susținea pușlamaua, i-am întins hârtia pe care notasem datele prezumtivei victime.

— Te rog să dispui căutarea tipului. Și pentru mai multă operativitate, trimite-i hainele la laborator. Dacă petele nu provin din grupa sanguină „0", e în afara cazului de care mă ocup.

— Fii liniștit. Te anunț imediat ce primesc rezultatul laboratorului, m-a asigurat el, în timp ce ne strângeam mâinile.

14 iulie

Când Dan a intrat, tocmai începusem să examinez obiectele pe care Maier le întinsese pe birouri ca pe tejghelele de solduri.

— Salut! zise el.

Am întors capul spre ușă și i-am făcut semn să se apropie.

— Ambalajul? vru el să știe.

— Cam așa ceva… răspunse Maier în locul meu. Pantalonii în care au fost găsite mâinile victimei se explică prin faptul că asasinul este, indubitabil, bărbat. În schimb, aceste două pulovere de damă sunt inexplicabile…

— Nici pantalonii nu se potrivesc în context… am zis, oftând ușor.

— Au aparținut unui bărbat cu o înălțime de 1,65 metri, gras, având probabil 80 de kilograme, precizează Maier.

— Și? a vrut să se dumirească Dan.

— O fată tânără și frumoasă e greu de presupus că s-ar fi lăsat acostată de un individ care purta un pantalon

cu astfel de dimensiuni. Și cu atât mai puțin credibil mi se pare faptul că l-ar fi putut însoți de bună voie la el acasă, am spus.

— În București sunt magazine mari, cu lucruri frumoase și tentante pentru o femeie, mai cu seamă dacă este și provincială. Poate a avut nevoie de bani, insinuă Dan, că doar nu degeaba lucrase cândva la „Moravuri".

— Nu merge, Dane. În afară de faptul că era fată cuminte, când a plecat spre facultate avea la ea 400 de lei. Numai o prostituată, cu stagiu în „profesie", ar fi putut însoți pe bărbatul care purta un astfel de pantalon. Aici este un clenci. Pricepi?

— Cred că ai dreptate, șefu', cedă el. Criminalul nu putea fi atât de prost, încât să ambaleze victima în niște haine ce i-ar fi putut trăda anonimatul pe care și-l dorește. Pentru a ne deruta, a utilizat numai lucruri care erau departe de a-i fi aparținut.

— Întocmai! l-am aprobat. Dar de unde a avut la îndemână asemenea boarfe? Nu s-a dus să le cumpere ad-hoc! Existau în preajma lui, după comiterea omorului.

— Și dacă le pregătise în prealabil? sugeră Dan.

— N-a fost un omor premeditat, a zis Maier, clătinându-și capul cu convingere.

— Asta e numai o supoziție, se arătă Dan sceptic.

— Dacă criminalul își premedita fapta, ar fi avut grijă ca omorul să fie comis, în primul rând, oriunde, numai la el acasă nu, l-am susținut pe Maier, care nu întâmplător lucra de două decenii în miliție. E un lucru bine cunoscut că-i mult mai ușor să iei viața unui om decât să scapi, ulterior, de cadavrul lui. Iar faptul că asasinul a recurs la secționarea victimei, pentru a o putea scoate din casă, fără să atragă atenția vecinilor, demonstrează că n-a știut dinainte că va ajunge la un omor. Continuă raportul, i-am cerut lui Maier.

— Aceste tricouri, a arătat el spre două pulovere, unul verde și altul roșu-bordo, cu gulerul pe gât, sunt din lână măsura 44. Făcând abstracție de petele de sânge, sunt foarte curate.

— Deci criminalul a fost obligat să folosească, ce a avut la îndemână… am cugetat eu cu glas tare, apoi brusc am prins ideea: Unde-i fum e și foc… Dacă a avut acces la pulovere de damă, în preajma lui trebuie să existe și o femeie.

— Să fie însurat? s-a mirat Dan.

— Un om căsătorit n-ar comite o astfel de mârșăvie! *Asta-i treabă de holtei*! a ținut Maier să-l pună la punct, pentru a apăra clanul din care el făcea parte, iar Dan ba.

— Eugen, poate că tocmai starea lui civilă l-a obligat să evacueze cât mai repede posibil victima din casă. Sau vrei să spui că nu există bărbați căsătoriți care își înșală

„un pic” consoarta?… Eventual, chiar la domiciliul conjugal.

— Această ipoteză nu face nici două parale! Dacă ar fi fost însurat, nu putea să țină victima în casă timp de cinci-șase zile, până să termine de răspândit toate coletele, m-a contrat Maier.

— Sunt două elemente pe care le-ai omis, m-am ținut și eu tare. Primo, soția putea fi plecată în concediu sau într-o delegație. Secunodo, soția (care putea să-i fie chiar și numai amantă!) a fost de conivență cu tot ce-a făcut criminalul.

— Mda, s-ar putea… a cedat Maier.

— Șefu’, spuse Dan, clătinând nemulțumit din cap, mie varianta complicității nu-mi surâde. Mai cu seamă că omorul a fost generat de un viol, la care cu atât mai puțin autorul avea nevoie de-o femeie ca asistentă!

— Dane, eu nu știu dacă ipoteza complicității este corectă, dar prezența puloverelor de damă ne obligă să nu omitem că în preajma asasinului este posibil să se afle o femeie, am spus eu.

— Prezența unei femei trebuie admisă, deoarece n-avem voie să uităm clasicul principiu al polițiștilor din întreaga lume: „Chercher la femme![11] ”, zise Dan,

---

[11] „Căutați femeia!”, iar în traducere liberă, „Aici trebuie să fie o femeie la mijloc!”, ideea fiind că un bărbat se comportă inexplicabil atunci când vrea să

zâmbind malițios.

— Eugen, te rog să continui raportul cu privire la examinarea preliminară a corpurilor delicte, am zis, considerând că discuția devenise suficient de sterilă pentru a mă decide s-o tranșez. Ce-i cu această pânză? am arătat spre un material mătăsos, roșu-închis, mototolit și pătat.

— A servit ca dos de plapumă.

— Astfel de lucruri sunt păstrate numai de femei. Pentru un bărbat nu mai poate avea utilitate, l-ar fi lăsat plăpumarului, am remarcat privind cu subînțeles către Dan, apoi l-am rugat pe Maier să continue.

— Aici, arătă el spre buzunarul lateral al sacoșei verzi în carouri, găsită în strada Taras Sevcenko, a fost descoperită această cheie.

Am luat-o și am privit-o. Era o cheie din fontă, tip wertheim. Pe toartă se vedeau patru crestături făcute cu o pilă, două verticale și două orizontale.

— Cu asta criminalul a făcut o greșeală. Probabil că, datorită spaimei care l-a încercat în timpul abandonării coletelor, a neglijat controlarea sacoșei. Când vom găsi broasca pe care o descuie cheia asta, persoana pe care o căutăm nu va fi prea departe, a apreciat Dan.

---

disimuleze o aventură sentimentală sau intenționează să câștige favorurile unei femei.

— Asta-i tot, deocamdată, zise Maier.

— Bine. Cheia rămâne la noi, restul merge la laboratorul de cercetări criminalistice.

Maier dădu aprobator din cap și începu să strângă lucrurile de pe birouri. Când termină, plecă cu ele în brațe.

— Dane, spune-mi ce-ai făcut la Sibiu, l-am îndemnat când am rămas singuri.

— Să comand niște cafele la bufet? mă întrebă, pe un ton rugător.

Inițiativa lui fiind oportună, am aprobat-o.

— Așa cum ți-am spus la telefon, părinții victimei sunt distruși. Îți dai seama cât de cumplit trebuie să fi fost pentru ei când au aflat că unicul lor copil, plecat pentru a da examene la facultate, a fost ucis și aruncat prin parcuri și W.C.-uri publice. Jalea e atât de mare, încât a cuprins și orașul. Victima și părinții ei erau cunoscuți de majoritatea sibienilor. În cele cinci zile petrecute acolo, n-am văzut pe nimeni râzând. Și nici nu mă mir că n-am văzut… zise el, țuguindu-și buzele cu amărăciune. Ai mai întâlnit un caz atât de oribil?

I-am răspuns numai printr-un gest de negație. Gâtul mi s-a uscat atât de tare, încât n-aș fi putut articula niciun cuvânt.

— Cum îți spuneam, cu părinții victimei nu am putut discuta. Li se administrează în permanență sedative…

— Vorbește-mi de rezultatul cercetărilor întreprinse! l-am întrerupt, simțind că încep să mi se umezească ochii.

— Din investigațiile făcute de miliția locală, rezultă că asasinul nu-i din Sibiu.

— Când a văzut că-l privesc contrariat, a completat:

— Știu că o astfel de concluzie nu se poate trage până la arestarea criminalului. O știu și ei! De altfel cercetările sunt continuate…

Fu întrerupt de sosirea bufetierei cu cafelele comandate.

— Dă-mi un foc, a zis, ridicându-se de pe scaun și venind spre mine cu țigara în mână.

— Unde ți-e bricheta? l-am întrebat, plin de optimism, pe când trăgea în piept primul fum.

— Nu știu unde am pus-o. Mă tem că am pierdut-o, a spus, pornind să-și reocupe locul dindărătul biroului său.

N-am comentat, deși, de ce să nu recunosc, vestea că a rămas fără brichetă, mi-a produs o mare bucurie. De câte ori aveam ceva serios de discutat, mă enerva demontându-și bricheta, în piese și piesuțe.

— Continuă, te rog.

— Și la Sibiu s-a confirmat că Anca era un copil cuminte și…

— Dane, în afara tabelului cu persoanele suspecte

adus de la Sibiu, ai mai obținut și alte date operante pentru anchetă? l-am întrerupt, grăbit să trec la verificarea indivizilor respectivi.

— Da, șefu'. Există și o pistă deosebit de interesantă, însă nu văd cum vom putea intra pe fază. Un coleg apropiat victimei mi-a relatat o discuție avută cu Anca, referitoare la faptul că anul trecut, când a fost la București, un bărbat a atras-o în locuința lui și a încercat s-o violeze, însă n-a reușit. Sugerându-mi că o altă colegă de-a lor ar putea ști mai multe amănunte despre incident, am mai rămas o zi la Sibiu pentru a aștepta înapoierea ei din vacanță…

— Și? l-am zorit eu.

A făcut un gest de confirmare.

— De asta n-am putut veni ieri, când m-ai chemat… a spus scoțându-și notesul și începând să-i răsfoiască, până a găsit pagina pe care o căuta: Martora Corina Buzdughină, 18 ani, colegă de bancă cu victima… Citez din stenograma audierii:

Martora: Știu că în vara anului trecut a cunoscut la București un bărbat care a acostat-o spunându-i că „este femeia visurilor lui" și că „așa și-a închipuit femeia ideală".

Anchetator: Unde l-a cunoscut?

Martora: în tramvai. Era împreună cu o altă fată, dar a părăsit-o și a venit la Anca.

Anchetator: Știți pe ce linie de tramvai s-au cunoscut?

Martora: Nu-mi amintesc ca Anca să fi făcut vreo precizare de genul ăsta, dar mi-a spus că era în drum spre sora mamei ei…

Anchetator: V-a făcut o descriere a bărbatului care a acostat-o?

Martora: Da, mi-a spus că era înalt, brunet, cu ochii negri, în vârstă de aproximativ 25 de ani. După afirmația Ancăi era „un bărbat bine".

Anchetator: Ce profesie avea?

Martora: Inginer electronist.

Anchetator: Vă rog să reluați relatarea din momentul în care l-a cunoscut pe bărbatul din tramvai.

Martora: Mi-a spus că era foarte insistent. Nu s-a lăsat până nu i-a dat numărul de telefon și a obținut promisiunea că va fi sunat. După o zi sau două, Anca i-a dat telefon. S-au întâlnit și s-au plimbat foarte mult…

Anchetator: V-a spus unde anume?

Martora: N-a precizat.

Anchetator: Ce s-a întâmplat în timpul plimbării și ulterior?

Martora: A povestit că tatăl lui este colonel în Securitate, dar nu se împacă cu el, motiv pentru care și locuiește singur. A adăugat că, în schimb, se înțelege foarte bine cu mama lui. Apoi, privindu-și ceasul, a spus că trebuie să vină cineva la el pentru a-i aduce niște

tuburi electronice, de care avea nevoie pentru definitivarea unei invenții la care lucra de mult. În consecință a invitat-o la el acasă ca să-l aștepte împreună pe vizitatorul său. Anca mi-a povestit că era fascinată de el și n-a putut să-l refuze.
Expresia ei a fost: „Îmi mergeau picioarele singure".

— Dane, l-am întrerupt din citirea stenogramei, martora știa adresa necunoscutului?

— Ce părere ai? Crezi că am făcut ochi odată cu ultima ploaie? Din păcate, tot ce-a reținut martora din spusele victimei a fost că: „… locuiește într-un bloc situat într-un cartier nou, în construcție". A mai spus, a continuat Dan, trecând cu degetul peste rândurile înghesuite în notes… că liftul era stricat și a urcat la scări de a ameți, înțelegi? Cu elementele furnizate de martoră, n-o să dibuim niciodată pe individul la care s-a dus Anca, a zis, făcând un gest de silă, apoi, uitându-se în notes, a reluat: Cum au intrat în apartament, necunoscutul a încuiat ușa și i-a spus: „Astăzi trebuie să fii neapărat a mea!"…

Dan, văzându-mă că, involuntar zâmbesc, m-a privit contrariat.

— „Ești fata visurilor mele!"… „Așa mi-am închipuit femeia ideală!"… „Astăzi trebuie să fii neapărat a mea!" Norocul individului de care-mi vorbește este că Eugene

Sue[12] a murit la jumătatea veacului trecut, altfel autorul Misterelor Parisului l-ar fi dat în judecată pentru plagiat.

— Ceea ce n-a împiedicat-o pe victimă, deși terminase liceul, să-i ia în serios pe fante, a completat Dan, cu o grimasă de dezgust.

— Și apoi, ce s-a întâmplat?

Dan reluă citirea notițelor sale.

Martora:…Anca s-a speriat și tremura toată de frică. Apoi, când a văzut că s-a năpustit asupra ei, i-a oferit medalionul de aur pe care-l avea la gât ca s-o lase să plece. Bărbatul a acceptat imediat această variantă și a condus-o până la ieșire…

— Ai obținut o descriere a locuinței, a mobilei? l-am întrerupt spre o mai bună edificare.

— Am întrebat-o, dar Anca n-a spus nimic, ridică Dan din umeri și reluă: Ulterior, dându-și seama că nu va putea justifica părinților lipsa medalionului, i-a dat telefon și i-a cerut să-i restituie bijuteria. Inginerul s-a declarat de acord și au stabilit să se întâlnească la intrarea blocului unde locuia. Când a ajuns la locul stabilit, i-a spus că a uitat medalionul în apartament și a invitat-o să urce cu el și să i-l dea. Anca, știind deja ce

---

[12] Eugène Sue (pe numele adevărat Joseph-Marie Sue, n. 26 ianuarie 1804, Paris, Prima Republică Franceză – d. 3 august 1857, Annecy, Republica Franceză) a fost un scriitor francez.

este în stare, a refuzat să mai meargă la el și i-a cerut să aducă medalionul jos. N-a vrut. I-a spus că nu i-l restituie decât dacă vine la el. În aceste condiții, s-au despărțit. Martora spune că victima l-a sunat la telefon pe „inginer" chiar și în acest an, de la Sibiu, și i-a cerut restituirea obiectului sechestrat. Dar fără să-l poată obține. O dată, în urmă cu câteva luni, a vorbit și martora la telefon cu necunoscutul, spunându-i să-i restituie medalionul sustras. Pușlamaua însă a râs și i-a închis telefonul.

— Ce număr avea?

— N-a fost atentă la numărul format de victimă. Nici numele nu i l-a reținut, ghici Dan următoarea mea întrebare. Își amintește numai că era un diminutiv. De asemenea, continuă Dan, cu privirea în hieroglifele lui, din spusele martorei rezultă că Anca nu era amatoare de cunoștințe noi printre bărbați… în ziua de 6 iulie, ziua omorului, a vorbit la telefon cu victima, de la Sibiu, și acesta nu i-a spus că intenționează să se vadă cu cineva…

Închise notesul, îl aruncă demonstrativ pe birou și mă prinse în obiectivul ochilor săi albaștri, arătându-mi palmele cu gestul „asta-i totul".

— Interesantă povestea pe care mi-ai spus-o…

— Aș spune că este chiar deosebit de interesantă, îmi dădu el dreptate. Dar de unde-l scoatem? în București

sunt sute de cvartaluri în construcție. De imobile cu liftul stricat, nici nu mai vorbesc, că mi se face greață… Și al meu e în revizie de două săptămâni…

— Toată compasiunea. Trebuie să fie teribil de greu să urci pe scări două etaje… am spus, străduindu-mă să rămân serios.

— Fără bancuri! Nu-i vorba de mine, ci de oamenii în vârstă, care trebuie să urce nouă-zece etaje, sau de cei cu copii în brațe… protestă el ofensat.

— Dacă m-aș pricepe, l-aș repara eu. Dar, după cum bine știi, nu-i cazul. Motiv pentru care nici nu mă ocup de ascensoare, ci de criminali. De aceea, am să-ți spun că din relatarea ta au rezultat câteva elemente de selecție importante, sau mai degrabă niște coincidențe…

— Coincidențe cu ce? s-a arătat el intrigat.

I-am făcut pe plac și am relatat despre un martor audiat cu o zi mai înainte.

— Mă rog, și de unde rezultă că el ar putea fi persoana la care s-a referit martora Corina Buzdughină? vru Dan să știe, după ce mi-am terminat spiciul.

— Ți-am spus, din coincidențe. Și, spre deplina ta lămurire hai s-o luăm pe bucăți. Martora ți-a spus că Anca a fost acostată de necunoscut într-un tramvai, pe când se îndrepta spre mătușa ei. Are una singură în București. Adresa acesteia figura în agenda victimei. De

altfel, am și contactat-o. Anca a locuit la ea în perioada în care l-a cunoscut pe individul despre care mi-ai vorbit. Și necunoscutul tău, și mătușa victimei locuiesc pe șoseaua Colentina. Primul la stația Obor, iar mătușa, respectiv gazda Ancăi, la stația Teiul Doamnei, adică la oprirea următoare. Ai înțeles?

— Deci, în mod firesc, ar fi putut călători amândoi într-unul din tramvaiele care circulă pe șoseaua Colentina. Localizarea pe care ai făcut-o fiind susținută și de faptul că zona respectivă se află în construcție, așa cum a remarcat victima când s-a confesat martorei. Da, merge, a consimțit el. Evident, cu niște aproximații foarte aproximative.

Am continuat, ca și cum nu-l auzisem?

— Victima a spus că, liftul fiind defect, a urcat la scări de-a amețit. E adevărat? Când Dan a confirmat printr-un gest am reluat. O tânără care n-a împlinit optsprezece ani, la câte etaje urcate pe scări obosește? Patru-cinci? Poate! Dar pentru expresia utilizată: „Am urcat de-am amețit!" eu aș fi gata să cred că ascensiunea ei a avut o altitudine dublă celei la care ar fi trebuit să se considere obosită.

— Și? s-a străduit colegul meu să mă priceapă.

— Amicul despre care ți-am vorbit stă la un astfel de nivel. Ce zici de această nouă coincidență?

N-a zis nimic. Probabil unde privea pierdut covorul,

peste rama biroului, și se scărpina gânditor după ureche.

— Și dacă aceste coincidențe nu te satisfac, mai am una. Martorul meu are aceleași semnalmente cu cele furnizate de victimă: prezentabil, înalt, brunet, ochi negri.

Când am terminat expunerea punctului forte al argumentării mele, Dan se decise că nu-și mai clatine capul a scepticism.

— Ascultând martora, eram convins că nu-l vom putea dibui niciodată pe acest individ, iar tu mi-l pui pe tavă, dintr-o bucată! Ești grozav, șefu'! exclamă el admirativ.

Întrucât afirmația lui nu m-a luat prin surprindere (chiar deloc!), deoarece știusem dintotdeauna ce șef inteligent are Dan, am scos din sertarul biroului agenda victimei și am căutat numărul lui „Cristy". Când l-am găsit, l-am format pe discul aparatului. După ce a sunat suficient de mult pentru a-mi da seama că nu-i nimeni acasă, am închis.

M-am ridicat și m-am dus să iau cartea de telefon din dulap. Când am venit cu ea în brațe și am pus-o pe birou, m-am făcut că nu remarc curiozitatea cu care Dan îmi urmărea gesturile. Am răsfoit paginile până la litera unde era înscrisă întreprinderea pe care o căutam. Am format numărul ei.

— Casieria, vă rog, am cerut, când mi-a răspuns o voce plictisită de centralistă.

— E rost de niscaiva parale? a întrebat Dan, frecând buricele degetelor gros și arătător într-un gest care poate fi înțeles de toate semințiile de pe mapamond.

— Cu doamna Samoilescu, am cerut, după ce, de la celălalt capăt al firului, o voce feminină m-a întrebat ce doresc.

— Chiar eu sunt! m-a anunțat pe un ton vesel interlocutoarea mea.

Când mi-am spus numele și, pentru orice eventualitate, i-am amintit că am mai stat de vorbă împreună, cu două zile mai înainte, a știut cine sunt.

— L-am căutat pe soțul dumneavoastră acasă, dar nu răspunde nimeni. Știți cumva unde poate fi găsit?

— Lucrează în schimbul de dimineață. Până la ora trei nu vine acasă… zise ea, pe un ton mai puțin exuberant.

— Vă rog să aveți amabilitatea și să-i spuneți că-l aștept la inspectorat, la ora cinci după-amiază. Vă mulțumesc.

— Asta-i domnul din propozițiune? întrebă Dan, după ce am închis.

— Da. Dar cu asta încă nu înseamnă că am rezolvat problema… am zis eu, începând să mă plimb gânditor prin birou.

— De ce? vru să știe, cum era și firesc, Dan.

— Samoilescu este căsătorit și are trei copii.

Adică o categorie de oameni care au tot felul de preocupări, mai puțin aceea a comiterii unui viol…

— Lumea e plină de nebuni, aruncă Dan, fără adresă.

— Și dacă victima s-a speriat atât de tare de individul care a atras-o la el în casă, nu văd de ce ar fi vrut să-l reîntâlnească cu un an mai târziu. Știu, l-am întrerupt, văzându-l că deschide gura să vorbească, pentru a-și recupera medalionul! Să nu uităm însă că, după ce i s-a luat medalionul, s-a mai văzut o dată cu „adoratorul" ei, la ușa imobilului în care acesta locuia, dar n-a vrut să urce la el. După un an, când firesc ar fi fost să uite sau să se obișnuiască cu pierderea suferită, să se fi decis totuși, să-l însoțească la el acasă? Normal, nu! Cum însă în meseria noastră nimic nu-i normal, putem admite și că l-a reîntâlnit. În sfârșit, să revedem datele cazului.

M-am dus spre draperia care adăpostea harta orașului și am tras-o într-o parte.

— Astea-s punctele de abandonare a coletelor…

— Constată Dan, apropiindu-se să privească cele șase stegulețe de pe hartă! Hei! exclamă după câteva clipe. Punctul central este Piața Romană!

— Întocmai. Distanța dintre punctul central și locurile de abandonare este între 1500–1600 de metri, excepție făcând cel din strada Nicolae Iorga, care se află la 150 de metri…

— I-a fost teamă să-l ducă mai departe, mi-a subliniat el ideea.

— Frica ce l-a cuprins e dovedită și de faptul că, la ultimele două transporturi, n-a mai răsturnat sacoșele, ca în cazurile anterioare, ci le-a abandonat pentru a nu fi surprins cu sau lângă ele.

— Asta înseamnă că omorul a fost comis în preajma Academiei de Științe Economice… Locul de destinație avut de victimă când a plecat de acasă.

Am făcut un gest de confirmare:

— Dane, te rog să asculți felul în care cred eu că s-a consumat drama, și să mă tragi de mânecă dacă vezi că deraiez. Victima a plecat de acasă la ora două și jumătate. S-a dus la Hala Traian, de unde a cumpărat hârtia igienică cerută de gazda ei, și a luat autobuzul 40. În jurul orei trei a ajuns în Piața Cosmonauților, și câteva minute mai târziu în fața Academiei.

N-a mers prea departe, deoarece omorul a fost comis în jurul orei patru. Deci într-un interval de o oră criminalul și victima au stat de vorbă și au băut ceva. La Anca găsindu-se o îmbibare alcoolică de 0,5 la mie, adică conținutul unei sticle de bere sau echivalentul a 50 de grame de coniac. Tot în acest interval de o oră s-a comis și omorul…

— Și criminalul n-ar fi avut timpul material necesar îndeplinirii acestor obiective, dacă n-ar fi locuit în

imediata apropiere a Pieței Romane… remarcă el, apoi, brusc, se răzgândi și începu să-și clatine capul. Nu ține! Ai omis că urmele luate de câinii de serviciu au indicat posibilitatea ca asasinul să aibă un autoturism! Dacă a urcat victima într-o mașină, în câteva minute o putea duce la o distanță de câțiva kilometri de Piața Romană.

— Cu stopurile care sunt pe bulevarde, în câteva minute n-ajungea el prea departe… Dar, admițând că ai dreptate, tot mai important mi se pare punctul de unde ar fi putut difuza coletele… am zis, punând degetul gros pe locul unde harta indică Piața Romană, apoi, folosindu-l ca pe un pivot, am rotit degetul arătător peste steguleț, circumscriind un cerc ca într-o rotație de compas. Ipotetic, omorul s-a comis în interiorul acestei zone.

— De ce nu în cartierele Drumul Taberei sau Balta Albă? Având mașină se putea deplasa în orice direcție, mai puțin cea în care într-adevăr locuiește… Cum tot ce-a făcut până acum a urmărit derutarea noastră, nu văd de ce n-ar fi avut același scop și când a abandonat coletele, a spus, uitându-se la mine întrebător.

— În consecință, ce zonă de cercetare propui? Berceni, Baba Novac, Drumul Taberei, Florească…

— Nu sunt Mafalda![13] protestă el.

— Nici eu. Aceasta fiind motivul pentru care am fost obligat să mă rezum la ceva cât de cât concret. De altfel, varianta mea, spre deosebire de ipotezele tale foarte ipotetice, are calitatea de a fi aplicabilă.

— În ce fel?

— Aproximativ o sută de lucrători de miliție umblă din locuință în locuință, pe o rază de cinci sute de metri în jurul Pieței Romane, arătând fotografia victimei și cerând relații despre persoanele care au fost văzute transportând colete în ultimele zile.

— Și crezi că va ieși ceva?

Am ridicat din umeri.

— Dacă aș fi știut că nu dă rezultate, n-aș fi dispus efectuarea acestei acțiuni. Dar cum noi încă nu știm nimic, suntem obligați să admitem orice variantă de cercetare.

— Dacă acceptăm că omorul a fost comis aici, arătă Dan spre punctul central dintre steguleț, tipul pe care l-ai chemat la noi locuiește tocmai în Obor, adică la o distanță de șase-șapte kilometri…

— Poate să locuiască și în Honolulu! Dacă, într-un fel sau altul, a venit în contact cu victima sunt obligat să-i

---

[13] „Ce, eu sunt Mafalda?" folosită atunci când cineva nu poate răspunde la o întrebare ce ține de viitor.

cer relații… Indiferent de faptul că nu se încadrează în varianta mea de lucru…

Brusc, începu să sune telefonul.

— Cu tovarășul căpitan, a cerut o voce răgușită, când am lipit receptorul de ureche.

— La telefon, am spus, în timp ce mă întrebam de ce are interlocutorul meu vocea atât de alertată: să fie bere, să fie tutun ori cumularea ambelor?

— Sunt locotenentul Vintilă Ornaru. Vă rog să-mi permiteți să vă raportez că am dat de-o urmă a infractorului implicat în cazul de omor al tinerei de care mi s-a spus că vă ocupați dumneavoastră. Ordonați reținerea lui?

— Cine este, cu ce se ocupă și unde locuiește? i-am tăiat avântul.

— Se numește Ghiță Ghiță, este măcelar în strada Mihai Eminescu și locuiește pe Calea Rahovei numărul 394, m-a informat, pe nerăsuflate.

— În care capăt al străzii are prăvălia? am întrebat fără nicio ezitare, când mi s-a precizat că bărbatul este măcelar.

— Înspre Piața Romană. La o distanță de 70 de metri de Academia de Științe Economice.

— În ce constau bănuielile? am vrut să mai știu, în timp ce, ținând receptorul cu umărul, m-am ridicat de pe scaun, am luat haina de pe spătar și am început s-o

îmbrac.

— O martoră a recunoscut în fotografia arătată pe o tânără care a intrat în prăvălia lui. De asemenea, mai mulți vecini m-au informat că l-au văzut în nenumărate ocazii cărând sacoșe grele.

— Ești îmbrăcat în uniformă?

— Nu, sunt în civil, tovarășe căpitan.

— Atunci dumneata va trebui să mă recunoști pe mine. Mașina de serviciu este o Dacie-1300 albă, cu numărul 2-B-225. Vom parca la intersecția cu Bulevardul Dacia.

— Ce-i? a întrebat Dan, după ce am închis.

— S-ar părea că plasa pe care am întins-o a început să dea rezultate…

*

În trei ore eram edificați. Tânără, despre care o vecină susținea că ar fi una și aceeași persoană cu victima, era prietena măcelarului. Am depistat-o, am confruntat-o cu martora și lucrurile s-au lămurit fără drept de apel.

În ceea ce privește coletele grele pe care le căra, situația s-a clarificat și mai repede. Măcelarul, ca mai toți măcelarii, făcea și un pic de speculă cu carnea pe care o dosea.

Cum eu nu mă ocup de probleme economice, l-am lăsat pe locotenentul Vintilă Ornaru să lămurească ce era de lămurit.

15 iulie

Când am intrat în birou, Dan încă nu venise. Nici nu m-am așezat bine pe scaun și am auzit bătându-se în ușă. Mi-am spus că iar se ține de glume colaboratorul meu, și am făcut-o pe artileristul.

— Dumneavoastră pe cine căutați? am auzit câteva clipe mai târziu vocea lui Dan dindărătul ușii.

N-am mai auzit răspunsul interpelatului, dar prin ușa care s-a deschis i-am văzut pe Dan și pe Samoilescu. Ultimul fiind îmbrăcat ca în urmă cu două zile: cămașă cu mâneci lungi, maro și pantaloni din tergal, bej.

— Să trăiți! zise el când a dat ochii cu mine. Vă cer iertare pentru ziua de ieri. Când am ajuns acasă eram obosit și am vrut să mă odihnesc o oră… M-am trezit din somn abia la ora opt seara, spuse el cu o atitudine spășită.

— Întrucât faptul este consumat, nu ne rămâne decât să uităm incidentul, am zis, pe un ton neutru, arătându-i scaunul.

— Cum a ajuns Anca la dumneata în casă? întrebă Dan, de la biroul lui, de îndată ce Samoilescu s-a așezat pe scaun.

Probabil că uitase de prezența colegului meu, deoarece, când a întors capul spre el, a tresărit.

— De ce ai luat medalionul fetei? l-am obligat eu să privească din nou spre mine.

— Nu i l-am luat! Mi l-a dat ea… aruncă el. Dar să știți că n-am nicio legătură cu omorul! Eu…

Am ridicat mâna pentru a-i tăia avântul.

— S-o luăm de la început. Relatează cum ai cunoscut-o… și tot ce-a urmat.

Și-a fixat privirea pe sita cromată a microfonului și a început să vorbească:

— Am cunoscut-o, așa cum v-am spus în tramvai… După ce am colindat magazinul Bucur, am invitat-o la mine. Când am ajuns în apartament, am stat de vorbă și, apoi, i-am propus să ne iubim. Când mi-a spus că este fată mare m-am lăsat păgubaș. N-aveam nevoie de încurcături cu o puștoaică. Astea ori îți vin și sună la ușă cu burta la nas, ori și-l trimit pe taică-su să-ți facă scandal. Decât așa plăcere, mai bine lipsă.

— Copiii dumitale nu erau acasă? a întrebat Dan.

— Nu. În perioada aceea eram certat cu soția mea, care a plecat cu ei la maică-sa.

— Continuă, te rog relatarea, i-am cerut eu.

— La despărțire, i-am spus că aș vrea s-o mai văd, însă ea mi-a răspuns că nu mai poate să vină deoarece a doua zi urmează să plece la mare. I-am cerut numărul de telefon, dar nu mi l-a dat pentru că se temea să nu nimeresc peste părinții ei. În schimb, și l-a notat ca pe al

meu.

— De atunci n-ai mai văzut-o? a întrebat Dan.

— Ba da, a zis, după o imperceptibilă ezitare. Trei sau patru luni mai târziu mi-a telefonat și a spus că vrea să discute cu mine. I-am spus că am musafiri, dar ea a insistat să mă vadă. Ne-am întâlnit la intrarea blocului meu. Am stat câteva minute de vorbă, apoi ea a plecat.

— De ce te-a căutat? am spus eu.

— Fleacuri de fată! Mi-a zis că i s-a făcut dor de mine și a vrut să mă vadă, fie și pentru o clipă.

— Nu înțeleg bine, am recunoscut. Spuneai că, aflând că este fată mare, nu te-a mai interesat. Atunci de ce, după ce a fost la dumneata acasă, i-ai spus că vrei s-o mai vezi?

— Tovarășe căpitan, era o fată foarte frumușică, foarte drăgălașă. Mi-a plăcut mult și sub impulsul momentului am dorit s-o mai văd. Abia după ce a plecat, și eu m-am răcorit, m-am felicitat pentru șansa pe care am avut-o de a nu intra într-o încurcătură în care numai mânzoaicele din categoria ei te pot băga. Credeți că un om însurat și tată a trei copii își poate dori o astfel de încurcătură?

Desigur, aș fi putut să-i spun că un om însurat și tată a trei copii n-ar fi trebuit să invite în casa lui o „mânzoaică", dar, cum eu nu sunt trecut în schema de funcțiuni a Patriarhiei pe post de dojenitor, m-am

abținut.

— Anul acesta v-ați mai întâlnit?

— Nu. După cum v-am spus, ultima oară am văzut-o anul trecut, la intrarea imobilului unde locuiesc.

— Dar la telefon ați mai vorbit?

— Da, m-a sunat de la Sibiu de câteva ori să mă întrebe ce mai fac.

— Anul acesta?

— Da, pe la începutul anului. Ultima dată mi-a spus că s-a logodit și n-o să mă mai sune. M-am bucurat atât pentru ea, cât și pentru mine că n-o să mă mai bată la cap. Mai cu seamă că suna la ore anapoda și, dacă ar fi nimerit-o pe nevastă-mea, vă dați seama că s-ar fi lăsat cu un scandal de care n-aveam nevoie, spuse el, cu o căutătură amuzantă în ochii negri.

— Mai ai legături și cu alte femei? îl întrebă Dan.

Deși n-am priceput ce-i pasă lui de relațiile audiatului, am rămas în expectativă. Și am făcut bine, deoarece în momentul următor l-am înțeles și, în gând, l-am aprobat.

Samoilescu făcea pe stingheritul, pe jenatul, apoi, privind mustrător spre Dan, spuse zâmbind:

— Cărui bărbat tânăr nu-i place o femeie frumoasă?

— În ultimul an ai avut de-a face cu multe femei? continuă Dan.

— Cinci-șase… răspunse el după ce clătină din cap

gânditor.

— Numele și adresa lor? s-a grăbit Dan să-i ceară.

Samoilescu aruncă o privire mirată spre colegul meu, apoi spuse cu imputare:

— Dumneavoastră faceți publice relațiile pe care le aveți cu femeile?

— Întrebări punem numai noi, domnule Samoilescu, am ținut eu să pun lucrurile la punct. Vă rog să faceți precizările cerute de colegul meu.

— Un bărbat căsătorit n-are timp să stabilească legături cu o femeie. Mă vedeam cu ele o dată și atât! În astfel de condiții puteam să le aflu cel mult numele mic, iar la plecare să-l uit.

— Și unde te vedeai cu ele?

— La mine acasă, dimineața, când soția mea era la serviciu.

Deci nici nume, nici adrese. Îl făcuse marț pe Dan. Tipul ori era un mare șmecher, ori spunea adevărul.

— S-ar părea că ai succes la femei? l-am luat eu cu binișorul.

— Nu pot să mă plâng, mi-a surâs el, flatat.

— Probabil că nu ți s-a întâmplat să te refuze o femeie, să-ți reziste, am continuat, adoptând o atitudine admirativă.

— Aiurea! exclamă el, strâmbând scârbit din nas. Din trei femei, una neapărat face nazuri, ca și cum n-ar fi

știut pentru ce a venit! Niște sclifosite care-și închipuie că dacă nu se culcă de prima dată cu un bărbat fac impresie bună.

— Așa este, am admis eu, pe un ton voit amical. După ce-ți pierzi vremea cu una din astea și vezi că începe să facă nazuri, îți vine s-o iei la palme, am adăugat, cu aplomb.

— A, nu! Băiatul nu face treburi de-astea, protestă el. Vrea, bine. Nu vrea, îmi trece cheful și-i arăt ușa. Cu violență nu se face dragoste, mi-a adus la cunoștință, strâmbând iar dezgustat din nas.

Dacă Dan urmărise să afle adresele partenerelor sale de pat pentru a le cere informații asupra comportamentului său în intimitate, răspunsul îl dădusem eu prin chestionarea mea meșteșugită. Domnului din fața noastră, cum era și firesc, îi repugna ideea unor relații sexuale prin siluire, deci, sub acest aspect, n-ar fi putut ajunge s-o ucidă pe Anca.

— De ce i-ai sustras medalionul? am vrut să clarific penultimul aspect al problemei.

Își ridică mâna la nivelul umărului, așa cum fac agenții de circulație înainte de a amenda un conducător auto care a depășit viteza legală. Apoi apropiindu-și gura de microfon, protestă:

— Nu i l-am luat, ci mi l-a oferit ea!

— N-ai impresia că este cel puțin neobișnuit ca o

femeie să ofere unui bărbat în dar un medalion? l-a luat Dan tare.

— Tovarășe căpitan, mi s-a adresat el, probabil unde o fi ajuns la concluzia că eu sunt bunătatea personificată, nu un căpcăun precum colegul meu, vă rog să-mi permiteți să vă spun cum s-au petrecut lucrurile.

— Te rog, l-am încurajat cu amabilitate.

— După ce i-am propus să facă dragoste cu mine și n-a fost de acord, am început să stăm de vorbă despre vrute și nevrute. Mi-a spus că în anul următor intenționează să revină în București pentru a da examen la facultate, mi-a vorbit de piesele de teatru pe care le-a văzut și așa mai departe. Când m-a întrebat cu ce mă ocup, i-am zis că sunt inginer electronist și că în următoarele două luni urmează să dau examenul de stat. Atunci și-a scos medalionul și l-a agățat de gâtul meu, spunând că vrea să-mi poarte noroc la examen. La plecare, când am vrut să i-l înapoiez a refuzat să-l primească, susținând că nu-l vrea, deoarece ei i-a purtat numai ghinion. Am sperat ca în următoarele zile să vină după el… de aceea l-am purtat la gât câteva luni.

— Din informațiile pe care le avem, rezultă că Anca ți-a cerut de nenumărate ori să-i restitui medalionul. Acesta fiind și motivul pentru care a venit să te vadă a doua oară, la intrarea imobilului dumitale.

— Este adevărat ce spuneți. Eu am păstrat medalionul trei luni de zile, apoi, fiind convins că într-adevăr nu și-l mai dorește și având nevoie de bani, l-am vândut. Ea și-a adus aminte să mi-l ceară când nu mai aveam de unde să i-l dau, a spus el, ridicând din umeri într-un gest de nevinovăție.

— Cu cât l-ai vândut? a întrebat Dan.

— Am luat 1.800 de lei.

— Cine l-a cumpărat?

— L-am vândut unei vânzătoare de la raionul de bijuterii din magazinul „Bucur".

— Cum se numește?

— Nu știu. I I-am vândut și atât. N-am stat să fac cunoștință cu ea, zise cu indiferență.

— Cum arată? Semnalmentele, te rog! l-a înghesuit Dan.

— Avea 20–25 de ani, părul negru, scurt și ondulat, tenul alb, ochii negri. Era corpolentă, aș spune chiar grasă, a descris-o el fără ezitare.

Dacă în ceea ce privește „inginerul electronist", despre care vorbise prietena victimei, ne-am lămurit că avem de-a face cu un crai de mahala, în ceea ce privește criminalul eram ca la început.

Întrucât momentan nu vedeam ce altceva mai bun aș putea face decât să încep verificarea persoanelor de pe lista întocmită de Dan la Sibiu, am trecut la ultimul

punct al problemei.

— Domnule Samoilescu, pentru a putea clarifica toate aspectele cazului, trebuie să știm cum v-ați petrecut timpul, să zicem… de la data de 1 iulie și până în ziua de 13, când ne-am cunoscut.

Nu numai el, dar și Dan m-a privit mirat, evident fără să ceară explicații.

— Te rog să-l duci în camera de alături și să i se dea cele trebuitoare pentru scris, am spus către Dan.

Când am rămas singur, am pus mâna pe telefon și am sunat Secția a IV-a de miliție pentru a cere să mi se găsească o anumită persoană.

*

La ora unu și jumătate, am coborât din mașină în fața clădirii cazărmii. Sentinela, foarte intransigentă, mi-a spus că n-are voie să stea de vorbă când se află la post, dar, la insistențele mele, s-a decis să apese pe butonul unei sonerii. Câteva minute mai târziu și-a făcut apariția un sergent, care avea pe braț banderola de caporal de schimb.

A priceput repede ce dorim și ne-a rugat să-l urmăm. În dosul zidurilor se aflau clădiri roșii, tip armată, și terenurile de instrucție pe care mărșăluiau sau își șmotruiau armele trupeții.

Când am ajuns în fața ușii comandantului, sergentul pe post de caporal de schimb ne-a rugat să așteptăm

câteva clipe și a intrat singur. Când a ieșit și ne-a anunțat că suntem așteptați, am fost întâmpinați de un colonel înalt, suplu și cu o figură de să juri că Gregory Peck[14] s-a înrolat în armata noastră!

— Colonelul Vasile Steau, s-a recomandat el.

Ne-am prezentat și noi, arătând legitimațiile.

— Vă rog să luați loc și să-mi spuneți ce pot face pentru dumneavoastră, ne-a invitat el zâmbind ușor, din colțul buzelor, tot a la Gregory Peck.

— Facem o cercetare criminală și, în căutarea eventualului vinovat, am ajuns și la dumneavoastră în unitate.

— Vreți să spuneți că vreunul dintre băieții mei a omorât pe cineva? a zis el, înlocuindu-și zâmbetul cu o uitătură rece, a la detectivul Clifford când se supăra pe sheriff-ul Sam McCloud[15].

— Nici gând să fac o asemenea afirmație, fără a avea dovezi. Tot ce dorim este să știm dacă un ostaș care își face stagiul militar în unitatea dumneavoastră a fost învoit într-o anumită zi, am replicat eu cu un zâmbet pentru care orice fabrică de pastă de dinți m-ar fi putut angaja să le fac reclamă.

---

[14] Gregory Peck (născut ca Eldered Gregory) (n. 5 aprilie 1916, La Jolla, California - d. 12 iunie 2003, Los Angeles, California) a fost unul dintre cei mai celebri actori americani de după război. El a reprezentat etica morală a marelui ecran.

[15] Personaje din serialul TV McCloud, difuzat de NBC din 1970 până în 1977.

— Cum se numește ostașul? a vrut să știe, rezervat.

— Teo Teodorescu, e sibian.

Fără să comenteze, apăsă pe butonul unei sonerii.

În clipa următoare am auzit ușa deschizându-se, închizându-se și un zgomot de tocuri de bocanc lovite sec:

— Să trăiți, tovarășe colonel!

Am întors capul și am văzut un fruntaș înțepenit în poziție de drepți.

— Ce dată vă interesează? mă întrebă colonelul.

— 6 iulie.

— Anul acesta?!

— Da.

— Fruntaș, la loc comanda!

În timp ce ostașul ieșea, l-am privit intrigat.

— În perioada 2–14 iulie am fost în aplicație, la 200 kilometri de aici. Așa că-mi pare rău că nu vă pot ajuta, a spus el, făcând un gest de regret, deși era evident că buna dispoziție îi revenise.

— A fost și ostașul Teo Teodorescu? a întrebat Dan.

— Dacă a plecat toată unitatea, mai mult ca sigur că a fost și el prezent la aplicație, a replicat colonelul, fără să-și ascundă ironia. Fiind clar că lista adusă de la Sibiu va conține un suspect mai puțin, ne-am luat la revedere de la comandant și am plecat.

*

La ora patru, când ne-am înapoiat la inspectorat, aveam radiate trei nume de pe listă.

— Domnule Samoilescu, scuză-mă pentru întârziere, am zis, intrând în camera unde-l lăsase Dan să-și scrie memoriile pe ultimele două săptămâni.

— Nu-i nimic, tovarășe căpitan. De fapt am terminat numai de câteva minute. Când am privit ceasul, chiar am rămas surprins de cât timp am avut nevoie pentru a scrie această declarație, m-a informat el bine dispus.

Am luat hârtiile scrise și im început să mă uit peste ele.

În zilele 1–4: fusese la serviciu și apoi acasă.

În ziua de 5: s-a îmbolnăvit de o viroză respiratorie și medicul i-a dat un concediu medical de trei zile.

În ziua de 6 iulie: la ora nouă dimineața a plecat la cinematograful „Melodia” și a luat un bilet pentru ora unsprezece. S-a înapoiat apoi acasă și, ajutat de vecina lui, doamna Pivniceru, a dat de mâncare copiilor. Când a terminat treaba, a plecat la cinematograf. A văzut filmul și a revenit acasă la ora două. Apoi, după ce a luat cheile de la vecina lui, a intrat în casă la el.

— N-ai cheie la locuința dumitale? m-am mirat, întrerupându-mi lectura.

— Cheia mea stă la doamna Pivniceru care în lipsa noastră ne îngrijește copiii.

— Ce film ai văzut? a vrut să știe și Dan, care citea

depoziția peste umărul meu.

— „Locotenentul McQ[16] în acțiune”.

La ora trei și jumătate a venit soția lui de la serviciu și au mâncat.

La ora patru și jumătate s-au dus împreună să plătească telefonul la centrala Ghica-Tei. Pe la cinci, cinci și jumătate au plecat la prietena lor doamna Doina Patraulea, care locuiește în strada Cristian Tell la numărul 8. În jurul orei șapte s-a grăbit să revină acasă pentru a vedea un film.

— Ce film ați văzut la televizor în seara zilei de 6 iulie? l-am întrebat.

— Nu știu cum se numea, dar era vorba de viața lui Mussolini[17].

Am reluat citirea filelor.

În ziua de 7 iulie a stat acasă. La ora trei a venit soția lui și au mâncat. În jurul orei cinci a venit în vizită Doina Patraulea care a plecat la ora nouă seara.

În ziua de 8 iulie a umblat toată ziuă prin oraș pentru a-și repara aparatul de fotografiat.

În ziua de 9 iulie și următoarele a fost la serviciu dimineața, iar după amiezele le-a petrecut acasă, cu

---

[16] Personaj din filmul McQ, din 1974, interpretat de John Wayne.

[17] Benito Amilcare Andrea Mussolini (n. 29 iulie 1883, Predappio lângă Forlì – d. 28 aprilie 1945, Giulino di Mezzegra lângă Como) a fost conducătorul fascist al Italiei între anii 1922 și 1943.

copiii și soția sa.

Fiind edificat, l-am poftit în biroul meu.

— Ai mai avut de-a face cu miliția? l-am întrebat de îndată ce s-a așezat pe scaun.

— Nu, s-a mirat el. Ah! Să nu mint. Am avut două contravenții la legea circulației rutiere.

— Ce rude apropiate ai în București? Mă refer la părinți, frați surori.

— N-am decât părinții… a zis, uitându-se la mine surprins.

— Unde locuiesc?

— Pe strada Cristian Tell 27.

— Domnule Samoilescu, am reluat pe un ton oficial, am motive să consider că ai ascuns adevărul și că depoziția dumitale nu este sinceră. În consecință, până la clarificarea unor aspecte legate de uciderea Ancăi Broscoțean vei rămâne în arestul miliției…

— Protestez! Este ilegal să mă…

— Ești reținut pentru sustragerea prin forță a medalionului victimei! l-am întrerupt.

— Nu-i adevărat! Ea mi l-a oferit… a protestat el țâșnind de pe scaun.

— În conformitate cu articolul 211 din Codul penal, infracțiunea comisă de dumneata se numește tâlhărie și ancheta se face sub stare de arest! am continuat.

Când Dan l-a scos din birou pentru a-l preda

subofițerului de serviciu, Samoilescu a renunțat să mai protesteze și, calm, m-a anunțat că abuzul pe care-l comit va ajunge în prima pagină a ziarului „Scânteia”.

— Formidabil cum l-ai prins cu mâța-n sac! a exclamat Dan, reintrând în birou. De unde ți-a venit ideea asta de milioane?

— Nimic deosebit. Am pus cantități egale de rutină și fler într-un shaker și l-am scuturat bine. Din acest cockteil s-a născut ideea că, dacă-i implicat în uciderea Ancăi și-ar putea da în petic în anumite condiții. I le-am creat. Și, a greșit! am spus cu simplitate, pentru a-i demonstra că nu sunt numai foarte deștept, ci și foc de modest.

Era însă atât de extaziat de stratagema pe care o folosisem, încât nici n-a realizat că-l iau peste picior.

— Cerându-i să spună cum și-a petrecut timpul de-a lungul a douăsprezece zile, el și-a concentrat atenția tocmai pe ziua de 6 iulie, când a fost ucisă victima, și a povestit tot ce-a făcut, cu ceasul în mână…

— Întocmai. În dorința lui de a-și impune cu fermitate alibiul, s-a trădat.

— Ca în romanele polițiste: numai criminalul are alibi! a râs Dan.

— Știi care-i mișcarea următoare?

— Bineînțeles! răspunse cu promptitudine, ridicându-se de pe scaun. Dăm o fugă până la

Procuratură, apoi trecem la demolarea alibiului pe care ni l-a prezentat.

Întrucât n-am avut obiecții la planul de bătaie pe care-l expusese, m-am catapultat și eu de pe scaun. Dar nu înainte de a-i da un telefon căpitanului Maier pentru a-i cere să facă o verificare.

*

La ora cinci și jumătate, am coborât cu Dan din lift și m-am dus glonț spre ușa la care mai sunasem o dată, cu trei zile în urmă.

A deschis persoana pe care o căutam.

— Sărut mâna, doamnă Samoilescu, am spus.

— Ce-i cu Gigi? întrebă ea, fără a încerca să-și ascundă încordarea și neliniștea care o stăpâneau.

— Ar fi mai bine să discutăm în casă, am propus.

A deschis ușa până s-a lovit de perete și s-a retras din prag.

Am intrat după ea. Ne-a poftit într-o încăpere mobilată cu o garnitură de sufragerie, neagră, de serie. Lângă peretele din dreapta era un pătuț și înăuntru, stând pe burtică, un copilaș de vreun an ne privea cu doi ochișori albaștri, printre zăbrele.

Elisabeta Samoilescu ne-a invitat printr-un gest să luăm loc pe scaunele care înconjurau masa din mijlocul camerei.

— Unde e Gigi? întrebă iar, după ce ne-am așezat pe

scaun.

— La miliție. În stare de arest.

— Da' ce-a făcut? izbucni, frământându-și mâinile cu nervozitate.

— Se află în cercetare pentru un act de tâlhărie.

— Tâlhărie?! exclamă, uitându-se la mine neîncrezătoare.

Am confirmat printr-un gest.

— În urmă cu un an, a sustras cu forța un medalion de aur unei tinere. Știți ceva despre acest medalion?

A făcut un semn de negație, cu un aer de uimire.

— Doamnă Samoilescu, soțul dumneavoastră aducea femei acasă când lipseați?

— Nu. Cum o să facă așa ceva? s-a mirat iuțindu-și frământarea degetelor.

— Întrucât la prima noastră discuție mi-ați spus că-i plac femeile, am admis posibilitatea că le-a adus și acasă.

— Exclus! Când nu sunt eu acasă, sunt copiii, iar vecina mea, are cheile de la apartamentul nostru și intră mereu să-i controleze ce fac.

— Și totuși, suntem informați că invită femei în apartamentul dumneavoastră, interveni Dan.

— N-am cunoștință despre așa ceva, și-a menținut ea punctul de vedere, adăugând la chinuirea degetelor și mușcarea buzelor.

— Puteți să ne spuneți cum v-ați petrecut timpul miercuri, 6 iulie? am trecut la problema care mă adusese la ea.

— Ca de obicei, dimineața am fost la serviciu și am revenit acasă în jurul orei trei. După ce am mâncat și l-am îmbrăcat pe Ionuț, a zis, privind spre pătuțul unde se afla copilașul, m-am dus cu soțul meu în oraș.

— La ce oră ați plecat de acasă? a întrebat Dan.

— Cred că era patru și jumătate.

— Ce-ați făcut în oraș?

— Mai întâi ne-am dus și am plătit telefonul...

— Unde, în Calea Victoriei? a încercat-o Dan.

— Nu, la noi, la centrala Ghica-Tei.

— După ce ați plătit telefonul, ce-ați făcut?

— Am luat un taxi, care tocmai oprise în fața centralei…

— Ați reținut ce număr avea? întrebă Dan.

— Nu. N-am avut niciun motiv.

— Dar culoarea?

— Bej, nuanța untului.

— Deci v-ați urcat în taxi și? am zis eu.

— Ne-am dus la o prietenă de-a noastră, Doina Patraulea.

N-am întrebat-o unde locuiește. Știam din depoziția bănuitului.

— La ce oră ați ajuns la Doina?

— În jurul orei cinci și jumătate. Și am stat până la ora șapte, când ne-am grăbit să revenim acasă să vedem filmul de cinematecă de la televizor, deoarece aparatul Doinei era defect.

— Ce film ați văzut?

— Nu-i reținnumele. Dar îmi amintesc că era vorba de Mussolini. Cum s-a terminat emisiunea la televizor, m-am culcat.

— Gigi a fost tot timpul cu dumneavoastră?

— Bineînțeles, mă încredință, parcă mai calmă.

— Doamnă Samoilescu, vă rog să fiți de acord cu efectuarea unei percheziții, am cerut, arătându-i ordinul Procuraturii.

A făcut un gest de indiferență și, în prezența ei, am trecut la un control de rutină al încăperilor și obiectelor, fără să omit broaștele ușilor, dar niciuna nu era de tip Wertheim. Ultimul drum a fost la baie. După ce am terminat de examinat gresia care acoperea pardoseala, mi-am vârât degetele prin gaura de evacuare a căzii de baie. Când le-am privit, am fost nevoit să trag concluzia că nu aici fusese ucisă victima.

— Când îl eliberați pe Gigi? vru să știe gazda noastră, conducându-ne până la ieșire.

— Eliberarea lui este condiționată de rezultatul cercetărilor…

*

Mașina a trecut pe lângă Ambasada Franceză și a intrat pe strada Cristian Tell. După ce a oprit pe stânga, câteva zeci de metri mai departe de Biserica Amzei, am coborât și am intrat într-o clădire cu două etaje. Persoana căutată locuia într-o cameră de la mansardă. Am bătut în ușă și câteva clipe mai târziu ni s-a deschis; probabil că scârțâitul scării de lemn pe care urcasem până la ea o avertizase că va primi vizitatori.

Era blondă, cu părul lung, legat la spate după moda „coadă de cal", trăsături regulate și ochii albaștri. Scundă, dar bine proporționată, îmbrăcată cu o rochie albă imprimată cu figuri geometrice, bleu, ce-i punea în evidență genunchii rotunzi și picioarele suple, încălțate în saboți cu dungi albe și bleu. Avea în jur de 25 de ani.

— Doamna Doina Patraulea? am deschis eu discuția, deoarece ea ne privea și tăcea de parcă ar fi admirat un tablou frumos într-un muzeu de artă.

— Da… eu sunt, a reușit ea să se regăsească.

— Am vrea să discutăm cu dumneavoastră despre o persoană pe care o cunoașteți, am zis, arătându-i legitimația.

— Miliția? a constatat ea, surprinsă. Vă rog să intrați…

Am pătruns într-o încăpere mărișoară, mobilată cu piese eterogene de dormitor și cameră de zi.

— Cunoașteți familia Samoilescu? a întrebat, după ce

ne-am așezat în niște fotolii pe cât de vechi și roase de întrebuințare, pe atât de comode.

— Da, sigur! Li s-a întâmplat ceva? s-a arătat ea surprinsă.

— De când nu i-ați mai văzut?

— De azi de la prânz, când am fost la ei în vizită… Dar acasă era numai Tuța.

— V-a spus unde se află Gigi, soțul ei?

— N-am întrebat-o, dar cred că era la serviciu…

— S-ar părea că vă vizitați des.

— Așa-i. Sunt cei mai buni prieteni ai mei și ori sunt ei la mine, ori mă duc eu la ei.

— Căsătorită?

— Nu.

— Cu ce vă ocupați?

— Sunt funcționară la I.C.A.B.

— Vă amintiți când v-a vizitat familia Samoilescu în cursul acestei luni?

— Da. Pe întâi iulie, când a fost ziua mea… Și miercuri nu cea care a trecut, ci cealaltă… Apoi au venit și pe 10 iulie, adică duminică, că să mergem împreună la ștrand.

— Cum de vă amintiți atât de bine că au fost la dumneavoastră miercuri? am vrut să știu, chestie de verificare a sincerității.

— Pentru că în seara aceea era telecinemateca la

televizor și s-au grăbit să plece ca să prindă filmul.

— Pentru că aveți o memorie bună, vă rog să ne spuneți la ce oră au venit la dumneavoastră miercuri, 6 iulie.

— Eu am ajuns acasă la patru, iar ei au sosit cam o oră, o oră și jumătate mai târziu.

— Când au plecat?

— În jurul orei șapte.

— O vizită atât de scurtă? am făcut eu pe miratul.

— V-am spus, voiau să vadă filmul care se dădea la televizor.

— Dumneavoastră așteptați pe cineva în seara aceea?

— Nu! N-așteptam pe nimeni. De ce? se miră și ea, însă, spre deosebire de mine, sincer.

— De ce nu au rămas să vadă filmul la dumneavoastră? am întrebat, arătând cu vârful bărbiei spre televizorul așezat lângă un perete, pe o măsuță.

— E stricat. Gigi s-a oferit să mi-l aranjeze, dar n-am vrut să-l las. Aparatul este în garanție și, dacă umblă cineva străin la el, cooperativa nu-l mai repară…

— Atrăgându-vă atenția că mărturia mincinoasă se pedepsește prin lege, vă rog să vă gândiți bine și să-mi spuneți dacă sunteți convinsă că Gigi Samoilescu a fost la dumneavoastră miercuri, 6 iulie, între orele cinci și jumătate și șapte după-amiază! am spus pe un ton oficial.

— V-am spus… A fost, confirmă ea.

— Vă cerem scuze pentru deranj, am zis, ridicându-mă de pe scaun.

*

Ne-am urcat în mașină și Varturian a demarat.

— Afacerea e al naibii de încurcată, remarcă Dan cu bun simț. Are un alibi din beton armat.

— El e criminalul, Dane. Victima nu era o ușuratică, cum a încercat el să-mi sugereze. Nu s-a dus cu un bărbat la întâmplare, ci cu unul pe care-l cunoștea. Pe Samoilescu îl cunoștea… Nu numai că-l cunoștea, dar trebuia să ia de la el un medalion… Un medalion la care ea n-a renunțat! Și că n-a renunțat rezultă din multiplele telefoane pe care i le-a dat cu speranța că și-l va recupera. Telefoanele date chiar în cursul acestui an! De ce o fată cu capul pe umeri să se fi dus, așa dintr-odată, la un necunoscut? am monologat, privind defilarea străzilor peste care se lăsase seara.

— E logic ce-ai spus, dar n-ajunge…

— Dane, l-am întrerupt, îți mai amintești ce-a spus femeia de serviciu a familiei Cornea, unde a fost găzduită victima?

Fără să comenteze, a aprins plafoniera și a început să-și răsfoiască notesul. Când a ajuns la fila pe care o căuta, s-a declanșat:

Întrebare: „Discuta des la telefon?”

Răspuns: „O singură dată am auzit-o vorbind cu cineva și spunându-i că se teme de examene.”

Întrebare: „A pronunțat vreun nume?”

Răspuns: „Nu.”

Întrebare: „Ați reținut ceva din dialogul lor?”

Răspuns: „Da… Parcă spunea ceva de genul: «Ție ce-ți pasă, că ți-ai luat diploma…»”

— E în regulă! l-am întrerupt. Cine o fi fost persoana căreia victima i-a spus că: „ție ce-ți pasă, că ți-ai luat diploma…”?

— De unde să știu? s-a mirat el.

— Întâmplător, știi vreo persoană care i s-a recomandat victimei ca fiind inginer electronist, fără examen de stat?

— Ai dreptate! i-a căzut fisa imediat. Dacă Samoilescu putea să fie anul trecut inginer fără examen de stat, era firesc să-l aibă luat un an mai târziu…

— Întocmai. Iar dacă au vorbit la telefon pe 5 iulie, de ce n-ar fi vorbit și în ziua următoare, pentru a fixa o întâlnire?… Ultima ei întâlnire… am comentat cu amărăciune, văzând cu ochii minții victima, așa cum am recuperat-o din parcuri și W.C.-uri.

— Există un principiu care nu poate fi omis: o persoană nu se poate afla în același timp în două locuri diferite. Samoilescu nu putea fi cu Anca, de vreme ce, în timpul suprimării victimei, se afla împreună cu soția lui

în vizită la Doina Patraulea. Și este evident că acolo s-a aflat, a zis, clătinându-și capul într-un mod care demonstra că-și consumase entuziasmul, ca un aparat de radio cu tranzistori bateriile.

În timp ce Dan vorbea, am privit prin geamul portierei. Ne opriserăm în fața inspectoratului. Probabil de mult timp, deoarece Vartunian se pregătea să strivească chiștocul țigării pe care o fumase în timpul discuției noastre.

— Nu cred decât în evidențe probate, am zis, deschizând portiera și coborând.

*

Pe banca de lângă biroul nostru era un subofițer cu o fată.

— Tovarășul căpitan? a întrebat subofițerul, ridicându-se în picioare în poziție de drepți cu mâna la caschetă.

Am confirmat.

— Să trăiți! Permiteți să vă raportez… Sunt plutonierul Protopopescu Paul, de la Secția IV-a. Din ordinul tovarășului comandant am adus la dumneavoastră pe numita Elena Popa, vânzătoare la raionul de bijuterii al magazinului „Bucur", a turuit el în viteză.

— Mulțumesc, poți pleca, i-am spus, apoi m-am adresat tinerei care în timpul discuției se ridicase de pe

bancă: Vă rog să poftiți în birou.

Corespundea întocmai descrierii făcute de Samoilescu. Scundă, corpolentă, părul negru, scurt și ondulat, vârsta în jur de 25 de ani.

— Dorim să vedem medalionul pe care l-ați cumpărat anul trecut, am zis, de cum s-a așezat pe scaun.

De unde mai înainte mă privise cu un aer de curiozitate, după ce mi-am formulat întrebarea se uită la mine de parcă ar fi văzut un boa constrictor croșetând ciorapi de lână pentru copii săraci.

— Medalion? repetă ea, încă uluită.

— De aur, s-a simțit Dan obligat s-o ajute.

— Nu știu despre ce vorbiți. Nu am, și n-am avut vreodată un medalion de aur, a afirmat cu convingere.

— Asta însă nu înseamnă că n-ați cumpărat un medalion de aur în vara anului trecut, am zis.

— N-am cumpărat niciun fel de medalion!

I-am spus că minciuna se pedepsește prin lege, însă nu i-a păsat. Susținea că habar n-are de medalionul pe care i-l cer.

— Dane, adu două-trei fete de-ale noastre și trimite după Samoilescu, am spus, pentru a nu măi pierde vremea.

Când Samoilescu a intrat în încăpere, i-am arătat grupul de patru femei aliniate la perete:

— Uită-te și spune-mi căreia dintre ele i-ai vândut

medalionul sustras de la victima Anca Broscoțean?

— Mai întâi, ca să fie clar, medalionul n-a fost sustras, ci oferit în dar! m-a informat el. În ceea ce privește persoana căreia i-am vândut medalionul, n-o văd aici!

— Semnalmentele pe care mi le-ai dat sunt comune cu ale dânsei, am arătat spre vânzătoarea de la magazinul „Bucur".

A clătinat capul:

— Vânzătoarea care a cumpărat medalionul avea ochii negri, nu căprui, ca dânsa.

— Când i s-a vândut medalionul? a întrebat dolofana în timp ce colegele noastre care participaseră la ceea ce noi numim identificare din grup s-au grăbit să plece spre treburile lor.

— Ce importanță mai are data? am vrut să știu.

— Pentru că până în luna septembrie la raionul de bijuterii a lucrat o colegă de-a mea, care acum e transferată la magazinul „Tineretului", pe Calea Dorobanților.

— Cum se numește această colegă?

— Olga Roșea.

I-am mulțumit și am condus-o până la ușă. Când am revenit, m-am adresat lui Samoilescu, care, stând în picioare, mă privea batjocoritor:

— Ai spus că la Doina Patraulea te-ai dus cu un taxi, luat din fața centralei telefonice Ghica-Tei. E adevărat?

— Sigur! a spus, renunțând la aerul lui zeflemitor.

— Foarte bine. Dă-ne te rog niște amănunte cu privire la taxi, la șofer și așa mai departe, am zis, arătându-i scaunul, apoi am ocolit biroul, am dat drumul la magnetofon și m-am așezat.

— După ce am plătit abonamentul telefonic și am început să cobor scările, am văzut un taxi oprind lângă trotuar și pe șofer ieșind din mașină. L-am întrebat dacă e liber și el mi-a răspuns afirmativ, rugându-mă să-l aștept câteva minute până plătește telefonul. A revenit curând și ne-am urcat în mașină. Soția mea și copilul s-au urcat în spate, iar eu lângă șofer.

— Cum arăta șoferul?

— Brunet, cu părul lung, de statură potrivită și slăbuț. Purta pantaloni și cămașă bleu, cu cravată.

— Alte semnalmente?

Mai întâi a ridicat din umeri, apoi, părând că-și amintește ceva, a adăugat repede:

— Ah! Vorbea răgușit și se ștergea mereu la nas cu batista.

— Cum era taximetrul?

— O Dacia 1300 bleu.

— Ai reținut ceva particular la mașină?

— Da. Bricheta de bord lipsea și în locul ei era pus un dop de la o sticlă de șampanie, din plastic alb. Schimbătorul de viteze mergea foarte greu, iar pe

geamul de la spate, spre colțul din dreapta, avea lipită o etichetă Castrol[18].

— Altceva?

— Nu știu… Pe moment nu-mi mai amintesc altceva, făcu el un gest de regret.

— Menții declarația că nu te-ai mai văzut cu Anca în această lună?

— Bineînțeles! de câte ori trebuie să repet că după ce a venit la scara imobilului meu, anul trecut, n-am mai văzut-o? se arătă el ofensat.

— Luna asta ai vorbit cu ea la telefon?

— N-am mai vorbit cu ea de peste trei luni, când m-a sunat, să-mi spună că s-a logodit! De ce nu vreți să înțelegeți că n-am nicio legătură cu uciderea Ancăi?!

I-am făcut semn lui Dan să-i expedieze la arest.

— E opt și jumătate, a spus Dan, revenind în birou și privindu-și ceasul. Magazinul „Tineretului" este deja închis, ceea ce înseamnă că recuperarea medalionului se amână pentru mâine.

— Mâine vom avea alte treburi. Trebuie să verificăm alibiul.

— Și astăzi ce-am făcut? a spus el, nemulțumit.

— Astăzi am controlat numai ce a vrut bănuitul…

---

[18] Castrol este o marcă globală britanică de lubrifianți industriali și auto care oferă o gamă largă de uleiuri, grăsimi și produse similare.

Mâine vom controla ce vrem noi.

— Ce intenții ai? a devenit Dan atent.

— Mă gândesc că soția lui și Doina Patraulea ar putea avea interese să ne ascundă adevărul.

Taximetristul care i-a transportat la prietena lor în strada Cristian Teii, nu. După ce-l vom găsi, vom ști în mod sigur dacă alibiul lui este real ori fabricat.

— Dăm o circulară la Getax?

— Aș! Durează prea mult. O să facem altfel, mâine dimineață.

În momentul în care Dan a ieșit din birou, iar eu am întins mâna spre întrerupătorul de lumină, a început să sune telefonul.

— Sigur? am întrebat după ce am ridicat receptorul și mi-am ascultat interlocutorul.

A confirmat și am închis.

— Cine era? s-a interesat Dan din pragul ușii.

— Maier. A comparat amprentele lui Samoilescu cu cele ridicate din W.C.-ul din parcul Herăstrău.

— Și?

— Nimic.

— Asta-i în favoarea lui.

— De ce? Chiar era obligat să-și pună palmele pe pereți când a abandonat coletul? Faptul că nu-i putem proba prezența în câmpul infracțional nu elimină ipoteza că a fost totuși acolo, am zis, întinzând mâna

spre întrerupător.

— Dar nici n-o susține… a cugetat Dan, nu fără bun simț.

16 iulie

Era ora două, când coboram cu Dan treptele centralei telefonice Ghica-Tei. După șase ore de scriptologie, ne atinseserăm țelul. Eram în posesia unei liste cu 153 de abonați care-și plătiseră telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie.

Un sfert de oră mai târziu, Vartunian, apăsând fără milă ciuperca acceleratorului, ne lăsa în fața inspectoratului.

— Am pierdut vremea degeaba, a zis Dan, morocănos, lăsându-se să cadă pe scaunul biroului său. Elisabeta Samoilescu a plătit într-adevăr telefonul în jurul orei cinci după-amiaza Deci alibiul s-a verificat!

— Nu s-a verificat! Este în verificare, l-am corectat.

— Dacă au plătit telefonul la ora cinci, de ce n-am crede că s-au dus la Doina Patraulea cu taximetrul? De ce să mai pierdem timpul verificând cine dintre cei 152 de abonați este șofer la Getax?

— Dane, până nu-i verific toate afirmațiile făcute în legătură cu felul în care și-a petrecut timpul în după-amiaza comiterii omorului, nu renunț la bănuiala că el

este criminalul. Dacă cercetările vor confirma spusele lui, voi fi primul care-l va scoate din cauză. Dar încă n-am ajuns în această situație.

— Bine, a admis el, nemulțumit, cum vrei să acționăm?

— Îți muți reședința la Secția a IV-a, sub jurisdicția căreia intră centrala telefonică Ghica-Tei și abonații acesteia. Cu concursul oamenilor de acolo vei avea de făcut două lucruri… am zis, apăsând pe un deget.

— Știu, m-a întrerupt Dan, blazat, le voi cere să stabilească care din cei 152 de abonați sunt șoferi pe taxi!

Am aprobat și ani apăsat pe al doilea deget:

— Elisabeta Samoilescu ocupă pe banda mașinii de încasat poziția 56… Se va discuta cu toți abonații cuprinși între pozițiile 46 și 66. Adică cu persoanele care ar fi putut plăti telefonul odată cu familia Samoilescu…

— Am înțeles! a exclamat Dan, renunțând la aerul său de nemulțumire. Iar ai o idee de milioane!

— Mereu am… Dar nu le tratezi tu cu deferența cuvenită, am glumit, mulțumit că i-am trezit interesul pentru misiunea ce i-o încredințam.

Fără să-mi acorde însă atenție, a continuat cu figura luminată de entuziasm:

— Iau fotografiile familiei Samoilescu de la Evidența populației, le multiplic și cu ele în mână se va discuta cu abonații de care ai vorbit, a zis, ridicându-se de pe scaun

și pornind întins spre ușă.

— Să mă ții la curent cu… am început, dar n-am mai terminat ce aveam de spus, deoarece rămăsesem singur. Și cum nu-mi place să stau singur, am plecat și eu.

*

O oră mai târziu eram înapoi, în birou, cu o dispoziție foarte fragilă. Cum criminalul avusese la îndemână un autoturism, iar bănuitul era taximetrist, m-am simțit ispitit să-i verific mașina. Și totuși, a trebuit să renunț. La baza de taximetre Cobălcescu, de care aparținea Samoilescu, a rezultat că mașina acestuia s-a aflat pe butuci, începând cu 3 iulie și terminând cu 11 iulie. Abia în ziua de 12 i-a fost încredințată pentru a-i face rodajul. În perioada respectivă nu a condus un alt taximetru. Și totuși, în mod obligatoriu, criminalul a utilizat un autoturism, iar după părerea mea ucigașul este chiar domnul Samoilescu. Șofer fiind, sigur că ar fi putut împrumuta o mașină, dar de unde?

*

Am întârziat în magazinul „Tineretului” și am început să vizitez raioanele, ca un soț atent vizavi de soția lui în „Luna cadourilor”. Bineînțeles că am ajuns la raionul de bijuterii, deservit de două vânzătoare: una suplă și înăltuță ca un manechin de la firma „Christian Dior”, cealaltă, în schimb, reprezenta exact genul pe care mi-l doream. Pentru o discuție în interes

profesional. În exclusivitate!

Remarcând că mi-a stârnit interesul, m-a privit cu doi ochi negri, mici și inexpresivi, apoi, legănându-și șoldurile masive, s-a apropiat de galantarul unde mă instalasem. Avea un mers tot atât de grațios ca al unei foci.

— Ce să vă ofer? mi-a zâmbit galeș.

Heh!… Dacă mi-ar fi pus întrebarea colega ei… aș fi știut ce să-i cer, fără ezitare!

— Vă numiți Olga Roșca? am zis, aruncând o ultimă privire, de regret, spre colega ei și trecând la meserie.

— Da, desigur… m-a asigurat ea, încântată ca o ciocârlie dimineața, când își începe cântecul paradisiac. Cred că se gândea că visurile nutrite de-a lungul multor ani, în sfârșit se vor îndeplini: cineva îi va cere o întâlnire.

— Miliția, am spus, arătându-i cu discreție legitimația ascunsă în palmă.

Zâmbetul i-a dispărut și, brusc, a devenit rigidă ca o coajă de pâine veche.

— Ce doriți? întrebă, vădit deziluzionată.

— Să stau de vorbă cu dumneavoastră, într-un loc mai liniștit.

— Nu știu unde putem găsi un loc mai izolat, s-a arătat ea dezorientată.

— Cine este directorul magazinului?

— Tovarășul Vasile Ionescu.

— Să mergem la el!

— Și-a însușit ceva de la noi din magazin? s-a grăbit directorul să întrebe, după ce mi-am exprimat rugămintea.

— Nu, Este vorba numai de niște relații în calitate de martoră, l-am liniștit.

— Vă rog să luați loc în biroul meu… Eu oricum trebuie să vizitez magazinul, a propus el, dovedind astfel că nu era drăguț numai la propriu, ci și la figurat.

Am ieșit odată cu el și i-am făcut semn clientei mele, care rămăsese în secretariat, să vină înăuntru.

— De unde aveți acest medalion? am arăta spre voluminosul decolteu al rochiei ei înflorate?

— Ce întrebare e asta? E al meu! L-am cumpărat…

— Știu, am întrerupt-o, anul trecut pe când lucrați la magazinul „Bucur"!

— Da… a admis ea, intrigată.

— Cu ce sumă?

— Cu 1800 de Iei.

— Când l-ați cumpărat, n-ați știut că valorează cu mult mai mult?

— Ba da! D-aia l-am și cumpărat… Era o ocazie.

— Cumpărarea obiectelor de ocazie, mai ales a celor care într-adevăr au un caracter de ocazie unică, prezintă niște riscuri. N-ați știut?

— E de furat? a reușit ea să înțeleagă cum stau lucrurile.

— Aș putea spune că situația este cu mult mai gravă, dar acesta e un alt aspect al problemei. Ceea ce trebuie să rețineți dumneavoastră este că acest medalion trebuie înapoiat părții păgubite.

— Bine, s-a decis, după ce m-a privit îndelung cu ochii ei porcini, să mi se restituie banii pe care i-am dat pentru el.

— Cine să vă dea banii? Păgubașul?

— Păgubașul sau cel care mi l-a vândut. Mie mi-e indiferent.

— Păgubașul n-are niciun motiv să răscumpere un obiect care-i aparținea de drept. În ceea ce-l privește însă pe vânzător, legea vă dă dreptul să-l chemați în judecată pentru dezdăunare.

— Adică să-mi pierd timpul la tribunal? a protestat ea.

— Astea sunt riscurile celor ce cumpără obiecte de ocazie. Medalionul care se află la dumneavoastră se confiscă, fiind corp delict. Vă rog să mi-l dați!

— Dacă nu primesc 1800 de lei, nu-l dau! zise ea hotărâtă.

Cum nu mă vedeam în situația de a recupera obiectul umblându-i prin sâni, am schimbat placa:

— Vă rog să vă ridicați. Mergem la miliție!

Probabil că acest argument a ajutat-o să priceapă că n-are scăpare. Cu entuziasmul unui condamnat la moarte în drum spre scaunul electric, și-a desprins medalionul de la gât și mi l-a înmânat. Întrucât lucrurile intraseră pe făgașul normal, i-am cerut să-mi dea o declarație asupra împrejurărilor în care a cumpărat obiectul respectiv. La plecare, i-am dat o dovadă pentru ridicarea medalionului și adresa „negustorului" spre a-l putea chema în judecată, admițând că, după ce-i trecea furia, nu se resemnează ca majoritatea păgubașilor.

*

— Când am deschis ușa biroului meu, telefonul suna cu insistență. M-am grăbit să duc receptorul la ureche.

— Maiorul Ion Ioniță de la a IV-a, a spus cu exuberanță comandantul secției.

— Noroc, Ionică! Ce dorești?

— Ai un tupeu formidabil După ce ți-ai trimis ciracul aici și mi-a întors circumscripția pe dos, mai și întrebi ce doresc! Nici așa n-aveam oameni suficienți, acum, după ce a trecut Simionescu pe aici, n-am nici pe cine să trimit după țigări, admițând că mi-ar trece prin cap să mă reapuc de fumat. Mi-a luat zece oameni și i-a trimis să bată străzile…

— Să-ți înregistrez spusele ca o reclamație? l-am luat peste picior.

— Pe dracu! Ne facem doar meseria. Ți-am spus toate

necazurile mele pentru că m-ai întrebat ce doresc. Ce-și poate dori un comandant de secție, decât să nu-i tulbure liniștea luft-inspectorii.

— Ionică, e o problemă serioasă, l-am temperat.

— Știu, dar asta încă nu înseamnă că-mi place să-mi văd oamenii pulverizați aiurea…

— Mai ai să-mi spui și altceva? l-am luat cu ușurelul, pentru a încheia convorbirea.

— Lunganul de Simionescu mi-a cerut să verific o listă cu 152 de persoane și să-ți transmit dacă printre ei există șoferi de taximetre. Evidența populației a găsit unul singur. Se numește Constantin Codreanu. L-am adus la secție. Vrei să ți-l trimit?

— Ești dulce ca mierea! Trimite-l imediat!

Un sfert de oră mai târziu, a intrat în birou un tip înalt, brunet, părul cârlionțat și argintat la tâmple. Avea în jur de 45 de ani.

— Constantin Codreanu? l-am întrebat.

După ce a confirmat, l-am rugat să ia loc.

— Din câte știu, dumneavoastră ați plătit telefonul în ziua de 6 iulie. Corespunde? l-am întrebat.

A ridicat din umeri:

— Știu că l-am plătit ca de obicei la începutul lunii, însă nu pot preciza ziua, decât dacă o să caut factura acasă…

— Nu-i necesar. Avem situația celor care au plătit

abonamentele în ziua amintită și figurați și dumneavoastră. Ziua fiind stabilită, vă rog să-mi spuneți dacă vă amintiți la ce oră ați fost la centrală.

— În jurul orei cinci. Am profitat de faptul că am avut o cursă prin apropiere, a răspuns el, scurt și precis.

— Ce-ați făcut după ce-ați părăsit centrala?

— Poftim? a devenit el dintr-odată precaut. Există vreo reclamație împotriva mea?

— Nici gând, am clătinat capul pentru a-l liniști. Dumneavoastră ați fost citat ca martor de o persoană bănuită de a fi comis o fărădelege. Răspunsurile pe care le veți da ne vor ajuta să stabilim adevărul. Deci vă rog să-mi spuneți, ce-ați făcut din momentul în care ați plătit factura telefonului?

— Am coborât, am luat doi pasageri care mă așteptau lângă mașină și am pornit în cursă.

— Vă rog că încercați să-i descrieți.

— N-am memorie vizuală, s-a scuzat el. Tot ce pot să vă spun este că erau doi tineri, până în treizeci de ani…

— Bărbați sau femei?

— Bărbat și femeie. Ea avea în brațe un copil mic.

Afirmația lui m-a făcut să mă simt brusc obosit și descurajat.

Susținerea familiei Samoilescu era adevărată. Dacă pe ei nu i-am crezut, spusele șoferului nu mai puteai fi puse la îndoială.

Am dat din cap resemnat și m-am ridicat în picioare pentru a-i arăta că discuția e terminată, adăugând:

— Și i-ați dus în strada Cristian Tell…

— Nu. În cartierul Pantelimon, m-a corectat el.

— Sunteți sigur? m-am zgâit la el, cu impresia că n-am auzit bine.

— Sunt un om serios, tovarășe căpitan. Știu ce vorbesc, a zis. Dacă nu mă credeți, puteți verifica la garaj foaia de parcurs din ziua de 6 iulie.

— Mașina dumneavoastră are culoarea bleu?

— Nu, bej.

— Aveți lipită pe geamul din spate o etichetă „Castrol”?

— Astea-s maimuțării care reduc vizibilitatea, a răspuns, clătinându-și capul cu dispreț.

— Vă funcționează greu schimbătorul de viteză?

— Da, ca la toate Daciile.

— Vă lipsește bricheta electrică de la bord și orificiul l-ați astupat cu un dop din plastic?

— Da… a zis el zâmbind. Mi-au șterpelit-o și mie. De altfel, nici nu cred să mai existe vreun taximetru la care să nu se fi înlocuit bricheta cu dopuri de sticle de șampanie, singurele care au dimensiunile asemănătoare cu lăcașul ustensilei.

M-am așezat iar pe scaun, i-am făcut semn să-și reocupe locul și am ridicat receptorul.

— Alo!… Vorbește căpitanul Apostolescu de la Criminală… Trimiteți-mi-l imediat pe numitul Samoilescu la interogatoriu, am cerut, când mi-a răspuns arestul.

Câteva minute mai târziu, doi subofițeri l-au introdus pe Samoilescu în birou și s-au retras apoi pe culoar, în fața ușii.

— Îi cunoașteți? m-am adresat șoferului, arătând spre bănuit.

— Nu, a spus martorul, după ce l-a privit cu luare-aminte. Nu l-am văzut niciodată.

— Samoilescu, îl cunoști pe domnul? am arătat spre martor.

S-a uitat șmecherește, pe sub arcade, la persoana indicată și, clătinând din cap, a spus printre dinți:

— Ț,ț,ț.

— Îl cunoști, ori nu? Răspunde! m-am răstit la el.

— Nu-l cunosc.

I-am mulțumit șoferului pentru colaborare și l-am condus până la ușă. Când am revenit spre Samoilescu, l-am anunțat:

— Persoana cu care ai fost confruntat este șoferul în al cărui taximetru ai călătorit în ziua de 6 iulie. Nu-i curios că nu v-ați recunoscut?

Și-a umezit buzele cu limba și s-a uitat la mine de parcă am fi navigat pe același ocean, eu pe un colac de

salvare și el într-un cuirasat. Apoi, privindu-mă ca un profesor înțelegător când constată că elevul lui este arierat, a catadicsit, cu toleranță:

— Nu cu acest șofer am călătorit.

— Acesta este singurul șofer de taximetru care și-a plătit abonamentul miercuri, 6 iulie.

— Sunteți convins? s-a încumetat el, suspicios.

Eu am ridicat din umeri, iar el a căzut pe gânduri. Dar nu pentru mult timp. Brusc s-a înseninat și a spus insinuant:

— Este exclus ca șoferul să fi achitat nota de plată pentru altcineva? Să fi făcut numai un simplu comision?

Ipoteza era corectă și l-am aprobat.

Fără să comentez, am deschis ușa și le-am spus celor doi subofițeri care așteptau pe culoar să-i ducă la arest.

Când am rămas singur, am pus mâna pe telefon și am format numărul Secției a IV-a.

— Ionică, am discutat cu persoana pe care mi-ai trimis-o. Multe mulțumiri, l-am luat cu binișorul, pentru a pune într-o lumină mai frumoasă ce urma să-i cer.

— Plăcerea a fost de partea mea, Nicule. N-ai pentru ce-mi mulțumi… Și dacă mai ai vreodată nevoie de ceva…

— Bine că mi-ai adus aminte, am prins ocazia pe care mi-o oferise. Chiar voiam să-ți spun că omul pe care mi

l-ai trimis tu nu este șoferul care l-a transportat pe bănuit…

— Cum nu?! Este singurul taximetrist care a plătit telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie! m-a contrat el neîncrezător.

— Bănuitul sugerează că taximetristul care urmează să-i stabilească alibiul a plătit factura pentru altcineva. Natural, noi nu putem exclude posibilitatea ca șoferul respectiv să fi făcut numai un comision.

— Asta înseamnă o discuție cu toți cei 152 de abonați pentru a afla dacă au plătit facturile personal sau prin intermediar… Tii, ce încurcătură a naibii! a exclamat el nemulțumit.

— Am să te rog să-i vorbești și lui Simionescu despre această nouă ipoteză. Multe mulțumiri, Ionică, am zis și m-am grăbit să apăs cu degetul pe furcă, mai înainte ca el să-și amintească că n-are oameni disponibili.

Tocmai mă pregăteam să-i sun pe căpitanul Maier și să-l întreb dacă laboratorul mai moșmondește mult lucrurile în care au fost învelite părțile dezmembrate ale victimei, când s-a deschis ușa și a apărut Dan, însoțit de o femeie și un bărbat.

— Căpitanul Apostolescu, Marieta Săveanu și Ion Ouatu, a făcut Dan prezentările.

În timp ce dădeam mâna cu noii-veniți, m-am uitat întrebător spre Dan care a priceput că aștept o

explicație.

— Dânșii au plătit telefonul în ziua de 6 iulie și au recunoscut-o după fotografiile arătate pe Elisabeta Samoilescu.

— Vă rog să luați loc, i-am invitat, fără să mai ezit.

— Sunteți convinsă că ați văzut această persoană? m-am adresat mai întâi femeii, arătându-i fotografia soției lui Samoilescu.

Marieta Săvescu avea în jur de cincizeci de ani, brunetă și subțirică. Era îmbrăcată cu un taior bleu, pantofi și poșetă albe.

— Nicio îndoială, domle! s-a declanșat, ca o erupție a vulcanului Stromboli. O văd ca și acum… Ținea în brațe un copil, până într-un an. Se formase o coadă de șapte-opt persoane, dar eu eram prima! a ținut să sublinieze cu mândrie, de parcă s-ar fi așteptat să-i acord o înaltă decorație pentru bravură. Văzând-o că are un copil în brațe, bineînțeles că i-am oferit locul meu… Că bărbații… să ne vadă moarte și nu cedează locul în tramvai! a spus cu dispreț.

— Deci i-ați dat voie să plătească înaintea dumneavoastră. Și apoi? am ghidonat-o eu, pentru a-i tempera logoreea.

— Apoi ce? Femeia avea tot dreptul să facă scandal! De ce v-ați băgat când nici nu știați despre ce-i vorba? a întrebat, privind urât către bărbatul care venise odată

cu ea.

Bărbatul, tot în jur de cincizeci de ani, cu trăsături regulate și o frunte înaltă prelungită de o chelie galopantă, a ridicat din umeri și, ignorând-o, mi s-a adresat mie:

— Eram în coada rândului când a venit. Pentru că avea un copil în brațe, i-am spus să se ducă în față. Dar faptul că am fost amabil nu înseamnă că puteam să-mi pierd timpul pentru că ea avea chef de ceartă cu casierița…

— Nu-i adevărat! Nu s-a certat pentru că avea chef ci pentru că hoții de la Telefoane au încărcat-o cu convorbiri adiționale! a țâșnit din nou impetuoasa apărătoare a femeilor. Ce, mie nu mi-au făcut la fel? Asta-i adevărată escrocherie!…

— Dacă am înțeles bine, am întrerupt-o, fără nicio urmă de remușcare, persoana din fotografie a fost văzută de dumneavoastră plătind telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie. Sunteți convinși de afirmația pe care o faceți?

Amândoi au confirmat.

— Puteți preciza ce oră era când a plătit telefonul?

— Cinci și zece, a spus bărbatul placid.

— Ba era chiar cinci! a vrut doamna să aibă ultimul cuvânt.

— Vă mai amintiți cum era îmbrăcată?

— Cred că purta un pantalon albastru… a spus domnul, evident dezorientat.

— Ce pantaloni albaștri, domle! l-a repezit oponenta lui. Purta niște blugi din import și o bluză roșie splendidă… Chiar m-am întrebat unde o fi găsit un material așa de frumos… Mai mult ca sigur că era cumpărat de la pachet, a spus cu invidie.

— Mai era cineva cu ea? am pus întrebarea cheie.

De data asta ambii au căzut de acord: în afara copilului pe care-l ținea în brațe, n-au văzut pe nimeni în preajma ei.

— Am să vă rog să așterneți pe hârtie tot ce ne-ați relatat. Colegul meu o să vă conducă într-o încăpere alăturată, unde o să găsiți cele necesare pentru scris.

Doamna ar mai fi avut chef de niscaiva discuții, însă Dan nu i-a mai dat răgaz. S-a ridicat și a deschis ușa, cu un gest fără echivoc.

Câteva minute mai târziu, Dan a reintrat în birou.

— Deci și prin martori se confirmă afirmația familiei Samoilescu că în jurul orei cinci au plătit telefonul, a zis Dan.

— Numai prezența ei este confirmată! i-am atras atenția.

— Pentru că n-a stat alături de ea la rând? Nu putea s-o aștepte afară, la aer, fumând o țigară?

— Nu zic că n-ar fi putut, dar n-a făcut-o! maiorul Ion

Ioniță mi-a trimis taximetristul la care se referea bănuitul. Șoferul acestuia a transportat într-adevăr o pereche de tineri, cu copil în brațe, dar nu pe ei și nu spre strada Cristian Tell.

— Ce-a spus Samoilescu?

— Că șoferul ar fi putut să plătească telefonul pentru altcineva. Ipoteza este în verificare.

— S-ar părea că nu crezi în ea, a remarcat Dan.

Am omis să-i răspund, deoarece mi-a trecut prin cap o idee.

— Dă-mi, te rog, lista pe care am întocmit-o, am cerut.

A scos din notes câteva file și mi le-a întins, intrigat.

Am început să caut numele taximetristului. Constantin Codreanu figura la poziția 68. I-am făcut semn lui Dan să se apropie și i-am spus:

— Elisabeta Samoilescu ocupă poziția 56, iar șoferul taximetrului a plătit la zece persoane după ea, adică la câteva minute distanță. Șoferul a ieșit din centrală în jurul orei cinci, iar ei au luat un taximetru din același loc și aceeași oră. Totul seamănă, dar nu răsare! Aici ni se învârtește căciula pe cap. Pricepi?

— Nu, mi-a răspuns Dan, fără să ezite.

— Taximetrul este bej, soția lui Samoilescu afirmă că taximetrul era bej… Soțul ei susține că era bleu.

— Ai dreptate! a reușit Dan să prindă firul. Numai ea a văzut taximetrul, pentru că numai ea era acolo când

în mașină s-a urcat perechea aceea care avea un copil în brațe. Ulterior i-a vândut și lui pontul pentru a-și monta alibiul. Dar el n-a reținut bine culoarea.

În schimb, pentru a-și face povestea cât mai verosimilă, mi-a dat niște amănunte decisive: bricheta electrică înlocuită cu un dop de plastic, și schimbarea vitezelor cu dificultate. Aceste elemente ar fi trebuit să fie suficient de convingătoare, dacă n-am fi aflat că ele sunt caracteristice tuturor taximetrelor Getax. Apoi, chestie de agrementare, ne-a vorbit și despre reclama „Castrol", care de asemenea poate fi văzută lipită pe sute de mașini.

— Nu i-a trecut prin cap că-i vom verifica toate afirmațiile, a conchis Dan.

— Deci, bănuielile tind să devină certitudini. În afară de faptul că era unica persoană cu care victima ar fi putut să se vadă, cunoaște momentul omorului și prezintă un alibi fals. Nu-i suficient?

— Știi bine că nu este! mi-a întors-o Dan.

M-am rezemat de speteaza scaunului, punându-mi mâinile cruciș peste piept, ca un școlar disciplinat și am tăcut. Am tăcut pentru că a dreptate. Până nu stabileam locul omorului și legătura criminalului cu acesta, nu puteam să-l pun sub acuzare.

— La el în apartament nu se pune problema, a monologat Dan. Copiii acasă, vecina care are cheia

apartamentului și vine să-i controleze ce fac, lipsa unei broaște în care să potrivim cheia găsită în sacoșa abandonată în strada Taras Sevcenko…

— Dane, i-am curmat meditația, are părinți în București. Trebuie să le facem o vizită… Mâine, azi nu mai găsim pe nimeni la procuratură, am adăugat după ce mi-am consultat ceasul.

17iulie

Mașina a virat la dreapta, prin fața Ambasadei Franceze, a rulat prin fața imobilului unde locuia Doina Patraulea și, după aproximativ cincizeci de metri, a oprit pe dreapta, în fața unui bloc înalt și modern.

Am coborât și am intrat în holul imobilului, unde am consultat lista locatarilor. Câteva minute mai târziu, am coborât din lift și am sunat la ușa apartamentului pe care scria: „Familia Gheorghe Samoilescu".

Am sunat de mai multe ori, însă n-a răspuns nimeni.

— Tatăl și fiul au același prenume… a comentat Dan.

Cum n-aveam ce să-i răspund, am întors spatele ușii și am pornit spre lift.

*

Când a deschis ușa, Elisabeta Samoilescu m-a privit și mai îngrijorată ca la ultima noastră vizită. Apoi, fără să ne mai întrebe ceva, ne-a invitat să intrăm în casă.

După ce am ajuns în sufragerie, am văzut, așezată la masa din mijlocul încăperii, o femeie. Stătea cu spatele spre ușă și fuma.

— Silvia, dânsul se ocupă de anchetarea lui Gigi, ne-a prezentat gazda.

Cea numită Silvia a întors capul spre mine, m-a privit o fracțiune de secundă, a strivit chiștocul țigării în scrumieră și s-a ridicat de pe scaun.

Era îmbrăcată într-o bluză bleu, pantalon din tergal alb, iar în picioare avea sandale din piele cu tocul înalt, asortate la culoare cu bluza. Statura potrivită, un corp bine proporționat, figura ușor prelungă, cu trăsături frumoase, era înconjurată de un păr bogat, șaten-roșcat, care-i cădea pe umeri. Cred că avea patruzeci de ani, dar se ținea destul de bine pentru a i se putea da și treizeci.

— O prietenă? am întrebat gazda.

— Nu, sunt mama lui Gigi, s-a prezentat necunoscuta. De ce l-ați arestat pe fiul meu? a întrebat repede, crispată.

— Fiul dumneavoastră a sustras prin violență un obiect de la o tânără, în urmă cu un an. Această infracțiune se numește tâlhărie și se anchetează sub stare de arest.

— Pentru asta…? s-a arătat ea mirată.

— Dumneavoastră pentru ce credeați? a venit întrebarea legitimă a lui Dan.

— Vă referiți probabil la medalionul pe care l-a purtat la gât mai mult timp… Nu l-a luat cu forța, ci i-a fost oferit de o fată din Sibiu. Cum puteți spune că un dar poate fi calificat ca tâlhărie? a zis, ridicând tonul.

— De unde știți că a primit medalionul cadou? am vrut să aflu.

— Mi-a spus el! Îl purta la gât și când i-am atras atenția că nu-i frumos ca un bărbat să poarte o podoabă feminină, mi-a spus că e o amintire de la o fată din Sibiu, care-l iubește.

— Asta susține el. Însă din confesiunea făcută de victimă unei prietene, pentru noi reiese că bijuteria a fost sustrasă prin constrângere.

— Gigi susține că l-a primit, iar prietena victimei că i s-a luat prin forță… Deci unu la unu! a intervenit Elisabeta.

— Cum unu la unu? s-a străduit Dan s-o priceapă.

— O afirmație împotriva altei afirmații, înseamnă un rezultat nul, a explicat ea cu aplomb.

— Nu jucăm fotbal, am spus. De altfel, împotriva soțului dumneavoastră planează și bănuiala că n-ar fi străin de uciderea Ancăi, despre care el susține că i-ar fi oferit medalionul.

Amândouă m-au privit consternate.

— Doamnă Samoilescu, am continuat către mama lui Gigi, v-am căutat acasă, dar n-a răspuns nimeni. Aici

am venit cu alt scop, dar mă bucur că v-am găsit, deoarece avem un ordin de percheziție domiciliară pentru apartamentul dumneavoastră.

— La mine cu ce scop ați venit? a întrebat Elisabeta în timp ce soacra ei rămăsese tablou.

— Când v-am vizitat locuința data trecută, am văzut trei agende, le-am arătat pe măsuța din colțul încăperii, pe care stătea telefonul. Vă rugăm să ni le împrumutați.

A făcut un gest de indiferență și Dan s-a grăbit să se ducă și să le ia.

— Vă rugăm să veniți cu noi… m-am adresat pe un ton de scuză mamei lui Gigi. Și dumneavoastră… am întors capul spre Elisabeta, ca martoră.

*

Silvia Samoilescu a descuiat ușa și am urmat-o în vestibul. În dreapta era ușa de la o debara și în față o ușa deschisa prin care se vedea camera de baie. Am pornit spre stânga, am trecut pe lângă ușa bucătăriei, care era pe dreapta, și gazda a deschis ușa din față. Am intrat într-o cameră mare. Pe peretele din stânga: măsuța cu televizor, un șifonier triplu și un frigider. În față, ferestrele, cu ușa de acces la balcon. Lângă peretele din dreapta erau lipite o vitrină și masa pe care era așezat aparatul de radio. În prelungirea peretelui în care era încastrată ușa se afla patul. O mobilă grea, cu tabliere din furnir negru, la fel ca șifonierul și vitrina. Pe

jos, parchetul neacoperit. Pe masa din mijlocul încăperii erau puse de-a valma: covoare, carpete, așternuturi, valize etc.

— Vă cer iertare pentru dezordine, a spus Silvia. Soțul meu este în spital și trebuie să iasă zilele astea… Am vrut să găsească casa curată.

— Casa nemăturată musafiri așteaptă… a scuzat-o Dan, dovedind astfel că este foarte erudit în probleme de folclor.

M-am plimbat prin încăpere, am examinat mobilele, parchetul și am ieșit pe balcon. Când am revenit în cameră, am trecut la cercetarea anexelor. Bineînțeles că toată atenția mi-am concentrat-o asupra camerei de baie și a căzii. Totul era curat și lucea ca un bloc operator. Probabil că am făcut această comparație și datorită mirosului de eter care se simțea în încăpere. Negăsind nimic din ceea ce căutam, am revenit în vestibul unde cele două femei mă așteptau. Dan m-a privit întrebător și i-am răspuns printr-un gest imperceptibil.

— Sunteți totuși prea tânără pentru a-i fi mamă lui Gigi, am dat eu curs mirării care mă încerca de când am văzut-o.

— Mai întâi că nu mai sunt chiar atât de tânără… Am patruzeci și patru de ani, a schițat ea un zâmbet de cochetărie, probabil flatată de remarca mea, iar Gigi este fiul soțului meu, dar îl cresc de la vârsta de șapte ani și-

l iubesc ca pe copilul meu.

— Vă vizita des?

— Nu, nu se prea împăca cu tatăl lui. În ultimii doi ani a venit o singură dată la noi… A doua zi după cutremurul din 4 martie, pentru a vedea dacă mai trăim. Și atunci pentru că a tras de el Tuți, arătă ea cu capul spre nora ei care i-a întărit spusele printr-un gest afirmativ. În schimb mă duceam eu să-i văd, de două-trei ori pe săptămână.

— Are chei la apartamentul dumneavoastră?

— Nu.

— De când spuneți că n-a mai fost pe aici? am vrut un răspuns precis.

— V-am spus, de pe 4… pardon, a doua zi, adică 5 martie.

Am mai aruncat o privire circulară spre broaștele celor cinci uși ale apartamentului, pentru a mă convinge că nu sunt de tip Wertheim, și mi-am cerut scuze pentru timpul răpit.

*

— Deci tot am făcut un pas înainte… a zis Dan cu amărăciune, când am ajuns la sediu. Din cele aproximativ jumătate de milion de locuințe ale Bucureștiului, știm cu precizie că două sunt scoase din cauză: cea a bănuitului și ce a părinților săi. Deci, nu ne rămâne decât să trecem plini de entuziasm la verificarea

celor care au mai rămas…

În timp ce își exprima dezamăgirea, eu, stând în picioare în mijlocul încăperii, am răsfoit cele trei agende luate din locuința bănuitului.

— Până vom da cursa propunerii tale, ne vom rezuma la identificarea și audierea tuturor persoanelor înregistrate aici… am spus, aruncând pe birou, în fața lui, agendele. La cei pe care-i vom bănui că i-ar fi putut pune casa la dispoziție, percheziție!

— Sunt câteva sute bune… a apreciat Dan, răsfoindu-le și apoi vârându-le și încuindu-le într-un sertar al mesei de lucru.

— Mai bine câteva sute, decât jumătate de milion, l-am încurajat.

— Din punctul de vedere al poziției, apartamentul familiei Samoilescu-senior se încadrează în mod ideal în varianta prin care susțineai că omorul a fost comis în preajma Pieții Romane, a continuat el, pasiv, fără să pară că a remarcat gluma mea.

— Mai există alte câteva mii de apartamente cu o poziție la fel de ideală… Știi ceva, mi-a venit brusc o idee, fiind duminică, hai să facem o vizită unei doamne drăguțe!

*

Când am terminat de percheziționat locuința Doinei Patraulea și am coborât în stradă, știam că din preajma

Pieții Romane putea fi exclus încă un apartament din categoria celor în care ar fi putut să fie ucisă victima.

Oare dacă mă apucam să verific cele câteva mii de apartamente, există vreo certitudine că omorul a fost comis în imediata apropiere a Pieții Romane?

21 iulie

De trei zile, împreună cu Dan și Vartunian, străbăteam orașul în lung și în lat în căutarea persoanelor ale căror numere de telefon le-am găsit în agendele lui Samoilescu.

Acum, ca urmare a unui apel primit prin radio, mă aflam în inspectorat și mă îndreptam spre biroul căpitanului Maier.

— De ce m-ai chemat, Eugen? am zis în loc de bună ziua, când am deschis ușa și m-am apropiat de masa lui de lucru.

Ne-a invitat printr-un gest să luăm loc, dar am clătinat capul și am rămas în picioare.

— A sosit raportul medico-legal… a spus, luând cu vârful degetelor de pe birou zece-douăsprezece file dactilografiate și scuturându-le ca pe o zdreanță ce trebuie aruncată în lada cu gunoi.

— Ce spune?

— Din lichidul seminal recoltat de la victimă, a

rezultat grupa „A–B”. Asta-i totul! a zis, cu o mutră acră, și a aruncat cu silă raportul pe birou.

— De ce numai „A–B”? Unde sunt subdiviziunile? m-am mirat.

— Asta-i, că nu-s! Ei explică, a arătat spre raport, că spermatozoizii se descompun după șaptezeci și două de ore. Așa că va trebui să te mulțumești cu grupa mare.

— Asta înseamnă cam un sfert din populația țării! a protestat Dan.

— Da, dar numai atunci când ești la începutul anchetei, ceea ce nu-i cazul cu voi, dacă bănuitul vostru are grupa „A–B”, l-a temperat Maier. O are?

— De unde vreți să știu?

— Uită-te în buletinul lui de identitate și vei afla, s-a amuzat Maier.

— Altă dată, am intervenit eu. Mai ai ceva să-mi spui?

— A dat din cap, aprobator:

— De fapt, pentru asta te-am chemat. Pantalonii în care s-au găsit mâinile victimei erau îmbâcsiți cu ulei mineral, din cel folosit pentru motoarele de autoturism. Probabil că cel care i-a purtat avea foarte des de-a face cu automobile. Sacoșa găsită în strada Taras Sevcenko este de asemenea pătată cu un ulei similar.

Am făcut un gest de nerăbdare, dar el arătându-mi cu degetul ridicat să stau cuminte, a continuat:

— Ambele obiecte fiind de asemenea pătate și cu

miere.

— Miere? s-a mirat Dan.

— Da. Naturală, de albine.

— Apicultor, cu mașină? mi-a venit tonul.

— N-aș exclude o astfel de variantă.

— Din dosul de plapumă n-ai putea scoate ceva? l-am consultat.

— M-am gândit la această ipoteză, însă nu ține. Chiar dacă am colinda toți plăpumarii din București, n-am avea nicio certitudine că cel care a confecționat-o nu activează în provincie, ori că profesează fără autorizație. Ceea ce înseamnă că dibuirea respectivului este cel puțin problematică. Și dacă aceste argumente nu te-au satisfăcut, îți mai furnizez unul: când a fost reîmbrăcată plapuma în discuție? în urmă cu o lună, ori cu douăzeci de ani? În aceste condiții, admițând că-l găsim pe meseriașul căutat, o mai fi în stare să-și aducă aminte că el este cel care a renovat plapuma, și pentru cine anume?

— Ai putea să-mi sugerezi și o ipoteză eficientă? l-am întrebat cu un calm forțat.

A făcut un gest de părere de rău.

— Numai prin investigație judiciară poate fi descoperit. Singurele urme de individualizare au fost relevate în manșetele pantalonilor. Cu structura urmelor de praf și de plante găsite acolo, când ai să-l

capturezi, vom putea produce o probă suplimentară de învinuire.

L-am ascultat și mi-am spus că Samoilescu nu poartă manșete, și nici pantalonii găsiți nu-i puteau aparține, așa că era-n regulă.

— Pentru ce mi-ai comunicat nu era nevoie să mă cauți prin stația radio… am spus, pornind spre ușă.

— Mai e ceva! a zis când am pus mâna pe clanță.

— Ce? am întrebat cu spatele la el.

— Te-a căutat maiorul Udrea de la a VII-a. Spunea să-ți comunic că persoana pe care ai văzut-o la el este în afara cauzei de care te ocupi.

Am rămas o clipă pe loc și m-am întrebat la ce persoană se referă. Apoi mi-am amintit de derbedeul cu înclinație spre violuri și pantalonii pătați cu sânge. Probabil că susținerea lui că s-ar fi bătut cu cuțitul cu o altă pușlama se confirmase.

Am dat din cap aprobator și am deschis ușa.

Când am ajuns în stradă, ne-am suit în mașină și Dan i-a indicat lui Vartunian adresa unei alte persoane înregistrate în agendele telefonice ale lui Samoilescu.

22 iulie

În ultimele zile, ne-am ocupat în exclusivitate de identificarea și audierea persoanelor înscrise în

agendele telefonice ale bănuitului. Deși n-am parcurs niciun sfert din relațiile pe care le avea, chestionasem deja șaizeci și nouă de femei și cincizeci și unu de bărbați. Totodată efectuasem și treizeci de descinderi domiciliare, la indivizii care presupuneam că ar fi putut să-i pună bănuitului casa la dispoziție pentru primirea victimei.

Cu toate că încă nu reușisem să ne atingem scopul propus, am obținut niște informații care-l puneau pe Samoilescu într-o lumină diferită de cea în care s-a străduit să mi se prezinte. *Dintre femeile care s-au văzut cu el în diferite locuințe, cincisprezece n-au înțeles de ce sunt chemate și, când au încercat să i se opună, au fost violate.* A șaisprezecea, mai isteață, realizând că n-are scăpare, i-a cerut o cafea și în timp ce Barbă-Albastră o prepara în bucătărie, a descuiat frumușel ușa și, datorită vitezei, nici n-a știut când a ajuns la colțul străzii.

Mai multe femei au fost conduse chiar la domiciliul conjugal, iar trei dintre ele au fost surprinse de soția bănuitului. Acum, cu Dan alături, audiam a patra femeie găsită într-o situație delicată de Elisabeta Samoilescu.

— …în clipa în care ne-am întins în pat, am auzit soneria. Gigi mi-a spus să nu-mi fac griji că trebuie să fie vreun cerșetor. Când am văzut că sunatul nu mai contenește, l-am întrebat dacă n-ar putea să fie soția lui

și el s-a ridicat și s-a dus la ușa de la intrare să privească prin vizor. Atunci am auzit o voce de femeie strigând: „Știu că ești cu o putoare-n casă! Dacă nu deschizi, sparg ușa!”

Au urmat niște lovituri puternice în ușă, și Gigi a trebuit să deschidă. Imediat a năvălit în casă o femeie care s-a repezit urlând la mine. Dacă n-ar fi ținut-o Gigi, până m-am îmbrăcat și am plecat, cred că mi-ar fi smuls părul din cap. Ce să vă mai spun, în mod evident exagera… juca teatru.

Interlocutoarea noastră avea ochii albaștri-lăptoși, nasul mic cu nările în vânt, ca purceii de lapte, buzele îi erau atât de subțiri, încât gura ei părea o simplă linie trasată de un caricaturist pus pe economie de creioane. Gâtul, lung și subțire, părea o tulpină de lalea curbată sub o greutate prea mare. Era înaltă și subțire ca o șipcă de gard. Deși purta pantaloni pentru a nu se vedea cât este de costelivă, stofa în dreptul genunchilor părea că îmbracă vârfurile a două paratrăsnete. Avea între douăzeci și treizeci de ani și părul alb-platinat. Dacă am fi fost numai noi doi pe o insulă, sunt convins că aș fi reeditat chiar și experiența lui Icar pentru a nu mai fi nevoit s-o văd zilnic.

— Vi s-a mai întâmplat să vă aflați într-o astfel de situație? am întrebat.

— În ce fel de situație? a vrut ea să știe, continuând să

mă învăluie într-o privire care promitea niște bucurii incomparabil mai substanțiale decât cele pe care le-a oferit vreodată raiul lui tata Adam, evident cu ardentul sprijin al mamei Eva.

— Dacă ați observat exagerata manifestare a doamnei Samoilescu, probabil că aveți elemente de comparare, am zis, cu candoarea care caracterizează sufletul meu evlavios.

A continuat să-mi surâdă cu un aer suficient de tâmp pentru a-mi da seama că nu se prea dă în vânt după spontaneitate, și m-am decis să înlătur subtilitățile.

— De câte ori ați fost surprinsă cu bărbați însurați de soțiile lor?

I-a dispărut culoarea din obraji, zâmbetul plin de promisiuni paradisiace i-a înțepenit, iar expresia feței s-a transformat într-un rictus.

— Cum vă permiteți?! a strigat ea, cu gura strâmbată de contracția feței. Drept ce mă luați?! a mai vrut să știe.

O luam drept ce era, dar, cum nu lucram la Moravuri, n-avea importanță ce gândeam eu despre ea, ci numai ce știa ea despre bănuit.

— Când un soț îl găsește pe celălalt într-o situație care nu mai comportă explicații, nu întotdeauna se controlează. Câteodată reacția poate atinge forme ireversibile. În consecință, dumneavoastră ați scăpat ieftin… Și marile șanse nu se întâlnesc decât o singură

dată, am zis, ridicându-mă și ducându-mă să-i deschid ușa.

A ieșit ca din pușcă, cu capul întors pentru a-i putea admira numai ceafa.

— De ce te-ai enervat? mi-a zâmbit Dan, când am revenit spre biroul meu.

— Eu știu… am ridicat din umeri. Poate aerele ei de mironosiță, poate dezinvoltura cu care relata incidentul surprinderii în flagrant delict de adulter… Mai sunt mulți? am revenit la probleme mai concrete.

S-a uitat în notesul lui și a răspuns printr-un oftat.

Făcându-i semn să mă urmeze, am pornit spre ușă.

*

Din strada Viitor, am virat la dreapta, pe strada Făinari. Pe ambele laturi case vechi, gospodărești, fără etaj. Am oprit în fața celei care avea numărul 44. Pe partea dreaptă era clădirea, iar în stânga o curte îngustă, ca un culoar. După ce-am deschis poarta din zăbrele de fier, am mers șapte-opt metri și am sunat la ușa unei verande.

— Ce doriți? a vrut să știe, câteva clipe mai târziu, o doamnă îmbrăcată cu un capot roșu-deschis, în jur de cincizeci de ani, scundă, grăsană, cu părul oxigenat, răsucit într-un număr impresionant de bigudiuri metalice.

— Aici locuiește Vasile Boldur? a întrebat Dan.

A dat aprobator din cap și ne-a privit cu un aer de curiozitate.

— Este acasă? m-am interesat eu.

— Da' cine sunteți dumneavoastră? a vrut ea să știe, omițând să răspundă la întrebare.

Am scos legitimația și i-am arătat-o. Surprinsă, a pivotat cu 180 de grade și a intrat în casă, de unde, aproape instantaneu, am auzit-o pe doamna cu bigudiuri strigând cu o voce de șef de echipaj pe o navă cu pânze: „Sileee!" Apoi câteva clipe mai târziu a șoptit: „De ce te caută miliția?", „Habar n-am, mămico!", a replicat o voce bărbătească.

A urmat un zgomot de pași și doamna a apărut în verandă, ținând de braț cu autoritate un vlăjgan înalt cât un jucător de baschet, a cărui curea depășea înălțimea umerilor protectoarei sale.

— Ce aveți cu fiul meu? a întrebat ea, într-o atitudine războinică.

— Dorim să-i cerem câteva relații despre o cunoștință de-a lui, am liniștit-o eu.

— Aveți ceva împotrivă să particip și eu la discuție? a zis ea, nu tocmai convinsă de afirmația mea, în timp ce vlăjganul ne privea intrigat.

Deși cererea nu era foarte ortodoxă, am făcut un gest de indiferență și m-am declarat de acord cu propunerea ei.

Convenția odată încheiată, am fost invitați să intrăm. Din verandă, am poposit într-un hol luminat numai de glasvandul verandei. La stânga două uși, la dreapta o sobă înaltă din teracotă străjuită de alte două uși. Încăperea era mobilată cu piese diferite, produse în epoci și stiluri tot atât de diferite.

— Îl cunoașteți pe Gigi Samoilescu? am început chestionarea, de îndată ce ne-am așezat în jurul unei mese rotunde.

— Da… a admis lunganul, și mai îngrijorat ca înainte.

— De unde?

— Am făcut stagiul militar împreună.

— De atunci sunteți în relații?

— Nu, numai de vreo șase luni, când ne-am întâlnit întâmplător și, astfel, am aflat că suntem vecini.

— Vă vedeți des?

— Cam o dată pe săptămână, când mă duc la el să facem o partidă de table.

— Această persoană vă este cunoscută? am spus, arătându-i fotografia victimei.

A privit-o și a făcut un gest de negație.

— Când erați la el, v-a recomandat vreo femeie?

— Nu. În afară de doi-trei vecini de-ai lui, care veneau și ei să facă o tablă, n-am cunoscut pe nimeni.

— Nu v-a vorbit niciodată despre femei? am insistat.

— Ba da. De fapt, numai despre ele vorbea… Spunea

că lui nu-i rezistă nicio femeie… a afirmat Boldur, schițând un zâmbet timid. Chiar ultima dată când am fost la el…

— Când adică?

— Cam acum vreo două săptămâni.

— N-ați putea fi mai precis? l-a îndemnat Dan.

Când el și-a țuguiat buzele pentru a-și exprima nesiguranța, a intervenit doamna cu bigudiuri:

— N-a fost în ziua când te-am rugat să rămâi acasă până aduce butelia de aragaz, iar tu ai plecat aiurea și n-am avut cu ce găti două zile?

Lunganul a confirmat printr-o repetată înclinare a capului.

— În ziua de 5, a zis ea cu convingere. În ziua aceea m-am dus la sora mea care-și sărbătorea aniversarea… Și când am venit acasă, butelie, ioc! Domnul Sile a avut treburi importante. Trebuia să dea cu zarurile, și-a privit mama cu severitate odrasla.

— Între ce ore v-ați aflat la Gigi? am reluat audierea.

— Între ora nouă și douăsprezece, deoarece trebuia să vin acasă și să mă schimb pentru lucru… Știți, lucrez în schimbul doi la fabrica de mase plastice din Obor.

— A vorbit cu cineva la telefon în acest interval? era firesc să întreb, și nu întâmplător.

— Da, de mai multe ori. Mai ales cu femei.

— Ați reținut vreun nume? a sărit Dan, cu optimismul

unui anchetator stagiar.

— Nu…

Dan, făcând un gest imperceptibil de amărăciune, și-a concentrat din nou atenția asupra notesului în care-și picta hieroglifele.

— Nu vă amintiți nimic din discuțiile pe care le-a avut? am insistat, afișând un optimism care-mi lipsea.

A ridicat ochii spre tavan într-o atitudine adânc meditativă, a la Albert Einstein înainte de a elabora Teoria relativității, apoi s-a decis:

— Nu știu dacă vă interesează, dar în timpul uneia dintre convorbiri a pus mâna pe receptor și m-a întrebat cu ce mijloace de transport se poate ajunge de la Hala Traian, la Piața Romană… I-am spus că autobuzul 40 merge la fix.

Am întors capul spre Dan pentru a-mi da seama dacă auzise ce-am auzit eu. După cât de excitat mă privea, n-am avut dubii că recepționase perfect afirmația martorului.

— Nu l-ați întrebat de ce-l interesează traseul de care s-a informat? l-am tatonat în continuare.

— Mi-a spus el, fără să întreb, că persoana cu care vorbise era puștoaica lui din Sibiu, a răspuns el cu nepăsare.

— Avea vreo prietenă la Sibiu? am întrebat, cu o nevinovăție de nou-născut planând sub ciocul unei

berze spre căminul hărăzit.

— Da, o elevă pe care o cunoscuse anul trecut… Și care-l iubea atât de mult, că i-a dat un medalion pe care să-l poarte în permanență la gât pentru a-și aminti mereu de ea… a zis, cu o vădită admirație pentru marea dragoste ce-o stârnea prietenul lui în inima „puștoaicei”.

— V-a spus când urma să se vadă cu prietena lui din Sibiu? s-a interesat Dan, demonstrându-mi astfel că și-a revenit din surpriza pe care ne-o produsese martorul.

A dat aprobator din cap și a răspuns sec:

— În principiu, au stabilit să se vadă a doua zi după-amiază. Ora n-a fost însă precizată, deoarece fata nu știa când va pleca de acasă.

— Știți dacă s-au întâlnit? am vrut să mai știu.

— Nu, deoarece din ziua aceea nu ne-am mai văzut, a spus, făcând un gest de regret.

Doamna cu bigudiuri, care urmărea discuția cu atenție de arbitru de ping-pong, întorcând capul de la un vorbitor la celălalt, n-a mai rezistat curiozității sexului din care făcea parte și mi s-a adresat:

— De când ați venit v-ați interesat în exclusivitate de prietena lui Gigi de la Sibiu… Pentru ce? s-a întâmplat ceva cu ea.

I-am satisfăcut curiozitate în câteva fraze, apoi, rugându-l pe Boldur să treacă a doua zi pe la noi și să

ne dea o declarație scrisă asupra celor discutate, am plecat.

Gazdele au rămas pe scaun atât de buimăcite, încât nici nu cred să fi remarcat retragerea noastră.

*

Cum am intrat în birou, Dan s-a așezat la masa lui de lucru, a băgat mâna în buzunar, și-a scos bricheta și s-a pus pe demontatul ei…

— Parcă o pierduseși… am remarcat, deziluzionat.

— Ce? a întrebat, cu ochii pe piesele pe care începuse să le demonteze cu sadism…

— Bricheta.

— Așa am crezut și eu, dar era numai rătăcită, în altă haină… Domnul Samoilescu al nostru e o mare pramatie! a monologat, fără să-și ridice privirea.

Am pus mâna pe telefon și am sunat arestul.

Câteva minute mai târziu Samoilescu a fost introdus în cameră.

— V-ați hotărât să mă eliberați? a zis, cu capul ușor lăsat în jos, privindu-mă pe sub arcade.

— La cererea ta, au fost verificați abonații care au plătit telefonul în ziua de 6 iulie. Niciunul dintre ei n-a achitat nota de plată prin intermediari, ci personal. Întrucât și rezultatul confruntării făcute cu singurul șofer care și-a plătit telefonul a fost negativ, te rog să-mi spui cu ce taximetru ai călătorit până la Doina Patraulea.

M-a ascultat cu atenție, apoi, ridicând din umeri, a spus cu nepăsare:

— Dacă, într-adevăr, verificarea la care vă referiți a fost făcută în mod conștiincios, rezultă că taximetristul care a urcat scările centralei nu s-a dus să-și plătească telefonul, cum am presupus eu… Poate că a intrat să ceară numai o informație. Sau, eu știu, poate să facă curte vreuneia din funcționare.

— Ai spus că n-ai mai vorbit cu Anca de peste trei luni, când te-a sunat să-ți spună că s-a logodit.

— Așa și este, s-a grăbit să confirme cu toată convingerea.

— Iar noi avem indicii că ai vorbit cu ea la telefon, am continuat flegmatic, în ziua de 5 iulie.

— Nu-i adevărat!

— …Și ai stabilit să te vezi cu victima a doua zi, adică în 6 iulie, când tu știi foarte bine că s-a comis omorul!

— Nu știu când a fost ucisă! a protestat el impetuos.

— Dar că ai vorbit cu ea în 5 iulie, e adevărat?

— V-am mai spus, în ultimele trei luni nu m-a mai sunat… Iar eu n-am știut niciodată ce telefon are.

— La discuția din 5 iulie a asistat și Vasile Boldur, prietenul tău, l-a luat Dan în primire.

Mai întâi s-a uitat blocat la colegul meu, apoi, regăsindu-și stăpânirea de sine, a clătinat capul:

— Ori minte, ori face o confuzie. Eu n-am mai vorbit

cu Anca…

L-am întrerupt cu asprime și i-am relatat discuția la care asistase martorul.

— S-a înșelat! Am vorbit cu altcineva… a zis cu o voce crispată.

— Cu cine? a vrut să știe Dan.

— Nu pot să vă spun… Este o femeie căsătorită.

— În jurul ore zece, când Boldur afirmă că ai vorbit cu „puștoaica mea de la Sibiu", o altă martoră, femeie de serviciu în locuința în care era găzduită Anca, confirmă că victima a discutat cu un bărbat…

— Căruia i-a spus: „Ție ce-ți pasă, că ți-ai luat diploma"… a intervenit Dan, citind notesul lui, așezat peste piesele dezmembrate ale brichetei.

— Vedeți eroarea care se face? mi-a atras Samoilescu atenția. Eu n-am terminat nicio facultate, deci nu cu mine vorbea.

— Ceea ce nu te-a împiedicat să-i spui victimei că ești inginer electronist, i-am reamintit.

A lăsat capul în jos, dar nu pentru mult timp:

— Revenind la afirmația că aș fi vorbit cu Anca în ziua de 5 iulie, o resping ca fantezistă! a conchis, apropiindu-și gura de microfonul magnetofonului, și fixându-mă cu ochii lui negri și pătrunzători, pe sub arcade.

N-am fost câtuși de puțin afectat de tupeul lui. El avea dreptul să se apere cum credea că e mai bine, iar eu

datoria să-i probez vinovăția, dacă, într-adevăr, era vinovat.

— Deci, în ziua de 6 iulie, între orele cinci și șapte după-amiaza, te-ai aflat împreună cu soția ta la Doina Patraulea. Corect?

— Da, însă cu precizarea că am ajuns acolo după ora cinci, probabil cu un sfert de oră mai târziu, s-a declarat el de acord.

— Ce-ați făcut în cele două ore cât ați stat acolo?

— Nevastă-mea s-a conversat cu Doina. Iar eu, pentru că mă plictiseam, i-am propus să-i repar televizorul, însă nu m-a lăsat. De aceea nici n-am mai stat. Vream să prind filmul…

— V-a tratat cu ceva?

— Numai cu cafea. Dar pentru că era cald și vream să beau o bere, am luat cinci sticle goale și m-am dus cu ele la „Zigzag”.

— Cât timp ai zăbovit? a întrebat Dan.

— Numai cât a durat drumul, zece-cincisprezece minute… Ba nu, chiar douăzeci de minute, deoarece când am ieșit din restaurant m-am întâlnit cu un prieten și am mai discutat câteva minute.

— Numele lui? s-a grăbit Dan să-l taxeze.

— Fane… a zis, uitându-se meditativ spre plafon. Da, Ștefan Marin… sau poate Matei. Nu știu, nu-mi mai amintesc bine numele de familie.

— De unde-l cunoști? am întrebat eu.

— Am fost colegi la școala elementară.

Dan l-a întrebat ce școală a frecventat și când a răspuns, l-am luat eu în primire:

— Despre ce-ați discutat?

— În afară de faptul că mi-a prezentat-o pe logodnica lui, câteva formule de politețe, a spus, răsfrângându-și buzele pentru a sublinia ideea că a fost o simplă discuție între doi oameni care nu s-au mai văzut de zece-cincisprezece ani?

— Unde lucrează? a întrebat Dan.

— Mi-a spus că este strungar, dar nu și în ce întreprindere.

— Cum se numește logodnica prietenului tău?

— Nu i-am reținut numele… îmi pare rău, a zis, făcând un gest de regret, mimat destul de convingător.

— Cu ce se ocupă, ai reținut? l-am întrebat eu.

— Dacă n-ar fi fost cu amicul meu, m-aș fi străduit… Dar cum era vorba de logodnica unui prieten, n-am considerat că este cazul să-mi încarc memoria cu datele ei biografice, a spus, uitându-se în ochii mei cu impertinență.

Nu i-am luat în nume de rău faptul că avea o mare încredere în propria lui inteligență, că era convins că mă poate vârî oricând vrea într-un buzunar de-ai lui. Cum să mă supăr pe el, când realizam că este handicapat de

la pornire? El, încrezutul, avea pentru prima oară de-a face cu un anchetator de la Omucideri, iar eu am cercetat șmecherușii de teapa lui cu sutele. El se credea imbatabil, iar eu îl priveam așa cum examinează un entomolog o insectă, prin lupă. Îi intuiam intențiile, mai înainte ca el să le dea glas.

— Deci te-ai dus să cumperi bere și în drum ți-ai întâlnit un prieten. Apoi? l-am readus pe făgașul care mă interesa.

— Fără să mai zăbovesc, m-am întors la Doina…

— Cafeaua când ați băut-o? înainte de a te duce să cumperi bere, ori la înapoiere?

— Mai întâi am băut cafeaua, apoi mi s-a făcut sete și m-am dus după bere.

— În cele aproximativ două ore petrecute acolo, a mai venit cineva la Doina?

— Nu, însă au căutat-o câteva persoane la telefon.

— Cine anume? l-am mai strâns un pic în chingă.

Mai întâi a ridicat gânditor privirea spre plafon și l-a fixat câteva secunde, apoi, făcând un gest de regret, mi s-a adresat:

— Nu-mi amintesc decât de o singură persoană… Probabil că în timpul conversațiilor pe care le-a avut n-a pronunțat decât un singur nume.

— Ce nume? i-a cerut Dan.

— Wilhelm Schmidt.

— Mai poți să ne dai și alte amănunte cu privire la vizita pe care ai făcut-o Doinei Patraulea?

A răspuns că deocamdată nu-și mai amintește, iar Dan l-a condus până la ușă și l-a predat subofițerilor care l-au adus de la arest.

Când am rămas singuri, am telefonat la Criminalistică și le-am spus că-i rog să se ducă la Getax și să-i fotografieze pe toți șoferii care au lucrat pe taximetru în schimburile doi și trei, în ziua de 6 iulie.

— Mai crezi în existența taximetristului de care ne-a vorbit? s-a mirat Dan, când am lăsat jos receptorul.

— Nu, însă pentru a nu-i obstrucționa sistemul de apărare, suntem obligați să-i probăm toate afirmațiile. De aceea, te rog să iei legătura cu secția de miliție în jurisdicția căreia intră școala elementară urmată de bănuit și să le ceri să-l identifice pe amicul cu care susține că s-a întâlnit când s-a dus după bere… am zis, pe când telefonul s-a pornit să sune.

— Ce plăcere să-ți aud glasul, după ce am încercat toată ziua să te găsesc! M-a luat peste picior maiorul Ciocârdel, de la celălalt capăt al firului. La voi, merge solda și când vă plimbați?

M-am gândit că mă caută în legătură cu rugămintea pe care i-o făcusem la începutul anchetei, admițând că asasinul poate fi un posedat sexual, voiam să știu dacă în evidențele amatorilor de violuri nu există și indivizi

suspectabili de uciderea Ancăi.

— Iartă-mă, Fănică. Prins de cercetări am uitat să-ți spun că nu mai trebuie să-ți bați capul cu căutarea derbedeilor care se dedau la siluiri. *Vinovatul este arestat și mă străduiesc să-i probez fărădelegea*, am zis pe un ton de scuză.

— Nu-i supărare. Te-am căutat de mai multe ori, apoi, pentru că tot nu găsisem nimic interesant am uitat ca și tine de întreaga poveste, a răspuns conciliant.

— Și atunci, de ce m-ai căutat toată ziua? am spus intrigat.

— Azi-dimineață am fost sculat cu noaptea în cap și trimis la o sinucidere. Un pacient s-a spânzurat într-o baie a Spitalului Militar. Cum tipul și-o făcuse cu mâna lui, ancheta a fost scurtă și am lăsat pe seama secției de miliție partea formală a cazului. Dar, după câteva ore, mi-au comunicat că n-au posibilitatea să-i anunțe familia: soția sinucigașului nu-i de găsit, iar pe fiul lui îl ții tu în anchetă…

— Samoilescu?! am zis, privind cu ochii rotunzi de surpriză spre Dan, care la rândul lui făcuse o figură care era aidoma unui semn de întrebare.

— Întocmai. Cunoști persoana?

— Numai pe fiul lui. De ce a făcut-o? Neoplasm?

— Cam așa ceva cred și eu. N-am împins însă lucrurile prea departe, deoarece din punctul meu de

vedere, cazul n-avea legendă. Era o sinucidere tipică… și curată. Dacă te interesează cauza care l-a împins să se spânzure, cum primesc raportul secției ți-l trimit.

— Îți mulțumesc, dar nu-i cazul să-mi pierd vremea citind un proces-verbal de constatare al unei afaceri fără relevanță cu preocupările mele.

— *Vox populi, vox Dei*![19]… Nu uita să-l anunți pe puști, a ținut el să-mi amintească.

— Contează pe mine, am zis, luându-mi la revedere.

— Ce s-a întâmplat? s-a grăbit Dan să știe, când am închis telefonul.

I-am povestit ce aflasem de la maiorul Ciocârdel și a fost rândul lui să rămână paf.

— Să-l chemăm de la arest, a propus Dan, când s-a disipat efectul surprizei, întinzând mâna spre receptor.

— Vestea este suficient de neplăcută pentru a i-o putea anunța și mâine dimineață, l-am oprit, arătându-i ceasul, care arăta ora zece fără câteva minute.

— De ce știrile proaste vin întotdeauna noaptea? a zis el, ridicându-se de pe scaun.

I-am urmat exemplul și, săltând din umeri, am constatat:

— Pentru că, așa cum mi-a spus și maiorul Ciocârdel, am fost toată ziua plecați…

---

[19] Vocea poporului este vocea lui Dumnezeu.

23 iulie

La douăsprezece fără un sfert, am coborât din blocul „Perla”, unde făcusem o percheziție domiciliară uneia din relațiile lui Samoilescu. Evident, fără a fi dibuit locul omorului. Când am deschis portiera mașinii și Dan a vrut să-i spună lui Vartunian următoarea adresă, șoferul i-a luat-o înainte:

— Tovarășe căpitan, ați fost căutat prin radio. Sunteți rugat să chemați centrala.

M-am aruncat pe bancheta din spate, lângă Dan, și Vartunian mi-a întins receptorul.

— Alo! Dispeceratule… Sunt căpitanul Apostolescu…

— De dimineață sunteți căutat cu insistență de o oarecare Samoilescu. Cunoașteți?

— Da, am admis.

— Susține că are ceva foarte important de discutat cu dumneavoastră.

— Unde poate fi găsită?

— Până la ora două la domiciliu.

— Mulțumesc. Primit mesajul, am zis, întinzându-i microfonul lui Vartunian pentru a-l agăța la bord.

— Blocul ALMO, magazinul „Bucur Obor”, a indicat Dan șoferului, apoi a privit spre mine.

— Ce-o fi vrând?

Și eu aș fi vrut să știu, dar cum nu întrețineam relații parapsihologice, mi-am rezemat spatele de perna banchetei, spunându-mi că până la urmă tot voi afla despre ce este vorba, dacă am răbdare. Și aveam, deoarece răbdarea este prima condiție a oamenilor care lucrează în breasla mea.

Ușa ne-a fost deschisă imediat. D-na Samoilescu era plânsă și avea părut legat cu un batic negru, de doliu. Ne-a poftit să intrăm.

— N-aveți idee ce om de treabă a fost socrul meu… Aspru, ca militarii de carieră, însă avea un suflet de aur, a zis, cu batista la ochi.

— Condoleanțe, am spus, înclinându-mă ușor. De ce-a făcut-o?

Cu buzele strânse și-a clătinat capul:

— Nu pot pricepe… Abia împlinise cincizeci și cinci de ani… Era viguros și iubea viața…

— De ce s-a internat în spital?

— Pentru o operație ușoară de prostată.

— Și a rezultat că are cancer?

— Nu! Da' de unde?! Ieri trebuia să iasă din spital.

Cum sinucigașii n-au întotdeauna nevoie de un motiv pentru a-și dori un concediu veșnic, în lumea tăcerii, mi-am spus că este cazul să trec la o problemă mai stringentă.

— Pentru ce m-ați căutat? A intervenit ceva? am vrut să știu.

— Da. De ieri la prânz, după ce am fost anunțată de miliție, o tot caut pe Silvia și n-o găsesc. Nu-i nici la serviciu, nici acasă. Am dat zeci de telefoane, dar nu răspunde nimeni.

— Poate e telefonul defect, a sugerat Dan.

— M-am gândit la această posibilitate și m-am dus la ea acasă. Am sunat la ușă, însă nu răspunde nimeni.

— Știe de moartea soțului ei?

— Nu. Miliția m-a rugat s-o anunț eu, cu menajamente. Da' de unde s-o iau?

— N-o fi plecat în vreo vizită, la rude?

— Are rude numai în provincie și n-ar fi plecat fără să mă anunțe. Mai cu seamă când știa că soțul ei trebuia să vină acasă…

— De la serviciu ce vi s-a răspuns? am întrebat eu, intrigat de această dispariție misterioasă.

— Că ieri a lucrat până la ora unsprezece, când s-a învoit până astăzi dimineață. Iată, e trecut de ora douăsprezece… a zis, arătându-mi ceasul de la mâna ei.

— Doamnă Samoilescu… am început, făcând o pauză intenționată, întrucât vă cunoașteți mai de mult, sunteți în relații foarte strânse, iar soacra dumneavoastră este o femeie cochetă și frumoasă, n-ar fi posibil să aibă un prieten? La care să se afle începând de ieri?

S-a roșit la față, a început să-și scuture capul cu furie și a aruncat enervată:

— Domnule căpitan, dacă se punea problema să-și facă de cap, oare cea mai potrivită zi era aceea în care soțul ei ieșea din spital după o internare de două luni de zile? Și apoi nu era ea omul să aibă un amant!

— Când ați sunat ultima dată la ea la serviciu?

— Cu un sfert de oră înainte de venirea dumneavoastră!

— Mai încercați o dată, am rugat-o.

În timp ce-mi făcea pe plac, am privit spre Dan. Era la fel de intrigat ca și mine.

— Nu se știe absolut nimica despre ea, a zis Elisabeta, așezând receptorul pe furca aparatului.

— Cum stătea cu inima?

— Știu că avea o cardiopatie ischemică…

— Să mergem la ea acasă, m-am decis eu, gândindumă că bolnavii de cord obișnuiesc adesea să-și facă ultimul număr suficient de repede pentru a nu mai avea timp să ceară ajutor sau să-și anunțe rudele apropiate.

*

Ajunși în fața ușii apartamentului, am sunat și am apăsat pe clanță. Fără a obține vreun rezultat. Cred că am făcut încercările respective numai pentru a respecta prima poruncă a spărgătorului profesionist, care știe să înainte de a se apuca forțeze o ușă este obligat să verifice

dacă nu-l așteaptă cineva îndărătul ei cu un par în mână.

— Pentru a putea deschide această ușă, există două posibilități: prezența unui procuror, ori cererea unui membru al familiei…

— Vă rog să deschideți ușa! Mă tem că îi este rău. Poate o mai putem ajuta… Vă rog insistent să faceți ceva! a cerut Elisabeta speriată și încordată, apucându-mi brațul și strângându-l cu putere.

I-am făcut semn lui Dan să coboare.

Câteva minute mai târziu, a revenit împreună cu tuciuriul nostru subofițer, care ținea o geantă jerpelită în mână.

— Vartunian, am spus, arătând ușa, nu ești obligat s-o spargi.

— Tovarășe căpitan, sunt meseriaș vechi… a răspuns, punându-și mâna pe inimă într-un gest de reproș.

După un sfert de oră, când enervarea mea atinsese limita de explozie, a reușit să potrivească în broască una din sutele de chei Yale pe care le avea prinse într-un inel de sârmă, mare cât o salbă cu monede.

Când Vartunian a desprins cheia de pe inel și, dându-se la o parte, a lăsat-o în broască, i-am luat eu locul.

Am pus mâna pe clanță și am deschis ușa ușor… După ce a făcut cam jumătate din cursa firească de nouăzeci de grade, s-a oprit. S-a oprit în ceva care

opunea o rezistență moale, elastică, însă fermă.

N-am mai forțat în tablieră. Mi-am strecurat capul prin deschizătura obținută între ușă și cadrul ei. După cum știam deja: în dreapta, era ușa de la debara; în față, camera de baie, iar pe același perete, spre dreapta, bucătăria; pe peretele din stânga, opus debaralei, era ușa deschisă a dormitorului.

Am lăsat privirea în jos, pe mozaicul, care pardosea vestibulul, și am realizat ce împiedică completa deschidere a ușii.

Mi-am tras capul afară, m-am întors și m-am adresat lui Vartunian, peste capul Elisabetei:

— Du-te jos la mașină și cere dispeceratului să trimită imediat criminalistica și medicul-legist!

În timp ce subofițerul trăgea ușa liftului după el, m-am adresat pe un ton de regret însoțitoarei noastre:

— Îmi pare rău… Soacra dumneavoastră a decedat.

Mai întâi m-a privit de parcă n-ar fi înțeles limba pe care o vorbeam, apoi și-a luat tâmplele între palme și a început să urle ca un lup solitar, în pustiu.

Viața și profesia m-au învățat să utilizez o grămadă de trucuri împotriva situațiilor neobișnuite, dar nu și cum să stăvilesc crizele de isterie…

— Vă rog, nu mai strigați!… Calmați-vă… am rugat-o, strângând-o ușor de umeri.

Dar s-a pornit și mai vârtos să țipe. Când mi-am spus

că singura soluție pentru a împiedica să-mi explodeze creierii ar fi să-mi acopăr cu palmele urechile, a intervenit Dan. A străbătut cei doi-trei metri care ne despărțeau, m-a dat cu hotărâre la o parte și i-a plasat o pereche de palme.

În tăcerea care s-a instalat instantaneu, am auzit tropot de pași pe scări și uși trântite.

În clipa următoare eram înconjurați de zece-cincisprezece femei și bărbați, îmbrăcați cum se nimerise, care ne priveau amenințător. Mai ales un vlăjgan, cu mutră de sportiv, care ținea în mâna dreaptă un baston de base-ball, tocmai bun de spart un craniu ca pe o coajă de ou.

Am început prin a le arăta legitimația și am terminat povestindu-le în câteva cuvinte ce se petrecuse îndărătul ușii. În completare, în timp ce vecinii începuseră să se retragă, am rugat-o pe o doamnă care locuia în apartamentul alăturat s-o ia la ea în casă pe pe Elisabeta și să n-o lase să plece până nu-și revine.

După aceea, fără a mai ține seama de trei-patru cucoane care nu se îndurau să plece fără să vadă tot spectacolul, m-am strecurat prin întredeschiderea ușii în vestibul. Dan mi-a urmat exemplul, închizând ușa după el.

Ne-am oprit lângă ușa de la debara, iar Dan, așezat în spate, privea peste umărul meu.

Silvia Samoilescu avea o culoare vânătă și era întinsă pe mozaic, cu fața în sus, capul lângă pragul dormitorului, iar picioarele înspre ușa de la intrare.
Era îmbrăcată numai cu o pereche de chiloți roz și un sutien negru. Avea figura crispată ca o jartieră ruptă, iar ochii, pe jumătate închiși, fixau fără interes tavanul. Ambele mâini ușor flexate, stăteau pe abdomen.

Deși totul era evident, m-am aplecat și i-am privit tălpile picioarelor. Într-adevăr, marca tipică arsurii era clară. Trecând pe lângă ea, am examinat firele electrice dezizolate pe care și le legase de degetele mâinilor și am tras afară ștecherul din priza care se afla lângă ușa dormitorului.

— Electrocutare… a comentat Dan. O modalitate pe care nici bărbații n-au curajul s-o aleagă.

Nu l-am contrazis. Este cunoscut că femeile aleg căile cele mai puțin dureroase, adică toxicele soporifice, iar bărbații ștreangul.

— Probabil că a aflat de sinuciderea bărbatului ei și… i-a urmat exemplul, a gândit Dan, cu glas tare.

— Secția de miliție și nora ei n-au avut posibilitatea să-i aducă la cunoștință decesul soțului.
Va trebui să stabilim dacă totuși a putut afla de sinucidere pe alte căi.

— Dacă nu?

Am ridicat din umeri:

— S-au sinucis de conivență. Și ținând seama de această epidemic de autosuprimări, într-o singură familie și într-un interval atât de scurt, nici nu cred să existe o altă explicație.

— Vrei să spui că, știind despre omorul comis de odrasla lor, au preferat să-și ia viața pentru a evita oprobriul public?

— Este o variantă care nu poate fi neglijată.

— Bine, dar tatăl lui era internat în spital de două luni…

— În schimb mama lui era acasă… Când a luat cunoștință de isprava fiului ei și, mai ales de faptul că i-am dat de urmă, l-a informat și pe soțul ei. Iar decizia, am arătat spre cadavru, au luat-o de comun acord.

După ce m-a urmărit dând din cap aprobator, s-a răzgândit.

— Șefu, să fim serioși! Astea-s basme a la Paul Féval[20] sau Michel Zévaco[21]. Onoarea familiei spălată printr-o sinucidere colectivă!… Familia Samoilescu și secta „Templul Poporului”. Aiureli! Ai mai întâlnit vreun caz în care părinții s-au sinucis aflând că odrasla lor a comis

---

[20] Paul Auguste Jean Nicolas Féval a fost un romancier de aventuri francez, la fel ca tatăl său Paul Féval, tatăl.

[21] Michel Zévaco (1 februarie 1860 Ajaccio - 8 august 1918 Eaubonne) a fost un scriitor și ziarist francez, activist anti-clerical si anarhist, iar la în ultimii ani ai vieții s-a ocupat și cu regia de filme mute.

un omor? Și ce părinți! Tatăl, știind ce bucățică bună era, nici nu voia să-l mai vadă, iar mama, chiar dacă ținea la derbedeu, era numai adoptivă! Nu ține! a decretat el, cu o fermă hotărâre.

— Dane, rămâi aici și aștepți legistul și criminalistica! Eu plec să verific ipoteza de care ți-am vorbit. Dacă se confirmă, am rezolvat cea mai grea problemă a cazului, am zis, strecurându-mă afară, fără să-mi pese de uimirea cu care mă privea.

*

Colonelul medic Valeriu Buceloiu, șeful secției de urologie a Spitalului Militar, era un tip în jur de patruzeci de ani, de statură potrivită și voinic. Figura ovală, părul negru, ochii negri și sfredelitori, ascunși îndărătul lentilelor unei perechi de ochelari cu rame metalice aurite și îmbrăcate la partea superioară cu bagá, bineînțeles, tot neagră. Sub nas, o mustață lată, cu vârfurile coborâte pe lângă gură, ca două paranteze, făceau joncțiune cu un cioc mic, instalat exact în vârful bărbiei.

Stăteam în fața mesei lui de lucru. În timp ce-l ascultam, răsfoiam dosarul sinuciderii numitului Gheorghe Samoilescu, pe care-l luasem în drum spre spital de la secția de miliție însărcinată cu efectuarea cercetărilor.

— Nici gând de neoplasm! Avea un adenom al

prostatei cu litiază prostatică și în 15 iunie l-am operat în condiții normale… a răspuns doctorul la întrebarea ce i-o pusesem.

— El ar fi putut să creadă că are cancer? Știți doar că pacienții secolului nostru se gândesc în primul rând la o astfel de posibilitate, am vrut să știu.

— Hotărât, nu. Era un om inteligent și a cunoscut bine diagnosticul pe care-l avea. De altfel, starea lui fiind ameliorată, i-am spus că a doua zi va fi externat…

— Deci și-a luat viața chiar în dimineața zilei când trebuia să plece acasă.

Medicul și-a ridicat brațele peste birou într-un gest care simboliza ideea de: „Mare-i grădina lui Dumnezeu!"

— După ce-l tratez două luni în spital, când reușesc să-l pun pe picioare, să-l vindec… Se omoară cu câteva ore înainte de a pleca acasă… a zis, repetând gestul făcut mai înainte.

— Când a comis fapta lui funestă?

— Un pacient din salonul în care stătea s-a trezit din senin la ora trei dimineața și s-a dus să fumeze o țigară în baie. Două ore mai târziu, când a revenit cu aceeași intenție, a constatat că ușa era încuiată. După o jumătate de oră de așteptare, a bătut în ușă, apoi s-a uitat prin gaura broaștei. A văzut în halat agățat în cuier și, imaginându-și că i s-a făcut rău unui pacient, a anunțat

Camera de gardă…

În timp ce medicul relata, am continuat să răsfoiesc dosarul până am ajuns la fotografiile judiciare. Am privit-o pe prima, cea de ansamblu: o cameră de baie căptușită cu plăci de faianță albă. Pe stânga un cuier tip rom, de care era agățat un halat de spital, și în continuare cada de baie. Pe dreapta, un culoar lat de aproximativ doi metri permitea accesul de la ușă la fereastră, iar în fața acesteia un tip părea să se uite afară. Am privit fotografia următoare. Tipul care se uita pe fereastră ținea piciorul drept pe un scaun și genuchiul celui stâng pe pervazul ferestrei.

Am trecut la altă fotografie. Victima atârna, cu capul lăsat nefiresc de mult pe spate, de un cablu bifilar alb, prins de ivărul superior al ferestrei interioare. M-am mai uitat și la fotografia care-l arăta întins pe brancardă. I-am privit fața, vânătă și schimonosită, ca un ziar boțit. Am simțit cum gura mi se face pungă și cu un gest scurt am închis dosarul.

— Într-adevăr, nu-i prea frumos la vedere… m-a încurajat doctorul, probabil remarcând gestul de repulsie care-mi scăpase involuntar.

— Din păcate, meseria mă obligă să văd des oameni în situații de felul ăsta. Niciodată nu sunt frumoși… Domnule doctor, văd că s-a spânzurat cu un cablu electric. Aveți idee de unde l-ar fi putut procura?

— Aceeași întrebare mi-a pus-o și ofițerul de miliție care a anchetat ieri aici. Vă răspund ca și lui. În spital n-avem astfel de sârme.

— Pe soția victimei o cunoșteați?

— Sigur. Mă întâlneam des cu ea în spital.

— Ce părere v-a făcut?

— Cred că ținea foarte mult la el. În afară de faptul că puține neveste vin zilnic să aducă mâncare soților, de multe ori i-am văzut sărutându-se cu dragoste, ca doi adolescenți. Deși ei nu-i dădeai treizeci și cinci de ani, el avea cincizeci și cinci, și-i arăta. Vă mărturisesc că-i simpatizam. La vârsta lor, în majoritatea cazurilor, dragostea e înlocuită de insensibilitatea rutinei cotidiene.

— Din câte știu în spitalul dumneavoastră sunt tratați numai militarii…

— Era fost colonel activ de automotorizate… Fiind deci pensionar militar, beneficia de asistența medicală a spitalului nostru. Deși, vă mărturisesc, după figura pe care mi-a făcut-o, sunt primul care regretă că n-a onorat cu prezența lui un alt spital… m-a sigurat, clătinându-și capul cu nemulțumire.

— Se mai ocupa cu ceva, ori se limita la pensie?

— Era instructor la o școală de șoferi amatori.

— Știți cumva dacă avea mașină?

— Parcă așa îmi amintesc, însă nu sunt sigur, a zis

medicul, făcând un gest de regret.

Am lăsat privirea în jos, pe covor, spunându-mi că am scăpat din vedere un aspect pe care l-ar fi remarcat chiar și adjunctul șefului de post de la Cucuieții din Dealul Văii Sparte.

Când m-am ridicat de pe scaun și i-am mulțumit pentru lămuriri, n-am avut impresia că plecarea mea l-ar fi putut indispune.

După ce am ieșit de la șeful secției, am discutat cu personalul auxiliar și cu pacienții care au stat în același salon cu victima. Din mai multe surse am aflat că Silvia își vizitase soțul chiar în seara zilei de 21 iulie și că, la despărțire, i-au văzut sărutându-se mai mult ca oricând și, ceea ce era cu totul neobișnuit, plângând, unul în brațele celuilalt. Totodată am mai aflat că Silvia îi aducea mâncare soțului ei într-o sacoșă, tip sport, roșie și cu carouri.

*

După ce Vartunian a oprit mașina în fața Fabricii de casete radio, cu legitimația în mână m-am strecurat pe lângă portar și m-am îndreptat spre cabinetul directorului întreprinderii. Însă, datorită faptului că cel căutat era plecat la nu știu ce ședință, am ricoșat în biroul inginerului-șef.

În câteva cuvinte, i-am explicat motivele pentru care în schema de funcțiuni a întreprinderii s-a ivit un loc

vacant. În timp ce el mă privea de parcă i-ar fi tras Mohamed Ali[22], alias Cassius Clay, o directă în bărbie, l-am întrebat unde lucrase persoana la care făcusem aluzie. Când și-a revenit din uimire, a făcut precizarea pe care i-o cerusem și am plecat.

Intrând în biroul serviciului contabilitate, am văzut două funcționare scriind și alte două manevrând fără milă tot atâtea mașini de calculat. Remarcând, în sfârșit, prezența mea, m-am recomandat și m-am apucat să le povestesc cu ce ocazie mă aflu în fieful lor. Când am terminat, toate aveau deschise gurile în formă de „O" și fălcile sprijinite în podul palmei drepte.

— Cum a putut să-și ia viața tocmai ea, care era atât de bigotă? a zis una dintre ele, buimăcită.

A venit rândul meu s-o privesc surprins, deoarece nu vedeam ce asociație de idei face.

— Ținea post în fiecare vineri și nu exista duminică să nu se ducă la biserică, a continuat ea, probabil remarcând cât de puțin inteligent mă uitam la ea.

---

[22] Muhammad Ali (născut sub numele Cassius Marcellus Clay, Jr., n. 17 ianuarie 1942, Louisville, SUA – d. 3 iunie 2016, Scottsdale, Arizona, SUA) a fost un boxer profesionist, campion mondial la box. În anul 1974 a fost ales Sportivul anului din SUA, iar în 1999, Ali a fost desemnat „Sportivul secolului" de revista americană Sports Illustrated. El este considerat cel mai mare campion de box la categoria grea precum și unul din cei mai populari sportivi al tuturor timpurilor. Încă de la începutul carierei profesioniste el își spunea ca fiind The Greatest și ca printr-un miracol, chiar s-a adeverit.

— Scuzați-mă, însă nu înțeleg ce vă contrariază, am recunoscut verde.

A tras sertarul ei și a scos o carte mică și groasă, cu coperta de culoare maro-închis, și mi-a arătat-o:

— Ea mi-a dat această Biblie. Aici scrie că Dumnezeu a dat viață Omului și numai El poate s-o ia. Cine își ia viața singur comite o blasfemie și nu are dreptul la o înmormântare creștinească! a zis, clătinându-și capul dezaprobatoare.

Ceea ce i se părea de neconceput, pentru mine n-avea nicio semnificație. Chiar dacă religia încerca să stăvilească suicidul, amatorii lui își văd de treabă indiferent de culoare, naționalitate sau credință.

Considerând că a venit momentul să mă apuc de meserie, am întrebat dacă biroul liber este al victimei și, după ce supoziția mi-a fost confirmată, m-am apropiat de el. Am deschis cu un șperaclu biroul respectiv și m-am pus pe un control de rutină. Negăsind nimic care să-mi rețină atenția, am început să bag în sertare lucrurile pe care le scosesem, în acompaniamentul țăcănitului uneia dintre mașinile de calculat, ceea ce înseamnă că funcționarele, depășind momentul de șoc, se apucaseră din nou de lucru.

Ultimul obiect pe care trebuia să-l mai pun în sertar era o carte. Ținând-o de cotor cu mâna stângă, am răsfoit-o cu dreapta. N-am remarcat nimic. Când am

băgat-o în sertar, i-am văzut coperta. Era un curs de croitorie. Cum domeniul nu mă atrăgea în mod deosebit, am împins sertarul… Dar nu prea mult, deoarece în ultima clipă am văzut că era ceva scris pe copertă. Am scos din nou cursul și am privit însemnarea făcută cu un pix cu pastă: „Dragă mamă și surori, iertați-mă. I-am iubit foarte mult pe Gigi și Gigel. Acum vom fi fericiți", semnat Silvia Samoilescu.

În timp ce reciteam cele trei fraze, mi-a atras atenția discuția care începuse între două funcționare, în spatele meu.

— Ce naibii are mașina asta?! a exclamat primă voce.

— Cum adică ce are? a vrut să știe a doua voce.

— Nu mai ajunge la biroul meu.

— O fi intrat la apă, a zis o a treia voce.

— Lăsați-vă de glume! Nu pot lucra… A schimbat cineva cordonul?

M-am răsucit cu fața spre ele. Una dintre funcționarele care scriau la venirea mea avea acum transferată pe birou mașina de calcul la care lucrase colega ei și se uita mirată la ștecherul conductorului electric.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, remarcând culoarea și tipul cablului: un bifilar, izolat în masa plastică, albă.

— Nu mai ajunge mașina până la masa mea… a explicat doamna care ținea ștecherul în mână, pe un ton

de fetiță gata-gata să izbucnească în plâns când constată că cineva i-a dezmembrat păpușa cea mai dragă.

— Când ați folosit-o ultima oară?

— Alaltăieri la prânz…

— Care a fost ultima persoană care a plecat din încăpere la sfârșitul programului?

— Au arătat una spre cealaltă, iar ultima desemnată, după o scurtă meditare, m-a informat:

— După mine a rămas Silvia. Mi-a spus că mai are ceva de terminat…

— Vă rog să așezați mașina de calculat așa cum o puneți de obicei pe masa dumneavoastră, am rugat-o pe cea care deschisese discuția.

— Așa stătea, a spus ea.

— Unde-i priza? am întrebat-o.

Când mi-a arătat-o, m-am întors la biroul victimei și am scos din sertar centimetrul de croitorie pe care-l remarcasem acolo.

După ce i-am cerut funcționarei să lase cordonului lărgimea normală, am măsurat distanța dintre ștecher și priză. Era de aproximativ un metru și jumătate.

Probabil că ar fi trebuit să mai întreb și dacă colega lor știa să mestereasă la firele electrice, dar n-am făcut-o. Felul în care își luase viața demonstrase cu prisosință că era talentată în această direcție.

Cum aflasem un lucru care se cerea verificat de

urgență, am încuiat sertarul biroului victimei, mi-am luat la revedere de la ele și am plecat. Nu fără a-mi fi vârât în prealabil cursul de croitorie sub braț.

*

Când Vartunian a oprit mașina, am coborât, am aruncat o privire absenta spre apa tulbure a Dâmboviței și am traversat strada.

Doctorul Olimp Dobrescu se afla în sala de disecții, lângă masa de ciment pe care era așezată Silvia Samoilescu. Sutienul negru și chiloții roz se aflau într-o pungă de plastic, pe o poliță.

— Mă pregăteam să încep necropsia, a arătat spre victimă, după ce mi-a făcut un semn de salut cu mâna îmbrăcată în mănuși de cauciuc. Vrei să asiști?

— Nu, am spus, clătinând capul cu toată convingerea. Am venit pentru soțul ei.

— Soțul ei? s-a mirat el.

— Gheorghe Samoilescu, s-a spânzurat ieri…

— Ah! Tipul de la Spitalul Militar… și-a reamintit el. E în frigider. Vrei să-i vezi?

— Nu. Mulțumesc, i-am retezat și cea de-a doua generoasă invitație. Vreau cablul cu care s-a spânzurat.

— Adu-l, Ioane, s-a adresat el autopsierului care asista la discuție, stând lângă victimă și ținând în mână o foarfecă mare, ca de grădinărie.

Autopsierul și-a pus instrumentul pe rama mesei de

beton și a ieșit. Câteva clipe mai târziu, a revenit cu cablul cerut.

De îndată ce l-am luat în mână l-am întins. Avea lungimea pe care o presupuneam: aproximativ un metru și jumătate.

— Ce faci cu el? a întrebat doctorul, văzând că înfășor sârmă într-un mic colac.

— Vreau să fac acasă o colecție cu funiile celor care se spânzură. Poate o concurez pe cea făcută de Mina Minovici[23], am zis, făcând un gest de salut și pornind spre ieșire.

*

Spre mare mea surpriză, când am ajuns la inspectorat, Dan mai era încă în birou, deși se făcuse aproape seară:

— Cum de mai ești aici? m-am mirat.

— Asta mă întreb și eu! Ai luat-o din loc și m-ai lăsat ca pe un fraier în apartamentul din Cristian Tell, a zis, morocănos.

— A trebuit să elucidez anumite aspecte ale sinuciderii familiei Samoilescu, am spus, așezându-mă

---

[23] Mina Minovici (n. 30 aprilie 1858, Brăila - d. 25 aprilie 1933, București) a fost un medic legist și farmacist român. Este faimos pentru studiile aprofundate despre alcaloizii cadaverici, putrefacție, simularea bolilor mintale și antropologie medico-legală. Este fondatorul școlii române de medicină judiciară și a fost directorul primului Institut de Medicină Legală din România, construit în 1892. Fondator al sistemului medico-legal modern, a fost una dintre cele mai proeminente personalități din acest domeniu din Europa timpurilor sale.

la masa mea, în fața unei cești de cafea, pe care m-am grăbit s-o duc la buze.

— După trei ore, nu-i de mirare că s-a răcit, a remarcat, cu acreală, când m-a văzut că strâmb din nas.

Cum cafeaua tot nu mai era bună, n-am mai pierdut vremea cu ea și m-am apucat să-i relatez rezultatul peregrinărilor mele.

— Deci cablul i l-a dus ea, tăindu-l din conductorul mașinii de calculat de la birou? a întrebat Dan, când am terminat expunerea faptelor.

Am aprobat și i-am dat să citească rândurile de pe coperta cursului de croitorie.

— Așa ceva am găsit și eu, după plecarea ta. Era vârâtă sub aparatul de telefon, a zis, scoțând din portofel o filă de calendar, apropiindu-se de mine și înmânându-mi-o.

Ani citit-o. Era tot o scrisoare de adio: „Mămico, ne-am jurat dragoste până la moarte. Nu mai putem suporta teroarea, vom fi fericiți. Să ne puneți în același mormânt, Silvia și Gigi."

— Ai avut dreptate, a spus el, când am pus hârtia pe birou. Știau ceva despre isprava fiului lor.

— Nu numai că știau, dar se și temeau. În scrisoarea de adio se spune: „Nu mai putem suporta teroarea", ceea ce demonstrează că aveau ceva pe conștiință… Desigur, mă refer la Silvia, deoarece soțul ei era în spital

în perioada uciderii Ancăi… am început să argumentez, dar o idee care mi-a trecut prin minte m-a făcut să tac și să întind mâna după telefon.

— Eugen, am zis, când căpitanul Maier mi-a răspuns, trebuie să mergem undeva. Ia cu tine câțiva oameni buni și toată tehnica necesară…

— Mai sunt câteva minute până la ora șapte, m-a informat circumspect.

— Numai la Aprozar se lucrează după program! Eu cobor acum în stradă, am zis, închizând telefonul, pentru a nu-i da timp să protesteze.

*

Când Dan a descuiat apartamentul familiei Samoilescu, împreună cu mine au intrat căpitanul Maier și trei oameni de-ai lui, cu tot felul de ustensile.

— Eugen, am zis, fără să țin seama de faptul că era bosumflat, vreau să începi cu baia. Centimetru cu centimetru!

Mi-a aruncat o uitătură încărcată de silă și a pornit spre baie urmat de ciracii lui.

Eu și Dan am intrat în dormitor și ne-am pus pe o percheziție minuțioasă.

În bibliotecă vreo cincisprezece cărți, printre care și o Biblie. Le-am scos, le-am răsfoit și, când am vrut să le pun la loc, am remarcat titlul uneia dintre ele. După ce m-am uitat și la celelalte, am constatat că șase dintre ele

tratau probleme de terapeutică prin miere. M-am dus glonț în vestibul, am deschis ușa de la debara și am văzut pe o etajeră nenumărate borcane de miere, pline sau goale.

Când am revenit, Dan examina o sticlă de parfum cu etichetă străină.

Având cu totul altă preocupare, nu i-am dat nicio atenție și m-am îndreptat spre ușa deschisă a garderobului. Am tras de pe un umeraș o pereche de pantaloni, m-am întors spre masa din mijlocul încăperii și i-am întins pe ea.

Dan, intrigat de manevrele mele, s-a apropiat și m-a privit întrebător.

— Dane, pantalonii în care am găsit mâinile victimei au dimensiuni asemănătoare cu cei ai lui Samoilescu-senior! am constatat.

— Vom avea nevoie de expertiza unor croitori.

— Pantalonii corp delict erau pătați cu ulei mineral și cu miere… am continuat să-mi urmăresc ideea. Iar el era instructor auto și un mare consumator de miere!

— Nicule, vino până aici! m-a strigat Maier.

Ajungând la ușa băii, mi-a spus:

— Am controlat toată pardoseala, milimetru cu milimetru, și n-am găsit nimic. Dar minunile sunt minuni! Când să mă las păgubaș, am descoperit ce căutam. Uită-te! m-a invitat, arătându-mi porțiunea de

ciment care este ascunsă sub ușă când aceasta stă închisă.

Am privit întâi spre locul pe care mi-l arăta, apoi spre el, întrebător.

— Bineînțeles că așa nu se vede, a zis, luând din mâna unuia dintre oamenii lui o lampă de cuarț.

Când a aprins-o și a îndreptat fasciculul de raze ultraviolete spre prag, am văzut mai multe pete fosforescente, alb-gălbui.

— Sunt douăsprezece pete de sânge, din grupa Ancăi, adică „0". Familia Samoilescu având grupa „A–B", a precizat Maier.

— Bună treabă, Eugen, am apreciat. Dar pentru a avea certitudinea că sângele nu provine de la cineva care și-a tăiat un deget în această baie, întâmplător având și aceeași grupă sanguină cu victima, ar trebui să mai facem un control…

— Adică eu să-l fac! s-a înfuriat el, dovedind astfel că a înțeles ce mai vreau de la el.

— Crezi că există altă soluție? l-am întrebat, făcându-i ochi dulci.

M-a privit furios ca un tigru pe care-l trăgeam de mustăți apoi a cedat:

— În regulă. Mâine dimineață.

M-am declarat de acord. Ora zece seara nu-i tocmai potrivită pentru a te apuca să bați cu ciocanul și să

trezești niște vecini a căror singură vină este că locuiesc lângă un apartament în care s-a comis un omor.

I-am spus lui Dan să-i dea lui Maier cheile apartamentului, deoarece pentru mâine prevedeam o zi prea încărcată pentru a avea posibilitatea să-i acompaniem.

— Eugen, am impresia că pantalonii găsiți în parcul Hipodrom au aceleași dimensiuni cu cei purtați de Samoilescu-senior, am zis, arătându-i masa din dormitor, pe care lăsasem lucrurile scoase din garderob.

A dat din cap, ursuz de parcă ar fi înghițit o bobină de sârmă ghimpată.

25 iulie

La ora șapte dimineața, mașina a virat la dreapta și a intrat pe strada Cristian Tell. Am coborât și am intrat în imobilul în care locuia Doina Patraulea.

Am sunat la ușă, întrebându-mă dacă, în ciuda orei matinale, nu era deja plecată de acasă.

S-au auzit imediat pași și mi-a deschis ușa, cu o mână pe clanță și în cealaltă ținând o ceașcă de cafea.

— Sărut mâna, am spus, în timp ce ea mă privea cu ochii rotunzi. Sunt nevoit să vă mai cer câteva lămuriri…

— Bine… dar plec la serviciu… s-a uitat îngrozită la

ceas.

— Numai câteva minute.

— Poftiți… a zis, resemnată, deschizând ușa larg.

Am intrat, refuzând scaunul oferit:

— În urmă cu câteva zile, când am discutat cu dumneavoastră, mi-ați spus că în după-amiaza zilei de 6 iulie ați tratat familia Samoilescu cu cafea. E adevărat?

— Da. Așa a și fost, a admis convinsă.

— Ați băut și bere?

— Nu.

— În timpul vizitei respective, Gheorghe a stat tot timpul la dumneavoastră?

— Sigur. Cu Tuți a venit și cu ea a plecat.

— Sunteți sigură că n-a plecat să cumpere bere?

A pus cu zgomot pe masă ceașca de cafea cu care rămăsese în mână, apoi, stăpânindu-și enervarea, a spus:

— În ziua aceea n-am băut bere! Iar Gigi a plecat o singură dată, cu Tuța… Când i-am condus eu până la colțul străzii.

Era în regulă. Alibiul bănuitului dovedea că are fisuri.

— Când era familia Samoilescu la dumneavoastră, ați vorbit cu mai multe persoane la telefon. Vă amintiți cu cine?

După cum mă așteptam, a ridicat din umeri și a clătinat capul.

— Cunoașteți un domn Wilhelm Schmidt?

— Sigur. E tatăl unui prieten cu care am copilărit în cartier. Locuiește acolo… a spus, apropiindu-se de fereastră, înlăturând perdeaua și indicându-mi cu mâna un imobil fără etaj, peste drum.

— V-a sunat la telefon când se afla familia Samoilescu la dumneavoastră?

— Da. Mă sună des să mă roage să-i fac câte un comision, când fiul lui e plecat în provincie, a zis, aruncând o privirea spre ceasul care-l avea la mână.

— Nu vreau să întârziați la serviciu din cauza mea. Vă mulțumesc…

*

Domnul Schmidt era un bărbat în jur de șaizeci de ani, gras, scund și cu fața rotundă, cuperoasă în jurul nasului și pe umerii obrajilor.

N-aș fi dat buzna peste el atât de matinal, însă văzându-l stropind florile din grădina pe care o avea în fața casei indicate de Doina, l-am întrebat despre persoana care mă interesa. S-a nimerit să fie chiar el. Apropiindu-se de poartă, am văzut că își trăgea cu greutate piciorul drept. Probabil că purta o proteză.

După ce i-am spus cu ce fel de afaceri mă ocup, m-a poftit să intru în casă, dar am preferat să discut cu el în grădină. Chiar și pentru câteva clipe, merita să simt mireasma unor trandafiri, când toată ziua sunt obligat

să colectez în plămâni gaze de eșapament încinse de căldura unui torid sfârșit de iulie.

— Vin de la vecina dumneavoastră, domnișoara Patraulea… am început eu.

— Săraca, arc necazuri și îmi pare rău… A crescut sub ochii mei, a spus, ridicând o palmă până la înălțimea centurii pentru a-mi arăta cât de mică fusese când a cunoscut-o.

— Ce necazuri? m-am grăbit să întreb, grijuliu nevoie mare.

— Soțul unei prietene de-a ei, pe care de asemenea o cunosc de când era de-o șchioapă, a spus la miliție că atunci când s-a comis o fărădelege pentru care este anchetat s-ar fi aflat în vizită la Doina, cu intenția de a demonstra că nu-i amestecat în isprava pentru care-i cercetat. Iar ea se teme că treaba asta îi va produce neplăceri.

— Pentru ce? N-a fost sinceră? n-am ezitat să întreb, cu un aer de indiferență marcată.

— Doina nu minte. E o fată serioasă, m-a asigurat cu convingere domnul Schmidt.

— Și atunci de ce este necăjită? m-am străduit să-mi pricep interlocutorul.

— Deoarece se teme că va fi chemată ca martoră la tribunal.

— N-ar fi singura martoră care ar veni să depună

mărturie în fața justiției, l-am incitat, făcând un gest de indiferență.

— Eh, ce știți dumneavoastră?! În următoarele două luni trebuie să plece cu O.N.T.-ul într-o excursie, în Turcia… Păi, dacă-i martoră într-un proces care se judecă tocmai atunci, mai poate ea pleca?

— Poate că n-o să aibă ghinionul să coincidă data procesului cu cea a plecării în călătorie, l-am încurajat, apoi am revenit la scopul vizitei mele: Domnule Schmidt, vorbiți des la telefon cu Doina?

— Da. E o fată drăguță și mă ajută la cumpărături, deoarece eu mă deplasez destul de greu, a zis, lovind cu palma peste piciorul pe care-l trăgea.

Zgomotul produs de gestul său mi-a spus că nu mă înșelasem. Avea un picior de lemn.

— De exemplu, luna aceasta de câte ori i-ați dat telefon?

— În mod cu totul excepțional, am sunat-o foarte puțin. Cel mult de două sau trei ori. O soră de-a mea, care acum locuiește în Germania, a stat la mine în prima parte a lunii și s-a ocupat ea de cumpărături.

— Vă amintiți în ce interval ați stat împreună cu sora dumneavoastră?

— Sigur. A venit pe întâi și a stat cu mine două săptămâni.

— Și în acest interval, nu i-ați telefonat niciodată

Doinei?

Mai întâi, capul lui rotund ca o minge de fotbal a făcut un gest de negație, apoi s-a răzgândit:

— Nu, greșesc! I-am dat totuși telefon și când era sora mea la mine, a zis, bătându-se cu degetul arătător pe tâmplă. Am sunat-o deoarece fiul meu m-a rugat s-o invit la oficierea căsătoriei sale…

— Când s-a căsătorit fiul dumneavoastră?

— În ziua de 9 iulie.

— Și pe Doina cu câte zile mai înainte ați anunțat-o?

A strâmbat din nas, nemulțumit.

— Când am aflat și eu… în preziua cununiei. Fiul meu n-a considerat că merit să fiu informat mai înainte, a spus, cu amărăciune, după o scurtă pauză.

— Sunteți convins că fiul dumneavoastră s-a căsătorit în ziua de 9, iar pe Doina ați sunat-o cu o zi înainte? am întrebat neîncrezător.

— Domnule comisar, sunt om serios, m-a avertizat el.

— Alt telefon nu i-ați mai dat înainte de a o invita la cununie? Să zicem, cu două zile mai înainte, am încercat să lămuresc neconcordanța care apăruse.

— Exclus.

La despărțire, în timp ce-i ceream scuze pentru timpul ce i-l răpisem, l-am întrebat la ce primărie s-a căsătorit fiul lui.

Cum instituția respectivă se afla la doi pași, în Piața

Amzei, în virtutea inerției am făcut o vizită la ofițerul stării civile.

O jumătate de oră mai târziu, când liftul mă urca spre apartamentul răposatei familii Samoilescu, știam că Schmidt-junior se căsătorise într-adevăr în 9 iulie. Oare faptul că domnul Schmidt-senior i-a dat telefon în ziua de 8, excludea posibilitatea de a o fi sunat și cu două zile mai înainte?

Spre șansa mea, odată cu oprirea liftului am renunțat să-mi mai chinui meningele cu o situație nesemnificativă în comparație cu preocupările mele mai mult decât foarte presante.

Ajungând în dreptul ușii apartamentului care-mi devenise atât de familiar, am pus mâna pe clanță și am deschis.

Să vezi și să nu crezi! Dom' căpitan Maier, pe post de șef de echipă de demolări, coordona activitatea a patru subofițeri cu hainele și cizmele albite de praf.

Cada de baie, cu fundul în sus, se afla în vestibul, cam în același loc unde-o găsisem pe Silvia Samoilescu, cu două zile mai înainte. În baie, un maldăr de cărămizi și de moloz, rezultat după scoaterea căzii.

— Numai în buclucuri din astea mă bagi!! a aruncat Maier printre dinți când m-a văzut intrând.

— Ce să-i faci? Dacă nu ne-am ales bine meseria… îți dai seama ce viață ar fi fost pe noi dacă ne făceam

starlete la Hollywood? Vedete-vedete, parale-parale, curtezani-curtezani, Cadillac-Cadillac, vizon-vizon… am spus cu un aer nefericit. Da' lasă, că o să vină și timpul nostru… după reîncarnare.

Mai întâi m-a urmărit iritat, apoi a zâmbit. Și el zâmbește numai când ia primă, iar în ultimii cinci ani n-am auzit să fi avut rendez-vous cu vreuna.

— Ai venit tocmai bine, a spus, privind spre un subofițer care, cu un bomfaier în mână, tăia pe generatoare sifonul din plumb al căzii de baie.

— După câteva momente, pânza bomfaierului a atins baza sifonului și cele două jumătăți secționate au căzut în direcții opuse.

— Lampa de cuarț, a cerut Maier, aparent fără adresă.

Când un subofițer s-a grăbit să i-o aducă, a aprins-o și a dirijat fasciculul de raze ultraviolete spre cele două piese în formă de S.

— Nicu, apropie-te! a spus peste umăr.

Când am venit lângă el și m-am aplecat, mi-a arătat cu degetul niște urme fosforescente, alb-gălbui.

— Acum nu mai există îndoieli, a spus, ridicându-se și întinzând lampa celui care i-a adus-o. Victima, după dezmembrare, a zăcut în baie.

Pentru o clipă, mi-am imaginat scena și am simțit fiori în șira spinării și plumb în stomac.

— Eugen, după ce cauți amprentele lui Samoilescu-

junior, încui și sigilezi… am spus, deschizând ușa și ieșind.

*

— Șefu', m-a luat Dan în primire când am intrat în birou, a fost depistat colegul cu care spunea că s-a întâlnit când s-a dus să cumpere bere. Lucrează la uzina „Vulcan". M-am și aruncat până acolo. Confirmă ora întâlnirii, ca fiind cinci-cinci și un sfert după-amiază, așa cum declară și bănuitul. În ceea ce privește ziua, nu este sigur, dar admite că ar fi putut fi și cea de 6 iulie.

Văzând că trag aer în piept pentru a spune ceva, a continuat:

— În conformitate cu planul de acțiune prin care am stabilit că nu vom lăsa nicio afirmație a bănuitului neverificată, prin martorul respectiv am ajuns la logodnica lui, care de asemenea a participat la întâlnirea de referință.

— Și? E-n ordine? l-am zorit.

— Susține că a ieșit în oraș pentru a-și face unele cumpărături, deoarece cu o zi înainte luase salariul.

— În ce zi s-a plătit salariul?

— În 5.

Am clătinat capul.

— Ia declarația lui și citește ce susține că a făcut în ziua de 8 iulie.

M-a privit surprins, dar s-a abținut să facă vreun

comentariu. Când a găsit filele pe care le căuta, le-a răsfoit până a dibuit ce-i cerusem și a citit:

— „…Am umblat toată ziua prin oraș pentru a-mi repara aparatul de fotografiat”.

— Atât? am întrebat când a ridicat privirea de pe declarație.

A confirmat.

— Telefonează să ni-l trimită sus.

— Îl informezi de moartea părinților săi? a întrebat, după ce a vorbit cu arestul.

— Nici prin gând nu-mi trece.

— Nu înțeleg… a protestat el. Legea obligă ca deținuții sau arestații preventiv să fie informați în cazul decesului unei rude de gradul întâi! Deci trebuie să-l anunțăm, a conchis, cu hotărâre.

L-am urmărit dând aprobator din cap și, când a terminat, i-am explicat:

— Nu numai că nu sunt obligat, dar ar fi o insanitate să informez complicii unui omor asupra declarațiilor sau acțiunilor pe care le întreprind membrii grupului.

— Eu vorbesc despre părinții lui, iar tu despre complici. Faptul că au avut cunoștință de omor nu înseamnă că sunt complici, ci, în cel mai rău caz, tăinuitori. Însă și această învinuire este superfluă, deoarece ca părinți nu erau obligați să-și denunțe fiul!

Când colaboratorul meu se înfurie, ochii lui își virează

culoarea din albastru în verde-închis. Curiosul fenomen n-a întârziat să se repete.

— Dane, pe tatăl lui îl lăsăm deoparte, pentru că în ziua omorului era în spital…

Am fost întrerupt de o bătaie în ușă. Când cei doi subofițeri de la arest au vrut să mi-l introducă pe Samoilescu, le-am cerut să mai aștepte pe culoar.

— Silvia își vizita zilnic soțul la spital. Venea în jurul orei patru după-amiază și pleca la ora șase seara, când își începeau medicii contravizita. Dacă miercuri, 6 iulie, a ajuns acasă în jurul orei șase și jumătate, cam ce crezi că ar fi putut să vadă?

A rămas gânditor, mușcându-și buza inferioară, apoi, probabil constatând că nu-i pe gustul lui, a clătinat capul cu nemulțumire:

— Asta-i numai o simplă speculație. Dacă eu am să susțin ipoteza că, după ce a plecat de la spital, s-a dus la un cinematograf, ori a întârziat pe la diferite cozi câteva ore, îmi poți dovedi că nu-i adevărat? Poți exclude posibilitatea că a ajuns acasă la ora nouă seara? Adică după consumarea dramei.

— Sigur că nu te pot contrazice, așa cum nici tu nu poți exclude supoziția mea. Dar să lăsăm deoparte ora când a venit acasă Silvia, deoarece, oricum, vom fi obligați să elucidăm și acest aspect, ulterior, când vom avea indicii suficiente. Admițând ca fiind corectă

varianta ta, ea a fost în orice caz complice. Dacă nu la masacrarea victimei, în mod cert a participat la împrăștierea coletelor. El, Samoilescu, n-a avut la dispoziție timpul material necesar pentru împrăștierea tuturor coletelor. De acord?

— Mda… Abandonarea primului colet nu putea fi făcută de el, m-a aprobat.

— Acest gen de cooperare se numește complicitate la omor și justifică intenția mea de a-i ascunde sinuciderea părinților. Mai cu seamă că nu-i vorba de un deces firesc, ci de o consecință a omorului pe care-l anchetăm.

A făcut cu palmele răsturnate gestul că nu mai are obiecțiuni și s-a dus să deschidă ușa biroului. Samoilescu a intrat și ne-a salutat cu o relativă cordialitate.

— Când m-ați chemat, tocmai mă pregăteam să cer o discuție cu dumneavoastră, mi-a zâmbit el.

— Ei, ca să vezi… gând la gând, i-am răspuns și eu la fel, pe când porneam magnetofonul. Ce vroiai să-mi spui?

— Boldur a avut dreptate. În ziua de 5 iulie, când jucam table cu el, Anca mi-a dat telefon. Am negat că aș fi discutat cu ea în ultimele luni, deoarece mă temeam să nu sporesc bănuielile pe care le aveați împotriva mea…

— Așa… Și? l-am încurajat, când am văzut că ezită.

— M-a întrebat cum poate să ajungă de la Hala Traian la Academia de Științe Economice. După ce l-am consultat pe prietenul meu, i-am spus că linia autobuzului 40 îi asigură o legătură directă.

— Și ați fixat o întâlnire pentru a doua zi? l-am ispitit, cu dezinvoltura unui prieten curios să afle cum a decurs aventura amoroasă a camaradului său.

— Nu. Ne-am înțeles numai că-mi dă un telefon a doua zi în caz că se va duce la A.S.E. Însă nu m-a mai sunat. Și vă mărturisesc că oricum n-aveam intenția să mă duc la rendez-vous, deoarece știam pentru ce mă cheamă. Voia să-i restitui medalionul, iar eu nu-l mai aveam de mult… a spus, făcând un gest de regret.

I-am urmărit explicațiile dând aprobator din cap, apoi, când a tăcut, am făcut-o pe artileristul scos la pensie și am întrebat cu nevinovăție:

— În concluzie, unde te-ai întâlnit cu Anca în după-amiaza zilei de 6 iulie?

Brusc, și-a înclinat capul, atât cât să mă poată privi pe sub arcade dintr-o parte, așa cum fac găinile.

— Nu m-am întâlnit cu ea. La telefon, așa cum v-am spus, am vorbit. Dar nu ne-am văzut, a zis, apropiindu-și gura în mod demonstrativ de microfonul magnetofonului.

Am făcut un gest de resemnare și l-am zgândărit:

— Ai declarat că ultima dată când ți-ai vizitat părinții

a fost 5 martie…

— Așa și este! m-a întrerupt cu fermitate.

— Și atunci cum se explică faptul că mai mulți vecini de-ai părinților tăi afirmă că te-au văzut pe acolo și ulterior? Chiar foarte recent, am spus fără să clipesc, dar gândind că o astfel de verificare va trebui să fac în orice caz.

— Cine susține că m-a văzut acolo în ultimele trei-patru luni se înșală… Ori minte, a zis, mușcând cu nervozitate din mustața în formă de potcoavă care-i cobora până la colțurile gurii.

— Mă rog, greșeala-i omenească, i-am dat dreptate, apoi am trecut la adevăratul motiv al chemării lui: Când ne-ai arătat felul în care ți-ai petrecut timpul în primele două săptămâni ale lunii iulie, pentru anumite zile n-ai fost suficient de clar. De exemplu, pentru ziua de 8 ai spus numai că ai umblat să-ți repari aparatul de fotografiat. Chiar toată ziua? m-am arătat neîncrezător.

— Eu am înțeles că doriți niște date succinte, nu să-mi scriu memoriile în cinci volume. Dacă doriți detalii, vă stau la dispoziție, s-a oferit el, mărinimos.

— Ai procedat bine, l-am aprobat, deși gândeam că pentru după-amiaza zilei de 6 ai știut să fii al naibii de precis. Te rog să-mi spui ce-ai făcut în 8 iulie.

— Între orele zece, când am plecat de acasă, și unu și jumătate când, în sfârșit, am găsit un atelier dispus să-

mi repare aparatul de fotografiat…

— Samoilescu, aș prefera să te concentrezi asupra modului în care ți-ai petrecut timpul, să zicem, după ora patru după-amiază, l-am ghidonat pe făgașul care mă interesa.

— Sigur, cu plăcere. În jurul orei patru m-am dus la Pavel. Pavel Pivniceru, vecinul meu de apartament, și am jucat table până în jurul orei opt seara, când m-am înapoiat la mine să văd filmul de vineri seară.

— Și în acest interval, de aproximativ patru ore, n-ai mai părăsit apartamentul vecinului tău?

A dat aprobator din cap:

— Numai pentru câteva minute, când a venit Tuța să-mi spună că mama mea e la noi și vrea să mă vadă. La început n-am vrut să mă duc, dar până la urmă am cedat insistențelor ei.

— Ce-a vrut să-ți spună?

— Ceea ce mă și așteptam. Să-i fac o vizită tatălui meu la spital. I-am promis că mă voi duce numai ca să scap de gura ei, apoi m-am întors să-mi văd de jocul pe care-l întrerupsesem.

— Pentru ce nu voiai să-ți vezi tatăl? a întrebat Dan.

— Nu merita. S-a purtat urât cu mine când eram mic, iar acum, când m-am mutat în casă nouă și aveam nevoie de ajutorul lui n-a vrut să știe de mine, deși este plin de parale.

— La ce oră ai părăsit apartamentul familiei Pivniceru? am întrebat eu.

— Cred că era în jur de șase.

— Și cât ai lipsit?

— Cel mult zece minute.

— Ce persoane se aflau în apartamentul familiei Pivniceru?

— Mioara și Paula, soția și sora lui Pavel și Radu Chiriță, prietenul Paulei.

— Momentan, ajunge. Dacă voi mai avea nevoie de lămuriri, am să te chem.

— Vă rog să-mi aprobați vorbitor cu mama și soția mea, a cerut el, când Dan s-a ridicat să-i conducă spre ușă.

— Regret, dar nu-i permis atât timp cât te afli în anchetă.

A oftat cu resemnare și a ieșit.

Când s-a închis ușa și Dan a revenit spre biroul lui, am ridicat receptorul și am telefonat la Circulație.

— Vreau să știu ce autoturism posedă un oarecare Gheorghe Samoilescu, cu domiciliul în strada Cristian Tell 27, am cerut colegului meu de la celălalt capăt al firului, în timp ce priveam cum Dan începe să-și demonteze bricheta.

După câteva minute, mi-a dat numărul și tipul mașinii: Dacia-1100, culoare gri.

Continuând să țin receptorul la ureche, am format numărul Secției a II-a de miliție și le-am cerut să trimită un echipaj auto să cerceteze dacă autoturismul respectiv nu-i parcat prin apropierea locuinței răposaților.

— Dane, am spus, când am închis telefonul, îi faci o vizită la serviciu soției bănuitului și verifici cum și-a petrecut timpul în după-amiaza zilei de 8. Când ai terminat, te duci și chestionezi toată familia Pivniceru. Trebuie să stabilești dacă Samoilescu ar fi avut posibilitatea să lipsească din apartamentul familiei respective între orele cinci și șapte seara. Priceput?

— Chiar deloc! a zis clătinând capul. De ce bați apa-n piuă cu ziua de 8, când omorul a fost comis cu două zile mai devreme?

— Cum nu-i exclus să fac ce ziceai tu, nu-ți spun despre ce-i vorba… Pentru că n-am chef să ajung de râsul colegilor mei. Acum e clar?

A zâmbit ironic, cu ochii pe bricheta pe care începuse s-o asambleze. Când a terminat, s-a ridicat de pe scaun.

— Știu la ce te gândești… a zis, în timp ce privea și scăpăra bricheta pentru a vedea cum funcționează.

— Și?

E absurd.

— Poate da, poate nu.

— Șefu' are întotdeauna dreptate… a comentat maliții os, în timp ce se îndrepta spre ușă.

Nici n-a închis bine ușa și a început să sune telefonul. Era Secția a II-a de miliție. Mașina pe care o căutam se afla parcată pe strada I. C. Frimu, la douăzeci de metri de blocul în care locuise familia Samoilescu.

L-am sunat imediat pe căpitanul Maier și l-am rugat să vină până la mine.

— În timpul căutării urmelor în apartamentul familiei Samoilescu, *am găsit trei fire din părul victimei. Erau în burduful aspiratorului de praf*, a început Maier raportul de îndată ce a închis ușa în spatele lui. Din păcate, n-am putut releva prezența amprentelor bănuitului. Și nu-i de mirare, deoarece am găsit casa curată ca un pahar.

Remarca lui nu m-a surprins, pentru că numai printr-o curățenie generală se putea justifica deranjul pe care l-am găsit când am vizitat pentru prima oară apartamentul. Probabil că, după arestarea lui Samoilescu, prima grijă a mamei lui a fost să îndepărteze toate urmele incriminatorii.

— În ceea ce privește urmele de praf și resturi de plante relevate în manșetele pantalonilor găsiți în Parcul Hipodrom, au aceeași structură cu cea a unei zone verzi dezafectată de picioarele locatarilor din imobilul respectiv. Întrucât și dimensiunile pantalonilor sunt asemănătoare cu a celor găsiți în apartament, *în mod cert au aparținut tatălui bănuitului.*

L-am urmărit dând aprobator din cap, apoi când a

terminat i-am spus:

— După cum bine știi, criminalul a utilizat un autoturism pentru abandonarea coletelor…

— Iar persoana pe care o bănuiești, deși lucra la Getax, n-a avut posibilitatea să conducă un taximetru până în ziua de 12 iulie, când deja fuseseră împrăștiate coletele, m-a întrerupt, cu adresa și laconismul care-l caracterizează, când nu-i cășună pe mine că-i caut de lucru pentru a mă afla în treabă. Ai găsit vreo soluție acestei neconcordanțe? a întrebat, așezându-se pe un scaun, cu degetele de la ambele mâini încrucișate pe abdomenul lui masiv.

— Am aflat că familia Samoilescu avea un autoturism…

— Criminalul prezumtiv? s-a precipitat el.

— Nu, sinucigașii din strada Cristian Tell.

— Tot una-i! Ai reușit să dai de urma mașinii?

Am arătat biletul pe care scrisesem marca, culoarea și numărul mașinii.

S-a ridicat imediat și a venit să i-l dau.

În timp ce-și arunca ochii pe hârtie, i-am explicat unde este parcată mașina.

— Cum deschid portierele? Le forțez? a vrut să știe înainte de a pleca.

— Când am făcut percheziție în locuința Silviei Samoilescu, în sertarul de sus al servantei am văzut

niște chei de mașină. Atunci nu le-am acordat nicio importanță. Cum locuința este în apropiere de locul de parcare al mașinii, urcă până în apartament și ia-le. Nu văd de ce n-ar fi chiar cheile de care avem nevoie…

26 iulie

— Credeam că ai plecat la Mamaia, la plajă, l-am luat peste picior pe Dan, când a intrat în birou, privindu-mi cu semnificație ceasul, care indica ora douăsprezece și trei minute.

— După sezon, chiar că ar fi trebuit să fiu la mare, a zis cu amărăciune, lăsându-se să cadă pe scaunul lui. Sunt rupt de oboseală, a adăugat oftând, în timp ce-și ștergea transpirația de pe frunte cu batista.

— Ai îndeplinit misiunea pe care ți-am dat-o? am întrebat, în momentul când, vârându-și batista în buzunar, a pus pe masă bricheta.

A făcut un gest de confirmare și, cu ochii pe bricheta de care a început să tragă, s-a pornit să relateze:

— Soția lui confirmă modul în care susține Samoilescu că și-a petrecut timpul în după-amiaza zilei de 8 iulie. Între orele patru și opt seara s-ar fi aflat la familia Pivniceru. Ea rămânând în apartamentul lor pentru treburi gospodărești.

— Și familia Pivniceru?

— S-ar părea că în după-amiaza aceea s-a cam tras la măsea. Mi-a fost destul de greu să-i fac să-și amintească ce-au făcut. În sfârșit, după ce mi-am mâncat jumătate de ficat, poate chiar ceva mai mult, am reușit să clarific cum s-au petrecut lucrurile. Sora lui Pivniceru și colegul ei, Radu Chiriță, au părăsit teatrul de operațiuni pentru a ajunge până la ora cinci la serviciu, Amândoi lucrează la Secția financiară, care-i peste drum de blocul „Bucur"…

— Încearcă să fii mai concis, Dane, l-am avertizat. Care era situația în apartament, cu aproximativ zece minute înainte de ora cinci, când a plecat perechea de care mi-ai vorbit.

— Domnul Pivniceru juca table cu Samoilescu, iar soția primului s-a dus să se culce în altă cameră…

— Până la ce oră au jucat table?

— Aici este clenciul! s-a decis Dan să ridice ochii de pe bricheta pulverizată și să mă învrednicească cu privirea lui. Soția, obosită după o zi de stat în bucătărie și servit musafirii, s-a dus să se culce un sfert de oră după plecarea cumnatei ei și a lui Radu Chiriță. Dar n-a putut să adoarmă din cauza zgomotului pe care-l făceau cu zarurile soțului ei și Samoilescu. S-a enervat și a bătut în perete, strigându-le să se potolească. Și s-au potolit. N-a mai auzit nimic, ceea ce înseamnă că au sistat jocul…

— Domnul Pivniceru ce a declarat?

— Își amintește foarte bine că era beat, însă habar n-are dacă a continuat să joace table sau s-a culcat. Doamna Pivniceru, când s-a trezit și a intrat în sufragerie, l-a găsit pe Samoilescu umblând la televizor și pe soțul ei frecându-și ochii de somn. Era aproximativ șapte și jumătate. Prin urmare se poate admite în egală măsură atât faptul că Samoilescu n-a plecat nicăieri, cât și acela că, în intervalul cinci și un sfert, șapte și jumătate, ar fi putut fi aiurea. Ușa de la apartamentul familiei Pivniceru fiind în permanență neîncuiată. Cum ți se pare? a întrebat, plecându-și din nou privirea spre tinichelele brichetei sale.

— Că dacă pentru 6 iulie și-a creat un alibi minuțios, cel din 8 iulie e iluzoriu…

Ușa s-a deschis până la perete pentru a-i permite pântecosului Maier să între.

— Din ce în ce mai bine! a zis el, grăbindu-se să se așeze pe cel mai apropiat scaun.

— Adică?

— În portbagajul mașinii familiei Samoilescu se află așternută o folie din masă plastică, *iar pe aceasta am găsit trei pete de sânge uman… Grupa „0”.*

Mi-am încrucișat privirea cu Dan, care s-a grăbit să constate:

— S-a ars!

Am făcut un gest de negație.

— Până în prezent am stabilit și putem dovedi unde a fost ucisă victima și care a fost mijlocul de transport utilizat pentru dispersarea ei. De asemenea, știm și cine este criminalul, însă nu-l putem pune sub acuzare până nu obținem probe materiale că s-a aflat la locul crimei. El susține că nu și-a mai vizitat familia de patru luni.

Dan, care mă urmărise cu o figură contrariată, n-a mai rezistat și i-a sărit țandăra:

— Și noi îl credem?! Victima îl sună la telefon și-i fixează o întâlnire în ziua omorului… Victima este ucisă, nu oriunde, ci în casa părinților lui, unde n-ar fi avut ce să caute fără el! Și spui că nu putem dovedi prezența lui la locul crimei?

— Exact asta e problema! N-a fost văzut intrând în imobil, deși au fost chestionați, cu fotografia lui în mână, toți locatarii imobilului în care au locuit părinții săi…

— Și cu cine a intrat Anca în apartament? Cu sfântul Duh? m-a întrerupt enervat de-a binelea.

— Tinere, ia-o mai ușor, l-a avertizat Maier, cu o asprime care concorda cu figura lui severă, întotdeauna. Mai bine ascultă-ți superiorul, care știe bine ce spune.

Dan a lăsat capul în jos, privindu-și biroul, cu o atitudine spășită.

— Misiunea noastră, am continuat, făcându-mă că n-

am remarcat incidentul, este să arătăm că totuși Samoilescu și-a vizitat părinții, chiar în ziua omorului. În ultimele zile am probat că alibiul lui este fals, acesta este un pas important, deoarece indică că el ar fi putut să meargă la ei. Rămâne să facem și celălalt pas: demonstrația că, într-adevăr, s-a dus acolo.

— Întrevezi o astfel de posibilitate? a întrebat Maier cu obișnuitul lui simț practic.

— Volanul mașinii familiei Samoilescu spune ceva? i-am întors întrebarea.

A ridicat din umeri:

— Nimic edificator. Cum este și firesc, predomină urmele răposatei Silvia Samoilescu. Ea fiind ultima persoană care a condus mașina. Mai există niște fragmente de amprente, însă nu sunt concludente.

— De ce?

— Pentru că am găsit numai patru puncte de coincidență cu cele ale lui Samoilescu, ceea ce înseamnă că în afară de bănuit ar fi putut pune mâna pe volan încă aproximativ o sută de mii de cetățeni. Și asta oricum o întorci, nu înseamnă identificare.

— Nu fi atât de pesimist. Deși justiția nu admite ca probă amprentele care au mai puțin de unsprezece puncte de coincidență, urma pe care ai găsit-o, chiar dacă nu-l indică cu precizia cerută pe bănuit, arată, cu o probabilitate de două sute la unu, că ar putea fi el. Și

asta este cu mult mai bine dacă admitem probabilitatea de douăzeci și două de milioane la unu!

— De acord. Bănuielile care planează asupra lui au sporit și pe această cale. Dar problema nu-i rezolvată.

A fost întrerupt de o bătaie în ușă. La invitația mea au intrat doi subofițeri, fiecare ținând în brațe trei dosare groase de o palmă.

— Să trăiți! a spus unul dintre ei. V-am adus de la laborator niște albume cu fotografii.

După ce le-au lăsat pe biroul meu, am deschis unul dintre ele și m-am lămurit ce conțin.

— Samoilescu, am reluat către interlocutorii mei, după plecarea subofițerilor, mi-a plasat o minciună care-mi pare atât de nesemnificativă pentru apărarea lui, încât mă intrigă.

— La ce te referi? a ridicat Dan capul, pentru prima dată după ce-l bruftuise Maier.

— La cele cinci sticle de bere. Spune că le-a băut la Doină Patraulea, dar ea neagă, am zis gânditor, apoi brusc am înțeles: Eugen, presupun că ai căutat impresiunile digitale ale lui Samoilescu în toată casa părinților săi.

— Bineînțeles, s-a mirat el de stupiditatea întrebării mele.

— Pe balcon era o grămadă de sticle goale. Le-ai examinat?

— Nu… Nu m-am gândit, a rămas el surprins.

— Nici eu până acum. Te duci acolo și te ocupi numai de sticlele de bere.

Când Maier a dat aprobator din cap, am privit spre Dan:

— Tu te duci la Doina Patraulea să o rogi să-ți împrumute toate sticlele de bere pe care le are în casă. Le vâri cu grijă într-o sacoșă și i le duci lui Eugen.

După plecarea lor, am sunat arestul și am cerut să mi-l aducă pe Samoilescu.

Când a intrat și s-a așezat pe scaun, i-am pus în față cele șase dosare pe care le primisem mai înainte:

— Samoilescu, am zis, arătând spre dosare, ai în fața ta albumele cu fotografiile tuturor șoferilor de taximetre care au fost pe mașini în ziua de 6 iulie. Te rog să-i indici pe cel cu care ai călătorit de la centrala telefonică Ghica-Tei până la Doina Patraulea.

De surpriză, a rămas pietrificat ca un sfinx.

— I-ați fotografiat pe toți? a întrebat el, aiurit.

— Da! Sunt o mie două sute nouăzeci și opt.

A dat din cap, cu privirea rătăcită, și a început să răsfoiască paginile primului album, privind fotografiile față-profil, lipite de file.

M-am uitat la el timp de două ore, până a parcurs și a închis și ultimul album.

— Nu l-am găsit, m-a anunțat.

— Și atunci cu ce taximetru ai călătorit?

— Cu unul al cărui șofer nu se află în album.

— Repet, au fost fotografiați toți șoferii care au lucrat în ziua respectivă.

— Respectuos vă aduc la cunoștință că, intenționat sau numai întâmplător, *fotografia șoferului care m-a dus pe mine a fost omisă*, a zis, înclinându-se spre microfonul magnetofonului.

— Mai ai să-mi spui ceva în legătură cu Anca?

— În dorința de a fi prins criminalul, v-am spus tot ce am știut despre ea.

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus să-i predau subofițerilor care așteptau pe culoar.

*

— Ai avut dreptate, șefu', a zis Dan, vesel, cum a intrat în cameră cu Maier.

— Am găsit amprentele lui pe cinci din sticlele de bere de pe balconul apartamentului din strada Cristian Tell.

— La Doina Patraulea ai găsit sticle de bere? l-am întrebat pe Dan.

— Da. Trei, dar erau „curate", a arătat spre Maier, care a făcut un gest de confirmare.

— Acum e bine, am zis, ușurat. Bănuielile sunt confirmate prin probe irefutabile! Beți o cafea?

— La opt seara? a zis Maier, uitându-se la ceas.

Neîncrezător, mi-am privit și eu ceasul. Avea dreptate. Și nu știu când trecuseră atâtea ore.

— Pentru azi ne ajunge… am zis, petrecându-mi mâna peste umerii colegilor mei și pornind spre ușă.

27 iulie

Când, la ora șapte dimineața, Doina Patrulea a deschis ușa și m-a văzut, și-a înăbușit un oftat de exasperare.

Făcându-mă că nu observ că prezența mea a început să-i provoace alergie, i-am dat bună ziua, zâmbindu-i cât mai afectuos posibil.

Întrucât intenția mea de a-i reda buna dispoziție n-a avut niciun efect, am trecut la scopul venirii mele.
De-a lungul a zece minute i-am povestit ce stabilisem în legătură cu vizita pe care i-o făcuse familia Samoilescu. A început prin a protesta, mai întâi cu convingere, apoi ezitând. A sfârșit însă prin a-mi da dreptate.

În timp ce-și cerea scuze, făcând un gest de imperială toleranță, am rugat-o ca în următoarele trei zile să-și facă timp să treacă pe la noi pentru a da o nouă declarație. Când mi-am luat la revedere, n-am omis să-i atrag atenția că-i este interzis să relateze cuiva discuția pe care am avut-o.

*

La ora șapte și jumătate am intrat în biroul comandatului Secției a VI-a.

— Așa matinal? s-a mirat maiorul Tudor Udrea, când, ridicându-și privirea de pe mapa cu corespondență, m-a zărit în cadrul ușii.

Am făcut un gest de salut cu palma ridicată și l-am avertizat:

— Și nu cu vești bune.

— Parcă există altfel de vești în meseria noastră… a ridicat resemnat din umeri și mi-a arătat unul din cel două fotolii din fața mesei sale de lucru. Eu nu mi-am băut cafeaua. Te interesează?

— Da. Nici eu n-am avut când s-o beau pe a mea.

S-a ridicat de pe scaun și, scoțând capul prin deschizătura ușii, a cerut să se prepare două cafele.

— Cum merge „Acțiunea Anca”? a întrebat, din politețe, după ce și-a reocupat locul.

Deoarece chiar pentru afacerea respectivă venisem la el, n-am ezitat să-i relatez stadiul în care ajunsesem:

— E uluitor! a dat admirativ din cap, când mi-am terminat povestea. I-ai întocmit dosarul de trimitere în judecată?

N-am avut când să-i răspund, pentru că și-a făcut apariția o plutonieriță care ne-a adus pe o tavă două cești în care aburea cafeaua. În timp ce ne punea cestile la îndemână, deși aveam cu totul alte preocupări, nu m-

am putut împiedica să n-o privesc. O femeie cu un corp ca al ei n-ar fi avut probleme dacă ar fi vrut să se angajeze ca balerină la Folies-Bergere[24].

— Ei! m-a amenințat Udrea cu degetul, văzând că am rămas cu privirea pe ușă și după ce s-a închis în spatele femeiuștii.

— Da… am ezitat o clipă, până mi-am reamintit pentru ce mă aflam în fața lui. Nu-l pot trimite încă în judecată. A rămas neelucidat un aspect important al afacerii, am spus, căutând să par cât mai amărât posibil.

— Ce anume? s-a grăbit să muște din momeală.

— Până în prezent, *n-am reușit stabilim corpurile delicte utilizate pentru împachetarea părților secționate ale victimei*, am zis, transformându-mi aerul de amărăciune într-unul de totală nefericire.

— Așa e… a admis el, cu compasiune. Până nu stabilești cui i-a aparținut „ambalajul", ești legat de mâini și de picioare. Și nu se întrevede nicio posibilitate! a zis plin de solicitudine.

— Ar fi ceva… am început cu un ton ezitant. Mă gândesc să apelez la concursul anturajului familiei Samoilescu seniori… Mă refer la locatarii din imobilul în care au locuit, la colegii de serviciu al Silviei Samoilescu la elevii școlii de șoferi unde a fost

---

[24] Folies Bergère este un cabaret, asflat în Paris în Arrondissement 9.

instructor Gheorghe Samoilescu-senior, la pacienții și personalul Spitalului Militar și așa mai departe… am spus, făcând o pauză pentru a sorbi din cafea, chestie de „tactică” a strategiei.

— Sub ce formă înțelegi să le ceri concursul? m-a privit cu o curiozitate nedisimulată.

— Să le arăt obiectele în care a fost abandonată victima.

— Ideea-i foarte bună! Merită făcută această încercare! m-a aprobat el, entuziasmat.

— Așa cred și eu… am admis, cu timiditate.

A sorbit și el puțină cafea, apoi brusc a tresărit și a lăsat ceașca cu zgomot pe farfurioară.

— Un moment! Unde vrei să organizezi această „expoziție”? a întrebat, încruntându-se.

— Cea mai centrală secție de miliție din București este aceasta. M-am gândit că accesul martorilor va fi mult mai simplu aici, decât în altă parte.

— Bine, dar asta înseamnă să-mi plimbi pe aici un sfert din locuitorii capitalei, a zis cu un aer dezolat.

— Ți-am spus că n-aduc vești bune, i-am reamintit, dând din cap cu o adâncă tristețe.

— Deci, în afara spațiului, trebuie să dau și oameni? Pentru supraveghere, pentru depistarea și invitarea martorilor… a constatat dezgustat, când i-am spus cum văd eu organizarea pelerinajului.

— Te va ajuta locotenentul Simionescu l-am încurajat.

După uitătura pe care mi-a aruncat-o, am avut motive să cred că propunerea mea nu contribuise cu nimic la diminuarea indispoziției pe care i-o provocase gândul la tevatura ce-l aștepta. Din cauza mea, bineînțeles.

La plecare, când i-am întins mâna, mai întâi s-a făcut că n-o vede, apoi s-a ridicat în picioare și a strâns-o.

— Să sperăm că ne vom atinge scopul, s-a decis să-mi zâmbească, pe când m-a condus spre ușă.

*

Când am ajuns la inspectorat, Dan era în birou. Iar Maier a venit deîndată ce i-am telefonat.

Deși nu s-au arătat prea încântați de misiunile pe care le-au primit, au fost de acord că nu există altă variantă aptă să conducă la clarificarea „Acțiunii Anca".

21 august

Așteptându-l pe procuror, mă uitam distrat spre Dan, care-și etalase pe birou piesele și piesuțele chinuitei sale brichete, și cugetam la alergătura ce am tras-o în cele trei săptămâni și ceva care se scurseseră.

Peste șase mii de oameni au fost conduși la Secția a VII-a pentru a vizita „expoziția" pe care am organizat-o acolo. Dintre cei care au privit obiectele expuse, mai multe de două sute s-au arătat dispuși să ne furnizeze

indicii prețioase. Dar, după ce-am discutat cu ei, am reținut ca serioase numai aproximativ cincizeci de declarații; ceilalți, sub influența romanelor sau filmelor polițiste, n-au ezitat să ne ofere serviciile lor de pricepuți detectivi. Mulțumindu-le pentru generoasa lor bunăvoință, le-am explicat că problema noastră imediată nu-i cauzată de lipsă de detectivi, ci de cea a unui criminal apt să înfunde pușcăria.

Lăsând însă deoparte timpul, care inerent se pierde într-o acțiune de genul celei pe care am întreprins-o, rezultatul obținut a depășit orice așteptări. Douăzeci și unu de foști elevi ai școlii de șoferi amatori au declarat că instructorul lor, Gheorghe Samoilescu, purta întotdeauna pantalonii expuși și mânca pe rupte miere, dintr-un borcan pe care-l ținea în sacoșa verde, corp delict în „expoziție".

Sacoșa roșie a fost recunoscută ca aparținând Silviei Samoilescu de către paisprezece martori, recrutați printre pacienții și personalul Spitalului Militar. O opinie aidoma au avut și cele patru colege de birou ale sinucigașei. Totodată ele, identificând printre obiectele expuse și cheia din fontă găsită în buzunarul sacoșei respective. În declarațiile lor au arătat *că o recunosc, după cele patru crestături pe care le avea pe toartă, ca fiind cheia de la ușa arhivei serviciului lor.*

După ce trăsesem ca niște sclavi la galere, puteam

spune că, în sfârșit, am adunat suficiente probe pentru a-l constrânge pe bănuit să-și recunoască vinovăția. Când am vrut să-mi strâng mâna și să mă felicit pentru treaba pe care o făcusem – eu personal… și câteva sute de lucrători de miliție! –, o bătaie ușoară în ușă a împiedicat gestul de prețuire și stimă pe care intenționam să mi-l adresez.

Era procurorul Alexandru Grigore, un tip în jur de patruzeci de ani, scund, subțirel și îmbrăcat cu multă eleganță, într-un costum gri-deschis, cămașă albă și cravată bleu. Capul, ușor alungit, era sprijinit pe maxilare puternice, de boxer; ochii mari și căprui, având o privire neutră, de adolescentă naivă, susțineau o frunte înaltă, prelungită spre creștet de un început timid, dar sigur, de chelie.

— Bună dimineața, ne-a salutat el, cu o voce caldă, melodioasă, perfect acordată cu ochii săi mari, căprui și mai ales candizi.

Deși când l-am văzut am simțit cum mă cuprinde o tristețe grea, am reușit totuși să schițez un zâmbet modest în timp ce ne dădea mâna.

Pe când procurorul se așeza pe scaun, Dan mi-a aruncat o privire de încurajare. Știa și el că, spre ghinionul nostru, „Acțiunea Anca" va fi instruită, în ciuda aparențelor, de cel mai sever reprezentat al Procuraturii.

— Despre ce-i vorba, căpitane? a deschis el discuția, cu figura numai zâmbet.

— Doriți o cafea? l-am ispitit, încercând să încălzesc atmosfera.

A fost un gest hotărât de negație. Desigur, nu era de acord cu eventualul familiarism ce s-ar fi creat dacă am fi băut cafeaua împreună.

— Am o criză îngrozitoare de ficat, a zis, pe un ton de scuză, punând palma dreaptă pe regiunea organului menționat.

Dând din cap cu compasiune, de fapt, m-am simțit satisfăcut. Lasă să simtă și el ce-au simțit colegii mei care au avut ghinionul – ca și mine, de altfel! – să aibă cazuri instruite de el.

Am început să expun afacerea, argumentându-mi spusele prin scurtele pauze în care-i ofeream să privească acte de constatare, fotografii sau declarații.

De-a lungul a două ore n-a făcut niciun comentariu. A privit și a ascultat.

— Cunoaște acuzațiile? a întrebat, când mi-am terminat relatarea.

Am făcut un gest de negație:

— *Oficial, l-am reținut pentru comiterea unei tâlhării*. Am preferat să cercetez omorul sub stare de arest, pentru a nu-i lăsa răgaz să șteargă și bruma de urme care mai rămăseseră. Chiar așa, și tot a reușit să ne zăpăcească

destul de consistent.

— *Ați procedat bine*. În funcție de rezultatul interogatoriului, probabil că-i vom schimba calificarea, m-a aprobat, spre mirarea mea. Vă rog să dispuneți aducerea lui.

Când m-am uitat la Dan, s-a grăbit să dea telefon la arest. Cu această ocazie am văzut că pe masa lui de lucru se aflau numai notesul și pixul. Ce nu reușisem eu, rezolvase faima de excesivă severitate a procurorului. Nici urmă de brichetă demontată.

— Tovarășul procuror Alexandru Grigore este însărcinat cu supravegherea cazului dumitale, i-am spus lui Samoilescu, când a intrat în birou, pornind magnetofonul.

L-a salutat printr-o înclinare adâncă și a demarat în viteză:

— În sfârșit! Sunt fericit să vă văd… a zis, trăgând un oftat puternic de ușurare. Vă rog să faceți dreptate. De mai bine de șase săptămâni sunt arestat pe nedrept și maltratat!…

— Mai întâi, vă rog să luați loc, l-a invitat procurorul, cu glasul lui melodios.

Samoilescu s-a așezat pe scaun, privindu-l pe procuror ca un bigot foarte bigot pe Mesia.

— Ați spus că ați fost maltratat. Vă rog să-mi spuneți în ce mod? a cerut Alexandru Grigore, privind spre

mine încruntat, apoi din nou spre Samoilescu: Ați fost lipsit de mâncare și băutură? Sau ați fost bătut?

— Da! Am fost maltratat, a afirmat Samoilescu cu hotărâre.

— Descrieți în ce fel, vă rog.

— Oare faptul că am fost arestat atât de mult timp, deși dânsul, a arătat spre mine, știa foarte bine că n-am niciun amestec în omorârea Ancăi, nu-i destul de grăitor?

— În asta a constat maltratarea?

— N-ajunge?

— Dumneavoastră ați fost reținut pentru comiterea unei tâlhării?

— N-am comis nicio tâlhărie. E o minciună! a strigat el.

— Rugându-vă să vă măsurați cuvintele și să nu ridicați tonul, vă reamintesc că din declarațiile pe care le-ați dat, a zis, imperturbabil, arătând spre dosarul din fața mea, rezultă că ați recunoscut faptele. Declarațiile v-au fost smulse cu forța?

— Exact, tovarășe procuror! Am fost obligat să le dau, și le retractez! a zis, apropiindu-și gura de microfonul magnetofonului așezat pe masă, în fața lui.

— Vă rog să consemnați declarația în stenogramă, a zis procurorul, întorcând capul spre Dan, pe post de cronicar.

Samoilescu a dat aprobator din cap și a privit batjocoritor spre mine. Tocmai când îmi spuneam că-mi va arăta cotul sau va scoate limba la mine, am auzit vocea melodioasă a procurorului:

— Domnule Samoilescu, vă aduc la cunoștință că veți fi interogat sub bănuiala de a fi comis o faptă cu mult mai gravă… Există motive să se creadă ca ați ucis-o pe Anca Broscoțean…

— Mă aflu aici pentru a stabili adevărul, de aceea vă atrag atenția că tot ce veți spune din acest moment va putea fi folosit împotriva dumneavoastră.

— Nici nu cer altceva decât să se facă dreptate, l-a informat Samoilescu plin de bunăvoință.

— Tovarășe căpitan, vă rog să prezentați elementele de încriminare ale bănuitului, mi-a cerut procurorul.

— Samoilescu, recunoști că ai cunoscut-o pe Anca Broscoțean! mi-am început eu repertoriul.

— Da, dar asta nu înseamnă că…

— Te rog să răspunzi fără comentarii! i-am atras atenția, cu asprime, cu speranța că nu voi fi obligat să mă tocmesc cu el ca la piață. I-ai luat Ancăi Broscoțean, pe care de acum înainte o vom numi victimă, un medalion de aur?

— Nu i l-am luat! Mi l-a oferit ea.

— Formulez altfel întrebarea. A rămas la tine medalionul victimei.

— Da.

— A încercat victima de nenumărate ori să și-l recupereze?

A dat din cap într-un gest de negație, apoi s-a răzgândit:

— Eu am înțeles că dacă mi i-a dat cadou, pot face ce vreau cu el… chiar să-l vând. Ceea ce am făcut.

Ulterior, când s-a răzgândit și mi-a cerut să i-l restitui, nu-l mai aveam… Jenându-mă să-i spun adevărul, am tot dus-o cu vorba pentru a o face să renunțe la el. De altfel, în ultimele luni, când îmi dădea telefon, nu-mi mai pomenea de el.

— În ziua de 5 iulie ai vorbit cu ea la telefon și ați stabilit să vă întâlniți a doua zi?

— Da, dar nu ne-am văzut! s-a grăbit el să completeze, cu capul întors spre procuror. M-a sunat dintr-o casă din care se auzea muzică și a contramandat întâlnirea, spunându-mi că-mi va explica a doua zi motivele.

— La ce oră ai avut această discuție?

— La puțin timp după ce mă înapoiam cu soția mea de la Doina Patraulea. Cred că era ora opt seara.

— Samoilescu, a venit momentul să te anunț că alibiul pe care ți l-ai făcut cu minuțiozitate, exact pentru momentul suprimării victimei, este inexplicabil.

— Vreți să spuneți că n-am fost la Doina?! s-a făcut el

că vede în afirmația mea o enormitate.

— Nu… Așa ceva nu aș putea susține. Este adevărat că ai fost la Doina Patraulea… am zis, făcând intenționat o pauză mai mare, pentru a realiza efectul pe care-l scontam. Ai fost la ea, însă nu miercuri, 6 iulie, ci vineri 8 iulie!

A rămas trăsnit, privindu-mă pe sub arcade, cu capul ușor înclinat într-o parte.

— Când te-ai aflat la Doina, ai declarat că a fost sunată la telefon de vecinul ei, Wilhelm Schmidt…

— Și acesta-i adevărul curat! și-a revenit el din șocul ce i-l provocase pulverizarea alibiului pe care-l meșteșugise ca în romanele Agathei Christie.

— Știu, numai că el i-a telefonat în ziua de 8…

— A sunat și în ziua de 6! a strigat el, albindu-se la față.

— Prima oară când ai căutat-o, în luna iulie, a fost pe ziua de 8… Pentru a-i anunța că a doua zi se căsătorește fiul lui.

— Vă rog să dispuneți să fie adus aici prietenul meu Victor Marin, care era cu logodnica lui și care va atesta că m-a întâlnit în ziua de 6 iulie, când m-a trimis Doina să cumpăr bere de la „Zigzag”.

Alexandru Grigore mi s-a adresat mie:

— Va trebui să depistați martorul.

— A fost deja audiat. Confirmă spusele bănuitului,

am răspuns.

— Vedeți? Vedeți că am dreptate! a prins Samoilescu curaj.

— Samoilescu, am zis cu un aer molcom, există o mare neconcordanță. Cum explici că berea ai cumpărat-o în 6 iulie și ai băut-o în 8 iulie, la Doina acasă?

— Îmi cereți mie să explic confuziile pe care le faceți dumneavoastră? s-a mirat el, cu o sinceritate de prostituată în exercițiul „funcțiunii". Eu am băut berea atunci când am cumpărat-o. Adică în ziua de 6 iulie! a completat cu aplomb.

— Atât soția ta, cât și Doina au declarat că atunci când ați fost împreună… n-ați băut bere! am zis apăsat.

— Se înșală… a zis el, privindu-mă pentru o clipă dezorientat, apoi și-a revenit: cum puteam să fiu în ziua de 8 la Doina, când în toată după-amiaza acelei zile n-am ieșit din casa vecinului meu? Toată familia lui îmi este martoră că am stat acolo până la opt seara și am jucat table…

— Singurul martor la care ai putea apela este domnul Pivniceru, dar n-are niciun rost, deoarece el afirmă că în jurul orei cinci a sistat partida de table pe care o făcea cu tine și s-a culcat. Așa că nu poate confirma prezența ta în locuința sa între orele cinci și jumătate și șapte jumătate, când, trezindu-se din somn, a dat într-adevăr cu ochii de tine.

— Faptul că Pivniceru s-a îmbătat și s-a culcat nu infirmă prezența mea la el acasă…

— Dumneavoastră aveți nevoie de un martor care să confirme afirmația dumneavoastră că v-ați aflat în compania lui, nu să ridice din umeri, i-a explicat procurorul.

— Când ai fost ultima dată în casa părinților tăi? am întrebat, privindu-mi ceasul cu un aer absent, pentru a-l face să creadă că nu acord nicio importanță răspunsului său.

— V-am mai spus. A doua zi după cutremur, adică în 5 martie.

— Ai stat mult acolo?

— Numai câteva minute. Am văzut că n-au pățit nimic și am plecat, pentru că trebuia să mă prezint la serviciu.

— Te-au servit cu bere?

— Nu… a spus el, privindu-mă confuz.

— De fapt, n-are nicio importanță, am zis, subliniindu-mi spusele cu gestul care le corespundea. Avem expertiza chimică a laboratorului de criminalistică. Urmele de bere rămase pe sticle aveau o vechime de trei săptămâni, nu de patru luni.

— Domnule procuror, vă rog să rețineți că se încearcă atragerea mea într-o cursă! Nu înțeleg nimic din ceea ce spune domnul căpitan! a zis crispat către Alexandru

Grigore, care participa la discuția noastră numai cu ochii, de parcă ar fi privit peisajul unei văi din vârful muntelui.

— Vă rog să-i explicați bănuitului despre ce sticle vorbiți, mi-a cerut procurorul, scurt.

Cum într-o anchetă penală procurorul e șeful, n-am întârziat să mă conformez.

— În apartamentul părinților tăi am găsit cinci sticle de bere care poartă impresiunile tale digitale. Sunt sticlele pe care le-ai luat de la „Zigzag", în ziua de 6 iulie. Acum, am vorbit destul de clar?

— Nu-i adevărat! Dumneavoastră ați dus sticlele acolo, ca să mă compromiteți! mi s-a adresat el, țâșnind de pe un scaun ca un resort.

Procurorul i-a făcut semn să-și reocupe locul. Când s-a așezat, l-a întrebat:

— Admițând că sticlele au putut fi duse în apartamentul părinților dumitale, marcarea lor cu amprentele care vă aparțin cum s-a putut face?

— Nu mă pricep la astfel de treburi și nu pot să le explic. Dar ceea ce știu, cu certitudine, este că dânsul, a arătat el spre mine, pune la cale o provocare!

— Domnule Samoilescu, să nu exagerăm. Ce motive aveți să vă temeți de faptul că se dovedește că ați băut bere în apartamentul părinților dumneavoastră? Oricum, e mai frumos să bei la părinții tăi, decât la

cârciumă, a zis procurorul, cu o nevinovăție de nou-născut.

Aparent, inocenta întrebare a făcut ravagii. Samoilescu rămăsese interzis, cu ochii mari și gura închizându-se și deschizându-se fără să scoată niciun cuvânt, ca în filmele mute ale lui Mark Sennett[25].

— Puteți să explicați ce inconveniente vedeți în susținerea căpitanului Apostolescu că ați fi fost în casa părinților dumneavoastră la începutul lunii iulie? a insistat procurorul.

— Niciunul… dar nu-i adevărat, a reușit el să bolborosească, încurcat.

Procurorul mi-a făcut semn să-mi reiau interogatoriul și n-am întârziat să-i fac pe plac, adresându-mă lui Samoilescu.

— Ai motive să te temi de dovedirea prezenței tale în apartamentul din strada Cristian Tell. Și le cunoaștem amândoi la fel de bine. Acolo a fost ucisă victima Anca Broscoțean! am zis cu asprime.

— Nuuu… Nu-i adevărat! a protestat el, uitându-se atât de speriat la mine, de parcă aș fi fost un butoi cu pulbere cu fitilul arzând pe ultimii milimetri.

— S-au găsit fire de păr și urme din sângele victimei

---

[25] Mack Sennett (n. 17 ianuarie 1880, Danville, Canada – d. 5 noiembrie 1960, Woodland Hills, SUA) a fost un regizor de film americano-canadian, producător și actor.

în apartament, a intervenit procurorul, etalând pe masă cărțile de joc.

— Este o înscenare!

— Pantalonii și valizele în care au fost abandonate resturile victimei au aparținut părinților tăi! am adăugat și eu.

— Nu-i adevărat!

— Afirmația este susținută de zeci de martori!

A vrut din nou să protesteze, însă nu i-am dat răgaz.

— Cum a ajuns victima Anca Broscoțean în valizele familiei Samoilescu! am spus, dându-mi seama că, fără să vreau am ridicat tonul.

— Nu știu nimic, nu cunosc nimic! Chiar dacă este adevărat ce spuneți… Eu mă aflam în altă parte, la Doina, când s-a comis omorul! a strigat el iritat.

— De unde știți când s-a comis omorul? n-a ratat ocazia să întrebe procurorul, cu vocea lui atât de melodioasă, încât sunt convins că dacă ar fi urmat conservatorul ar fi ajuns mare printre soliștii de la „Scala” din Milano.

— N-am de unde să știu, însă datorită insistenței cu care se analizează felul în care mi-am petrecut timpul în după-amiaza de 6 iulie, presupun că atunci s-a făptuit omorul, a reușit el să explice, uitând că, atunci când l-am pus să arate ce-a făcut în primele două săptămâni ale lunii iulie, singur a fixat amănuntele numai pentru

ziua respectivă.

În consecință, am scos din dosar declarația și i-am dus-o în față, punând degetul acolo unde indica modul în care își petrecuse timpul între orele cinci și șapte după-amiaza.

— Aceste precizări le-ai făcut singur, fără ca noi să-ți fi sugerat sau să fi insistat asupra unei zile anume.

— Întâmplarea a făcut ca de acea zi să-mi amintesc mai bine. Această explicație este riguros exactă a spus, fără să clipească sau să roșească.

— Dacă am înțeles bine, a zis vocea cântătoare a procurorului, dumneavoastră nu negați faptul că victima Anca Broscoțean ar fi putut fi ucisă în casa părinților, ci numai că ați fi fost acolo…

— Așa este, s-a grăbit Samoilescu să-i dea dreptate. Eu susțin că n-am mai intrat acolo de peste patru luni, iar dacă omorul a fost comis în casa părinților, eu n-am de unde să știu.

— Urmele găsite indică, fără nicio urmă de îndoială, că victima a fost asasinată acolo, l-a asigurat procurorul.

— N-am elemente să vă contrazic. Dacă așa spuneți dumneavoastră, eu vă cred, i-a replicat, Samoilescu, cu larghețe.

— În această situație se naște o întrebare. Cum a ajuns victima în apartamentul din strada Cristian Tell? Ea nu vă cunoștea părinții, ci pe dumneavoastră.

Samoilescu l-a ascultat cu atenție, a ridicat ochii spre tavan, a meditat câteva secunde, apoi a zis:

— Nu știu dacă aceasta este cea mai bună explicație, dar deocamdată nu văd alta. Oare nu-i posibil ca Anca…

— Numiți-o victimă, i-a reamintit procurorul.

— Oare victima, văzând că nu poate scoate medalionul de la mine, n-ar fi putut să-și fixeze o întâlnire cu mama? Pentru a-i cere s-o ajute să-i obțină.

— Se cunoșteau totuși?

— Nu, însă nu-i era greu să vorbească cu ea, luându-i numărul din cartea de telefon.

— Și de ce ar fi putut mama ta s-o omoare?

— Eu nu spun că a omorât-o. Încerc să găsesc o explicație plauzibila a prezenței Anc… victimei în casa părinților mei.

Mi-am privit ceasul. Mai erau câteva minute până la ora nouă seara. În ritmul în care avansa discuția, exista riscul să ne apuce dimineața, fără să fi clarificat situația. M-am grăbit să intervin:

— Dacă în ziua când victima a fost în apartamentul părinților tăi, tatăl tău era internat în spital, iar mama ta se afla la el, cine a introdus-o în casă?

— Eu mă aflam la Doina…

— Doina a fost indusă în eroare de soția ta, care, a doua zi după ce ai fost arestat, a chemat-o și i-a sugerat

că, dacă va fi întrebată, trebuie să susțină că în ziua de 6 iulie vă aflați la ea în vizită. Pentru că martora ezita, i-a reamintit că ați plecat acasă să vedeți filmul de miercuri, de fapt era vorba de cel de vineri… Doina a sfârșit prin a lua de bune afirmațiile soției tale, însă, urmare a depoziției făcute de vecinul ei, domnul Schmidt, și-a dat seama de greșeala pe care o făcea.

— Invenții…

— Inventată a fost călătoria cu taximetrul, de la centrala Ghica-Tei la Doina. Patentul ei îi aparține soției tale, care, văzând într-adevăr un taximetru plecând cu o pereche de tineri din fața centralei respective, ți-a dat ideea să-ți agrementezi alibiul cu o situație reală în sine, dar complet străină de tine.

— Nu e adevă…

— Știu de la soția ta! i-am tăiat avântul, blufând cu seninătate.

— V-a spus ea…!? a bolborosit el, clipind descumpănit.

— Pachetele cu resturile victimei au fost împrăștiate cu mașina părinților lui, am zis către procuror, aparent fără nicio adresă. Urmele de sânge în portbagaj nu mai lasă loc de dubii…

Samoilescu, care se chircise în scaun, cu privirea spre arabescurile covorului, s-a decis să ridice capul spre Alexandru Grigore.

— Sunt obosit și nu mă mai pot cocentra. Vă rog să aprobați o pauză, a cerut, cu ochii congestionați și glasul vlăguit.

— De acord. Reluăm interogatoriul mâine dimineață. Și vă rog să reflectați adânc asupra celor discutate, l-a îndemnat procurorul, în timp ce Dan îl scotea pe culoar, iar eu închideam magnetofonul.

22 august 1977–9 mai 1978

— Se spune că noaptea este un sfetnic bun. Vă ascultăm, domnule Samoilescu, l-a îndemnat procurorul, când m-a văzut că am declanșat magnetofonul.

— Vă spun tot adevărul, a zis el, privind încruntat înaintea lui, adică pe zidul din spatele meu. În ziua de 6 iulie m-am văzut cu Anca… cu victima Anca Broscoțean.

— Unde și la ce oră? am întrebat.

— În fața florăriei din Piața Romană, la ora cinci și jumătate. În prealabil, am cumpărat cele cinci sticle de bere și le-am dus în apartamentul părinților mei…

— Aveai cheile de la ușă?

— Da. Într-o zi, când a venit mama la noi acasă, am profitat de neatenția ei și i-am sustras unul din cele două rânduri de chei pe care le avea pe un inel. Erau

cheile lui tata și am vrut să profit de faptul că era internat, pentru a putea duce din când în când câte o femeie acolo.

— Unde sunt aceste chei?

— La mine, în dormitor, în buzunarul unei valize negre, așezate în garderob.

— Cum era îmbrăcată victima?

— Purta o bluză cu mâneci scurte, albă și cu niște desene, pantaloni din stofă, mov și evazați, iar în picioare saboți galbeni, pe care era imprimată câte o căpșună roșie.

— Ce culoare era poșeta?

— N-avea poșetă, ci o traistă tricotată prinsă de umăr.

Am privit spre Dan, ocupat cu răsfoirea notesului său. Când a găsit ce căuta, a clipit semnificativ spre mine. Descrierea făcută de doamna Cornea, gazda victimei, corespundea întocmai celei făcute de bănuit.

— Avea și o sacoșă pentru cumpărături? am întrebat cu gândul atât la comisionul pe care i-l ceruse gazda, cât și la faptul că victimei i se aplicase un căluș de hârtie igienică.

— Da.

— Ce avea înăuntru?

— De unde să știu? a ridicat din umeri.

— Bine, continuă relatarea. Ce s-a întâmplat după ce v-ați întâlnit în fața florăriei? am zis, renunțând să insist

asupra unui element care nu mai prezenta acum importanță.

— Ne-am dus în apartamentul părinților mei. În timp ce beam bere, mi-a povestit că era îngrijorată de examenul de admitere la facultate. După aceea am făcut dragoste…

— A fost de acord?

— Păi, nu de asta venise? s-a arătat el surprins de stupiditatea întrebării mele.

— Deci ați făcut dragoste. Și după aceea ce s-a întâmplat? l-a ghidat procurorul.

— Stăteam goi sub un cearșaf și ne sărutam, când am auzit o cheie învârtindu-se în broască. Am sărit din pat și am început să mă îmbrac. Anca mi-a urmat exemplul, însă din cauza spaimei nu-și mai găsea lucrurile. În clipa în care strângeam cureaua la pantaloni, s-a deschis ușa și a intrat mama. N-am ajuns bine lângă ea, pentru a o putea împiedica să intre în dormitor, și din spatele ei a țâșnit Tuța, soția mea. Dându-și amândouă seama despre ce-i vorba, mama s-a repezit la mine și a început să mă lovească cu pumnii și să strige că-i aduc curve în casă. Profitând de faptul că atacul mamei mă blocase în ușa băii, Tuța s-a strecurat în dormitor și a început să dea cu pumnii în Anca. În timp ce încercam să parez loviturile mamei, am văzut cum Anca, primind un pumn în obrazul stâng de la nevastă-mea, s-a

dezechilibrat și a căzut pe spate, izbindu-se cu creștetul capului de tăblia patului. S-a întins pe jos și nu a mai mișcat. Cred că atunci a murit. În clipa următoare, am reușit s-o împing pe mama la o parte, să deschid ușa și să ies pe palier. Din acel moment n-am mai văzut-o pe Anca și nici nu știu ce s-a întâmplat după plecarea mea, ne-a anunțat el, pe un ton plin de regret.

I-am ascultat relatarea, înfiorat la gândul spaimei și brutalităților la care a fost supusă sărmana fată, care dintr-o nesocotință căzuse în ghearele unor fiare.

Mi-am amintit de declarația unei martore care, de asemenea, a fost surprinsă în flagrant delict de adulter cu Samoilescu de către soția acestuia. Brutalitatea cu care spunea martora că a atacat-o Tuți Samoilescu, am considerat-o atunci ca fiind rezultatul unei exagerări subiective. Acum, după relatarea bănuitului, eram obligat să-mi ajustez opinia. Dacă soția lui își pierdea cumpătul până la atingea pragul demenței, uciderea victimei putea fi explicată.

— Ce-ai făcut după ce ai plecat de acolo? am întrebat, reamintindu-mi că sentimentalismul nu-i compatibil cu meseria mea.

— M-am dus acasă.

— Direct?

— Da.

— La ce oră ai ajuns?

— În jurul orei șapte și jumătate.

— Te-ai întâlnit cu cineva?

— Nu. Nici la vecinii mei nu m-am dus. Emoțiile prin care trecusem mi-au luat cheful de a mă mai vedea cu cineva. Am stat și am văzut filmul de la televizor.

— Soția ta când s-a înapoiat acasă?

— După terminarea filmului. Probabil că era trecut de zece.

— Ce ți-a spus când ai întrebat-o ce s-a întâmplat cu victima?

— N-am întrebat-o nimic, deoarece m-am temut că o zgândăr și face o criză de nervi de pune în picioare tot blocul.

— La ce oră ați fost surprins în casa părinților dumneavoastră? îl întrebă procurorul.

— Cu aproximație, cred că era șapte fără un sfert.

— Cum explicați că soția și mama dumneavoastră au sosit împreună? a întrebat din nou procurorul, parcă ghicindu-mi gândurile.

A ridicat din umeri:

— Cred că a fost o coincidență nenorocită. Probabil că Tuți a trecut pe acolo pentru a-i cere niște bani împrumut până la chenzină și s-au întâlnit, a zis, clătinându-se capul într-un gest care-i sublinia amărăciunea.

Am privit întrebător spre procuror, care mi-a răspuns

printr-o repetată bătaie de pleoape.

— Interogatoriul se întrerupe, am zis, apropiindu-mi gura de microfon. Dane, predă-l arestului!

— Domnule procuror, cu mine ce se întâmplă? Mai zac mult la arest? a întrebat Samoilescu când s-a apropiat de el Dan.

— Până la terminarea anchetei trebuie să rămâneți în arestul preventiv.

— Bine, dar sunt nevinovat! a protestat Samoilescu, când a ajuns lângă ușă.

— N-ați sustras medalionul de la victimă? s-a arătat mirat procurorul.

Samoilescu n-a mai spus nimic, s-a întors și a ieșit pe culoar, unde-l așteptau subofițerii care-l aduseseră.

— Nu-mi plac cazurile grele… de aceea mă grăbesc întotdeauna să le clarific, a zis Alexandru Grigore, ridicându-se de pe scaun și ducându-se să privească pe fereastră.

— Astăzi? am întrebat.

— Imediat.

— Are trei copii.

— *La nevoie, se poate apela la Asistența socială.*

— Rămâneți să mă așteptați?

— N-am să mă plictisesc, a dat aprobator din cap, privind spre dosarul de pe biroul meu.

*

— Doamna Samoilescu, am zis, după ce-am intrat împreună cu Dan în casă, trebuie să veniți cu noi la sediul inspectoratului.

— Pentru ce? a întrebat cu vocea nesigură.

— N-ați răspuns cu sinceritate la chestionările noastre.

— Da' nu merg! m-a anunțat cu hotărâre.

— Vă așteaptă un procuror al republicii, am precizat.

— Să vină aici dacă vrea să-mi vorbească! a bătut ea, nervoasă, cu tocul pantofului în linoleumul care acoperea pardoseala.

I-am arătat mandatul de aducere semnat de Alexandru Grigore și i-am spus cu tristețe:

— Nu-mi îngreunați misiunea. Invitația este legală și prefer s-o aduc la îndeplinire în mod civilizat.

Și-a dat seama după tonul meu că nu-i șagă și a întrebat șovăind:

— Și cu copiii ce să fac?

— Dacă aveți vreo rudă unde să-i puteți lăsa, îi ducem cu mașina, în drum spre inspectorat. În caz contrar, îi lăsăm în grija Asistenței sociale.

— Voi rămâne atât de mult la dumneavoastră? a întrebat alarmată.

— Numai procurorul va decide, în funcție de comportamentul dumneavoastră, care până acum n-a excelat în sinceritate, am spus mustrător.

Și-a mușcat buzele frumos arcuite, cărnoase și a zis, încercând să pară indiferentă:

— Copii vor rămâne aici și se va ocupa Mioara de ei.

— Cine-i Mioara?

— Mioara Pivniceru, vecina mea.

— Să discutăm cu dânsa, am zis, uitându-mă la Dan, care mai vorbise cu ea când urmăream să știm cum și-a petrecut timpul bănuitul în ziua de 8 iulie.

După câteva minute Dan a revenit cu doamna Pivniceru.

I-am explicat că vecina ei ar putea să lipsească câteva zile de acasă, și, dacă îi este posibil, o rog să-i supravegheze copiii. S-a declarat de acord.

Înainte de a pleca, le-am rugat pe doamna Samoilescu și pe vecina ei să ne însoțească în dormitor. Când am ajuns în încăperea respectivă, m-am îndreptat spre garderob, am dat jos geamantanul de care ne vorbise Samoilescu. După ce l-am deschis, am vârât mâna în buzunarul interior al capacului și am scos un inel cu două chei.

— Ce e cu cheile astea? s-a mirat doamna Samoilescu, când i le-am arătat.

— Nu le-ați mai văzut?

— Nu, niciodată, a zis convinsă.

*

Intrând în birou, l-am găsit pe procuror citind dosarul

cu sârguință unui student înaintea unui colocviu.

Realizând prezența noastră, s-a grăbit s-o invite pe Elisabeta Samoilescu să ia loc pe scaun.

— Doamnă Samoilescu, am citit declarațiile pe care le-ați dat, a zis, arătând spre dosarul de pe masa mea. Ce v-a îndemnat să ascundeți adevărul?

— Nu înțeleg la ce vă referiți, a încercat ea să-l întreacă pe Henry Kissinger în diplomație.

— La ceea ce ați scris cu privire la modul în care v-ați petrecut timpul în după-amiaza zilei de 6 iulie.

— Am declarat numai adevărul, zise ea decisă.

— Sunteți aici pentru că ați încercat să ne induceți în eroare, să ne înșelați!

— Greșiți. Eu și soțul meu ne-am petrecut timpul așa cum am declarat. Doriți să-mi dictați dumneavoastră cum să scriu o nouă declarație? ne mătură femeia, cu o privire plină de sarcasm.

— Eu nu dictez, eu iau declarații! a replicat tăios procurorul, dovedindu-mi astfel că vocea lui nu era chiar întotdeauna melodioasă.

— Declarația mea este conformă realității și, chiar dacă mă torturați, n-o voi schimba! ne-a anunțat cu dârzenie.

— Rămâne în arest până se va decide să spună adevărul! mi-a spus procurorul.

— Protestez! N-aveți dreptul să arestați o mamă cu

trei copii!

— *Trebuia să vă gândiți că sunteți mamă a trei copii, înainte de a încălca legea*! nu i-a rămas el dator.

Când au venit două femei-subofițer s-o ia, a ieșit fără să protesteze.

— Are toate motivele să ascundă adevărul, a remarcat Dan, după ce ușa s-a închis.

— Și noi avem toate motivele… să-l aflăm, i-a zâmbit procurorul, apoi mi s-a adresat mie: Admițând că se obstinează în tăcere, și eu am mai văzut astfel de cazuri, va trebui să producem probele materiale de vinovăție. Dacă putem dovedi acuzația în mod indubitabil, n-avem nevoie de recunoașterea învinuitei.

— Am considerat că unicul vinovat este Gheorghe Samoilescu, iar întorsătura pe care au luat-o lucrurile m-a prins pe picior greșit. Până astăzi n-am luat în considerare ipoteza că asasinul ar putea fi… o asasină. Vă rog să-mi acordați timp pentru a putea examina cazul dintr-un unghi readaptat.

— E un caz foarte greu, a oftat el, ridicându-se de pe scaun. Pe cele ușoare le primesc numai colegii mei.

Când mi-a întins mâna, m-a privit în față și a întrebat:

— De ce zâmbiți?

— De remarca dumneavoastră. Și la mine se întâmplă la fel. Șefii mei m-au profilat numai pe cazuri care să te facă să-ți iei lumea în cap.

— Probabil că suntem cei mai buni, a râs el.

I-am ținut isonul, dar mai mult de necaz decât din veselie.

— Când se decide să vorbească, vă rog să mă anunțați, mi-a cerut, ieșind din birou.

*

În ultimul timp m-am ocupat de alte cazuri, dar știam de la arest că Elisabeta-Tuți Samoilescu n-a cerut să-mi vorbească.

— Ce facem dacă va continua să tacă încă o lună… sau chiar mai mult? a întrebat Dan de la biroul lui, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

M-am uitat la ceas. Era ora șapte dimineața.

— Dane te duci imediat la Doina Patraulea și o aduci aici. Dacă n-o mai prinzi acasă, o cauți la serviciu.

A priceput imediat ce intenții am și a plecat, fără să mai ceară explicații.

*

După un sfert de oră de confruntare cu Doina Patraulea, Tuți Samoilescu a fost nevoită să admită că n-a spus adevărul.

— Sunt gata să ascult noua dumneavoastră versiune asupra felului în care v-ați petrecut timpul în după-amiaza zilei de 6 iulie, i-am cerut, când Dan a închis ușa după Doina Patraulea.

În timp ce-și privea mâinile, pe care și le frământa pe

genunchi, a început să vorbească cu dificultate:

— În jurul orei patru și jumătate, am plecat cu Ionuț și cu Gigel să plătim telefonul…

— Cine-i Ionuț?

— Băiețelul meu, are unsprezece luni. Când am ajuns la ieșire, a continuat ea, Gigel s-a răzgândit. Mi-a spus că are altă treabă, și a plecat.

— Unde?

— Nu mi-a spus. Însă n-am fost prea afectată, deoarece nu era prima oară când îmi făcea astfel de figuri.

— Când l-ați revăzut?

Începu să se frământe pe scaun, ridică ochii spre mine pentru o fracțiune de secundă, apoi îi coborî din nou spre degetele pe care continua să le strângă și să le sucească în toate felurile.

— Nu știu cât era ceasul. Dormeam când a venit.

— Ce-ați făcut după ce soțul dumneavoastră v-a părăsit în fața blocului?

— M-am dus și am plătit telefonul. În jurul orei șapte și jumătate eram acasă. Am spălat ceva pentru copii, apoi, după ce m-am uitat la televizor și am văzut *Ultimul act* sau poate *Ultima clipă*, m-am culcat.

N-avea rost s-o pun să-mi povestească filmul, deoarece, înainte de a fi dat la televizor, rulase și la cinematografele din oraș.

— Poate cineva să ateste că v-ați înapoiat acasă la ora șapte și jumătate?

— Nu știu… Nu-mi amintesc.

— Ați lipsit de acasă trei ore. Ce-ați făcut în tot acest interval?

— Am plătit telefonul și am venit acasă.

— De la locuința dumneavoastră până la centrala telefonică este o distanță care se parcurge, pe jos, în cel mult un sfert de oră. Deci un dus-întors v-ar fi luat o jumătate de oră. Dacă mai adăugăm timpul pe care l-ați pierdut acolo și faptul că ați mers foarte încet, se mai poate lua o marjă de încă o jumătate de oră. În consecință, dumneavoastră trebuie să mai justificați încă două ore.

În timp ce-i vorbeam, a uitat să-și mai chinuiască degetele. Cu privirea fixată asupra mea, mă urmărea. Ochii, încercănați, erau mai puțin căprui din cauza congestionării.

— Nu știu… a zis cu glas moale, apoi a tresărit. Ba da! Acum știu! Când m-am înapoiat de la telefoane, am intrat în magazinul „Bucur" ca să cumpăr un costumaș pentru Ionuț. N-am găsit ce căutam și m-am învârtit printre raioane. Magazinul este mare și poți pierde câteva ore fără să-ți dai seama, m-a asigurat ea, înseninându-se la față.

— V-ați întâlnit cu cineva? a întrebat Dan.

— Cu cine să mă întâlnesc?

— Cu cineva care ar putea să declare că v-a văzut în magazin între orele cinci și jumătate și șapte și jumătate.

— Chiar dacă m-am întâlnit cu cineva, credeți că mi-aș putea aminti după aproape două luni?! a replicat, încercând să-și domine enervarea, care-i colorase obrajii.

— Doamnă Samoilescu, am zis eu, nu pot să vă ascund faptul că vă aflați într-o situație dificilă. Intervalul de timp pe care vă cerem să-l justificați coincide cu cel în care a fost ucis un om. Acum înțelegeți că insistența noastră urmărește de fapt să vă ajute, dacă sunteți nevinovată?

S-a albit la față și a decolat de pe scaun ca o rachetă Atlas de pe rampa de lansare:

— Vinovată?! Pentru ce sunt vinovată?! Vreți să-mi puneți mie în cârcă omorârea fetei ăleia, de la Sibiu?

— De unde știți că-i vorba despre omorârea unei fete? s-a grăbit Dan să întrebe, ca s-o prindă cu ocaua mică.

— Rahat! țipă ea, săgetându-l cu o privire plină de dispreț. Vă-nvârtiți de două luni pe lângă fundul meu și credeți că n-am priceput ce urmăriți!

— Luați loc și vorbiți frumos! am zis cu asprime.

Ca și cum ieșirea de mai înainte îi epuizase toată energia, căzu pe un scaun, cu un aer spășit.

— Dacă sunteți atât de străină de moartea fetei de la

Sibiu, de ce ne-ați mințit cu perseverență, așa cum ați spus, aproape două luni?

A lăsat capul în jos și a reînceput să-și frământe degetele.

— Aștept să vă explicați! i-am reamintit, văzând că tăcerea ei amenință să nu mai ia sfârșit.

— N-am mințit… Efectiv, când m-ați întrebat, n-am mai ținut minte ce făcusem cu zece zile în urmă. V-am povestit ce credeam că am făcut, apoi, convinsă că lucrurile s-au petrecut așa cum le-am relatat, mi-am menținut declarația inițială, s-a decis să vorbească, ridicând ochii spre mine și clipind cu un aer de deplină nevinovăție.

— Doamnă Samoilescu, vă atrag atenția că vă jucați cu soarta dumneavoastră. Tot turnând minciuni în cascadă, nu vă veți ameliora situația, am avertizat-o.

— Bine, dar nici acum, când vă spun numai adevărul nu mă credeți…? a zis, pe un ton în care amesteca în proporții egale deprimare și dezorientare.

Am simțit că enervarea face să mi se tripleze volumul ficatului, însă am reușit să mă stăpânesc.

— Dacă v-am înțeles bine, pentru dumneavoastră ziua de 6 iulie nu s-a deosebit cu nimic de alte zile…

— Așa-i! s-a grăbit ea să-mi dea dreptate.

— În această situație, vă rog să-mi explicați pentru ce i-ați spus soțului dumneavoastră să susțină că ați mers

împreună cu un taximetru la Doina Patraulea? Pentru ce, a doua zi după arestarea soțului dumneavoastră, ați chemat-o pe Doina Patraulea și ați sugestionat-o să susțină că în ziua de 6 iulie ați fost la ea împreună cu soțul dumneavoastră? am întrebat-o, dintr-o bucată.

Brusc, mâinile i-au alunecat de pe genunchi spre podea, iar bărbia a început să-i tremure de parcă ar fi fost făcută din gelatină. După o jumătate de minut, a ridicat mâinile, și-a prins tâmplele și obrajii între palme și, fără să se uite la mine, m-a anunțat, cu un glas plângăreț:

— Nu mă simt bine… Mi-e rău…

— Vreți să amânăm interogatoriul?

N-am fost surprins când a confirmat.

— Asta da actriță! a zis Dan admirativ, după ce a dat-o în primire subofițeriței de pe culoar.

— Telefonează să ni-l trimită pe Samoilescu, i-am cerut acru, după ce am scos din sertar inelul cu cele două chei găsite în geamantanul indicat de el. Una era din fontă și cealaltă tip Yale.

— Astea sunt cheile de la apartamentul părinților tăi? l-am întrebat, câteva minute mai târziu, după ce se așezase pe scaunul din fața biroului meu.

A confirmat.

— De unde este cheia asta? i-am arătat-o pe cea din fontă.

— De la ușa de intrare în bloc.

— Și aceasta?

— De la broasca Yale a ușii de la apartament.

— Broasca de care-mi vorbești, dacă-mi aduc bine aminte, se încuie cu cheia și din interior, și din exterior.

— Așa e, s-a grăbit să confirme, cu o atitudine de om doritor să coopereze.

— Presupun că, atunci când ai intrat cu victima în casă, ai avut grijă să încui ușa pe dinăuntru, nu?

Pentru o fracțiune de secundă, am citit în ochii lui o undă de sarcasm, apoi a revenit la aerul lui de bunăvoință.

— Bineînțeles. Numai că, din păcate, așa cum bine ați remarcat și dumneavoastră, broasca se poate descuia chiar dacă este introdusă o cheie din sens opus. Altfel, credeți că m-ar fi putut lua prin surprindere? m-a consultat, cu convingerea că m-a băgat în buzunar.

— Există, totuși, un aspect pe care nu-l pot înțelege… am zis, privind cheile cu un aer confuz.

— Ce anume? s-a oferit el să mă ajute, cu o solicitudine de bună samariteană.

— Dacă am înțeles bine, n-ai putut să împiedici agresiunea soției tale asupra victimei, deoarece și tu erai atacat de mama ta, am dat compătimitor din cap.

— Sigur! Credeți că altfel aș fi lăsat-o pe Tuți să intre în dormitor peste victimă, când știam cât de violentă

putea fi în astfel de situații?

— În cazul că, într-adevăr, ar fi vrut să-i vii în ajutor victimei, puteai s-o faci, l-a incitat Dan, reușind să înțeleagă de ce mă prefac că bâjbâi, că pun întrebări ca și cum m-aș afla în treabă.

— Știu că fuga mea vi se pare lașă și de neiertat, însă în momentul acela, sub ploaia de pumni pe care o încasam, am lucrat numai sub instinctul de conservare. Îmi pare rău, dar așa s-a întâmplat… M-am gândit numai la pielea mea, a recunoscut, dând din cap cu tristețe. În clipa când am reușit s-o dau pe mama la o parte din ușă, am și zbughit-o pe scări…

— Asta nu pricep eu… l-am întrerupt, șovăielnic. Dacă ai scăpat atât de greu de agresiunea mamei tale și ai fost dominat de instinctul de conservare, în exclusivitate… Cum ai reușit și când ai avut timp să scoți cheile din broască? l-am chestionat, cu asprime, arătându-i-le în palmă.

S-a albit la față, zâmbetul de superioritate cu care intrase în birou i s-a șters și a început să înghită în sec.

— Ei? l-am încurajat.

— Nu știu… probabil că am tras cheia din broască dintr-un gest reflex… a îndrugat el, debusolat.

— Samoilescu, nouă să nu ne torni povești de adormit copiii! Tu n-ai părăsit apartamentul smucindu-te dintre brațele mamei tale și fugind. Te invit să ne spui ce i s-a

întâmplat victimei!

L-am văzut cum trage cu furie aer în piept, pentru a-mi respinge afirmația, însă renunță, lăsând ochii în jos, într-o atitudine de pocăință.

— Vă spun adevărul… E adevărat, n-am plecat imediat… a început să vorbească sacadat. În timp ce mama mă blocase în ușa băii și mă lovea… am văzut prin ușa dormitorului cum Tuța îi trage victimei un pumn în obraz… Anca, dezechilibrându-se, a căzut pe spate… și s-a lovit cu creștetul capului de tăblia patului… Curând am auzit-o pe Tuța strigându-ne… Mama a renunțat să mai dea în mine și s-a dus spre dormitor… Când am privit peste umărul ei… Anca stătea căzută în fund, cu spatele rezemat de tablieră… Avea ochii dați peste cap și nu mai respira… a zis, ascunzându-și fața în mâini.

— Continuă, l-am îndemnat, după ce am încercat să-mi imaginez scena descrisă de el, fără să reușesc prea bine.

— Am auzit-o pe mama spunând: „Ce-ai făcut, Tuți?! Ai omorât-o!" Ea a răspuns: „N-am vrut…" în casă s-a așternut o liniște înspăimântătoare… Când mama a izbucnit în plâns… n-am mai putut suporta. M-am dus la debara, am scos o sticlă de țuică, am intrat în bucătărie și am început să beau… Nu știu cât am rămas acolo, însă când a venit mama să mă cheme, băusem

deja mai mult de jumătate de sticlă… Mi-a cerut… Mi-a cerut să le ajut să ducă victima în baie… a spus, cu voce șoptită și înceată, apoi a tăcut.

Se încovoiase în scaun, cu capul în piept, iar mâinile atârnau spre covor, ca dezarticulate.

— Le-ai ajutat? am întrebat, după o scurtă pauză.

— N-am vrut să pun mâna pe ea… Abia o țineam în brațe, fierbinte… și-a scuturat el umerii, înfiorat. Dar a trebuit… După ce am cărat-o, am luat sticla de țuică și m-am dus pe balcon. Nu știu cât am stat acolo… poate o oră. Apoi, gândindu-mă la ce se întâmplă în baie, am simțit că mi se face rău și am plecat… Am ajuns acasă în jurul orei opt seara, am căzut în pat și am adormit, cu un somn plin de coșmaruri. Când m-am trezit, a doua zi, soția mea era lângă mine, în pat… Am întrebat-o când a venit, mi-a spus că pe la zece seara. N-am mai discutat nimic despre ce s-a întâmplat acolo, după plecarea mea… a adăugat, ridicându-și ochii și privindu-mă total nefericit.

— Asta e tot ce știi?

Dădu din cap.

— Cine a împrăștiat coletele prin București?

A ridicat din umeri:

— Nu știu. Probabil mama și Tuți.

— Tu, nu?

— Nu.

— Transportul pachetelor s-a făcut cu mașina părinților tăi.

— Știu. Mi-ați spus. Asta înseamnă că mama a putut s-o facă, deoarece numai ea avea carnet de conducere.

— Și tu ai carnet. Mai mult, ești șofer profesionist.

— N-am condus niciodată o Dacie-1100.

— E greu de condus? am făcut pe prostul.

— Nu. După zece minute, cred că conducerea ei nu mai poate ridica probleme.

— Și n-ai condus niciodată o mașină de acest tip?

Făcu iar un semn de negație.

I-am arătat cu degetul microfonul.

— N-am condus niciodată o Dacie 1100, a spus, apropiindu-și gura de microfon.

— Samoilescu, de pe comenzile și volanul mașinii s-au prelevat amprentele tale, am blufat, fără să clipesc.

După felul cum m-a privit, cu ochii dilatați de spaimă, am știut că flerul mă ajutase să realizez nu un pas, ci un salt înainte.

— Erau și ale mamei tale, am zis, cu indiferență, spunând de data asta adevărul.

S-a chircit din nou în scaun, cu capul în jos și cu palmele frecându-și cu nervozitate genunchii.

— N-am avut încotro… Trebuia să-mi ajut mama și soția… a spus, cu o voce dogită.

— Cine a dus pachetul în parcul Hipodrom?

— Mama.

— Cele de la Șosea?

— Eu, cu mama.

— Relatează cum le-ați abandonat.

— A oprit mașina pe Bulevardul Aviatorilor și am dus pachetul în parc.

— Singur?

— Da, mama rămăsese în mașină.

— Pe unde ai intrat în parc și în ce loc ai lăsat pachetul? Mi-a indicat exact traseul pe care-l parcurseseră câinii de urmărire, de la W.C.-ul public spre Piața Aviatorilor.

— Cu același drum am abandonat și al doilea pachet, lângă Stadionul Tineretului. Mama l-a dus. Eu am stat la volan.

— Tu ai abandonat pachetul din W.C.-ul de lângă Spitalul Colțea? am întrebat, cu convingerea că o femeie n-ar fi intrat în separeul pentru bărbați.

— Da. Am văzut că nu-i nimerii înăuntru și am răsturnat sacoșa într-o cabină.

— În care anume?

— În a doua, pe dreapta, când intri.

— În strada Taras Sevcenko?

— Mama. Cunoștea curtea, deoarece cu ani în urmă locuia acolo o prietenă de-a ei.

— Și în stradă Nicolae Iorga?

— Eu.

— La ce oră și pe ce traseu?

A spus că era în jur de ora unsprezece noaptea și a indicat traseu? urmat de câini.

— Eu intenționam să las pachetul în parcul de la întretăierea cu calea Victoriei, a continuat el, însă din față venea un ofițer. Temându-mă că este milițian, am abandonat pachetul cu sacoșă cu tot, într-o curte.

L-am invitat să-mi descrie locul unde abandonase sacoșa. Mi-a indicat cu precizie punctul în care aceasta a fost găsită.

— Ce v-a determinat opțiunea pentru locurile în care ați abandonat victima?

A ridicat din umeri, ca și cum n-ar fi priceput ce vreau.

— Înțeleg că această întrebare mi-ați pus-o indiferent de locul în care aș fi abandonat pachetele… Deci, ce pot să vă răspund? m-a întrebat dezorientat.

— *Având o mașină la dispoziție, normal ar fi fost să transportați mai multe pachete odată*, să le duceți cât mai departe și în locuri unde să nu fie descoperite prea curând. Voi le-ați semănat în partea centrală a orașului și în puncte în care depistarea lor se putea face foarte repede. Poți să-mi explici tactica pe care ați urmărit-o? am zis, ca să aflu răspunsul la întrebarea care începuse să mă tracaseze din momentul în care am știut ca

autorul omorului utilizează o mașină când abandonează coletele macabre.

— Ah! a exclamat el, părând că și-a amintit ceva. Acum am înțeles ce vreți să știți. Mama a vrut ca pachetele să fie descoperite cât mai curând posibil.

— De ce? m-am mirat și mai mult.

— Știți, mama era foarte habotnică și a dorit ca Anca să fie găsită repede pentru a avea parte de o înmormântare creștinească, a zis cu naturalețe.

Explicația era atât de uluitoare încât m-am uitat spre Dan să văd dacă auzise și el ce-am auzit și eu. După felul tâmp în care m-a privit, m-am convins că nu-i vorba de nicio confuzie. Au căsăpit și azvârlit victima prin closete publice pentru a-i asigura o înmormântare creștinească!

Deși explicația era demențială, l-am crezut și mi-am reluat interogatoriul.

— Samoilescu, în concluzie, cine a ucis victima?

— Tuți, soția mea, dar nu cred că a vrut.

— Și cine a făcut restul?

— Presupun că tot ea. Când am plecat, mama stătea în bucătărie, pe un scaun.

— Tu n-ai participat?

— Nu. V-am spus, am stat pe balcon.

— Cine i-a băgat victimei în gură călușul din hârtie igienică?

— Nu știu. N-am văzut.

— Soția ta ar fi avut timp s-o facă?

— Nu știu… Nu-mi dau seama cât timp m-am luptat cu mama în vestibul.

— Deocamdată ajunge, am zis către Dan, oprind magnetofonul.

— Mama și Tuți sunt de asemenea arestate? a vrut el să știe.

— N-am voie să-ți dau o astfel de informație.

— Este incredibilă explicația abandonării victimei la vedere! a exclamat Dan, după plecarea lui Samoilescu.

— Am văzut în urmă cu câțiva ani un film care se chema *O lume nebună, nebună, nebună*!… am zis, ridicând din umeri și întinzând mâna după telefon pentru a chema procuratura.

*

— Deci autoarea omorului este Elisabeta Samoilescu, iar soțul și soacra acesteia complici, a zis Alexandru Grigore, când am terminat relatarea noilor declarații făcute de bănuiți.

— Așa s-ar părea, am admis. Propun s-o reinterogăm.

Când femeia a intrat, am privit-o. Dacă n-ar fi fost atât de încercănată, cu ochii congestionați și cu o căutătură rătăcită, s-ar fi putut spune că era frumoasă.

— După pauza pe care v-am acordat-o, trebuie să reluăm interogatoriul, am anunțat-o.

A dat din cap resemnată și s-a așezat pe scaun.

— A rămas să justificați felul în care v-ați petrecut timpul în ziua de 6 iulie, între orele cinci jumătate și șapte jumătate, i-am reamintit.

— V-am spus tot ce-am știut! a zis, decisă.

— Soțul dumneavoastră este de altă părere.

— Nu-i adevărat! a spus, privindu-mă cu dispreț. Vreți să ne incitați unul împotriva celuilalt? Cu mine nu vă merg metodele astea!

— Presupun că vocea soțului dumneavoastră nu vă este străină… am zis, în timp ce reglam banda magnetofonului pentru a reda numai acea parte în care Samoilescu se refera la agresiunea soției sale.

În timp ce asculta, ochii i s-au mărit de spaimă și a început să tremure.

— Nu se poate! Nu-i adevărat!… Asta-i un trucaj! a zis, neîncrezătoare, uitându-se la noi cu ochii goi.

— Ați ascultat relatarea soțului dumneavoastră, a confirmat procurorul, sec.

— Nu cred!

— Dacă credeți că respingând acuzațiile pe care vi le aduce soțul dumneavoastră vă puteți apăra mai bine în fața tribunalului, vă privește. În orice caz, eu vă pun sub acuzarea de omor, a spus Alexandru Grigore cu vocea lui atât de caldă și plăcută, încât ar fi fost cu mult mai potrivită într-o declarație de dragoste, sub clar de lună,

într-un parc cu multe flori.

— Canalia! a strigat vitriolată. Canalia… Canalia!

— Aveți de făcut vreo completare față de declarația soțului dumneavoastră? s-a interesat procurorul, cu solicitudine, de parcă s-ar fi adresat unei bătrâne pe care o ajuta să traverseze strada.

— Tot ce-a spus este o minciună! Am vrut să-l ajut pentru că este tatăl copiilor mei… El a omorât-o pe fata de la Sibiu!

Am întâlnit privirea ironică a lui Dan. Sunt convins că, la fel ca și mine, gândea despre soții Samoilescu că sunt al naibii de altruiști după modul cum se invită unul pe celălalt la pușcărie.

— Explicați-vă afirmația, am preluat eu interogatoriul.

— Am aflat că a omorât-o abia când a fost chemat pentru a doua oară la miliție, în ziua de 14 iulie. Atunci mi-a spus că ar fi posibil să fie arestat. L-am întrebat pentru ce și mi-a spus că a omorât-o pe fata de la Sibiu…

— O cunoșteați?

— Nu, însă îmi vorbise de ea, cu un an în urmă.

Mi-a spus că a adus-o la noi în casă când eram certați și stăteam cu copiii la mama mea. Mi-a arătat și un medalion de aur, pe care spunea că fata i-l făcuse cadou. Ulterior, l-a vândut cu 1.000 de lei și mi-a dat mie banii pentru că eram datori la întreținerea blocului.

— Ce s-a întâmplat în ziua de 6 iulie?

— Tot ce v-am spus este adevărat. M-am despărțit de el în fața blocului, fără să-mi spună unde pleacă. Eu m-am dus cu Ionuț la Telefoane și apoi, după ce mi-am pierdut vremea la magazinul „Bucur", am venit acasă așa cum v-am spus, în jurul orei șapte și jumătate…

— Când a sosit soțul dumneavoastră acasă?

— Nu pot să vă spun ora… El n-are cheie la ușă și a sunat. Eu adormisem pe fotoliul din fața televizorului. Când m-am dus să-i deschid, televizorul mergea, dar emisiunea se terminase.

— Ce părere v-a făcut?

— Eram și adormită, și supărată pe el. Așa că n-am avut niciun motiv să mă uit la el… s-a oprit, a privit spre tavan, mușcându-și unghia de la un deget. Mi-amintesc că era ud, a zis, scoțând degetul din gură și privindu-l admirativ.

— Pe pantaloni?

— Nu, peste tot. Ca și cum ar fi ieșit îmbrăcat de sub duș.

— Cine a avut ideea s-o vizitați în ziua de 8 iulie pe Doina Patraulea.

— El. A venit de la vecinii noștri și mi-a spus că s-au culcat. Apoi mi-a propus să-i facem o vizită Doinei. Deși propunerea lui m-a surprins, n-am văzut niciun inconvenient în realizarea ei, deoarece tot voiam s-o văd

pe prietena mea.

— V-ați dus și v-ați întors cu taximetrul?

— Și asta m-a mirat, pentru că nu eram obișnuită cu un astfel de răsfăț. Abia în ziua de 14 am înțeles că scopul lui a fost s-o dezorienteze pe Doina, la caz de nevoie.

— Cum v-a relatat asasinarea victimei?

— Mi-a spus că a dus-o la părinții lui pentru a-i explica că nu mai are bijuteria pe care i-o luase. Ea a început să țipe că nu pleacă de acolo fără medalion și Gigel, pierzându-și cumpătul, i-a tras o palmă. Fata s-a răsturnat cu capul peste tăblia patului și a murit pe loc.

— A avut relații intime cu ea? a vrut să știe procurorul.

— L-am întrebat. Mi-a zis că nu s-a gândit nicio clipă la asta, deoarece studenta, așa-i spune el, era fată mare.

— Ce s-a întâmplat după ce a omorât victima? am preluat din nou chestionarea.

— Mi-a zis că a stat până a venit mama lui acasă și s-au sfătuit ce să facă pentru a o scoate din casă.

Am aflat ce-au făcut… abia după ce l-ați arestat… a zis, luându-și fața în palme și începând să tremure îngrozită.

— De unde ați aflat?

— De la mama lui. A venit la mine imediat ce am anunțat-o că Gigel a plecat de dimineață la miliție și n-

a mai revenit.

— Încercați să redați cât mai fidel ce v-a relatat soacra dumneavoastră, i-a cerut procurorul, urmărind-o cu atenție.

— Mi-a zis că atunci când a dat cu ochii de studenta moartă a simțit că înnebunește. Apoi, la cererea fiului ei au dus-o în baie și au început s-o taie… Când Silvia mi-a spus toate astea, își dădea cu pumnii în cap de disperare și-l blestema pentru nenorocirea pe care i-a adus-o pe cap. Îmi zicea că trebuie să-i spună și soțului ei, însă n-are curaj.

— Până la urmă l-a anunțat?

— Da, două zile mai târziu, când ați venit dumneavoastră să ne faceți percheziția.

— Ce era cu deranjul din casa ei?

— S-a gândit că ați putea ajunge și la ea și a făcut curățenie generală imediat ce a aflat de arestarea lui Gigel. Mi-a zis că nu trebuie să-mi fie frică, deoarece a spălat baia cu tiner[26] și n-a mai rămas nicio urmă. M-a convins că, așa cum ea făcut ceva monstruos pentru fiul ei, și eu trebuie să lupt pentru a-l salva pe tatăl copiilor mei. Am făcut tot ce-am putut pentru a-l ajuta, deși mi-a făcut viața amară cu femeile cu care cheltuia banii

---

[26] Diluant pentru vopsea, fiind și solvent pentru a subțierea vopselelor pe bază de ulei sau pentru a curăța după utilizarea lor.

casei… Iar el, canalia, încearcă să arunce vina pe mine… a spus izbucnind într-un hohot de plâns spasmodic, cu fața ascunsă între palme.

M-am uitat la procuror, care mi-a răspuns printr-un gest de confirmare.

— Doamnă Samoilescu, ajunge pentru astăzi. Vom relua audierea când va fi cazul. Până atunci, dacă într-adevăr sunteți nevinovată, încercați să vă amintiți dacă nu v-ați întâlnit totuși cu cineva în după-amiaza zilei de 6 iulie, am îndemnat-o, pe când Dan o conducea spre ușă.

— Amândoi se acuză unul pe altul, a conchis procurorul, după ce s-a închis ușa.

— Dăm cu banul să vedem ce cade: cap sau pajură! a glumit Dan.

Cum bancurile sunt permise numai între noi, m-am uitat urât la el. A priceput aluzia și, făcându-se că plouă, n-a întârziat să se așeze cumințel îndărătul biroului său.

— Balanța se înclină mai mult spre Samoilescu, am zis cu.

— Vă referiți la faptul că prezența lui este probată, iar a ei rezultă numai din afirmația sa?

— Nu numai asta, însă ea a avut un copil în brațe la ora cinci și jumătate, când a plătit telefonul… Ce a făcut cu el? L-a dus acasă, în Colentina, și apoi a venit în strada Cristian Tell? N-ar fi avut când, *deoarece*

agresiunea s-a consumat o oră mai târziu.

— Poate l-a lăsat undeva, în drum, sugeră procurorul.

Am clătinat din cap pentru a arăta că nu acord prea mult credit supoziției sale.

— Mai este și problema mobilului…

— Același mobil e valabil pentru amândoi, m-a întrerupt el, și se numește țicneală! El putea să ucidă victima în timp ce o siluia, iar ea, urmare a unei crize de gelozie paroxistică. Pentru ultima variantă, pledează declarațiile celor trei-patru femei care au fost surprinse în flagrant delict de adulter de către bănuită.

— Aveți dreptate, am fost nevoit să admit. Fiecare ar fi putut să suprime victima… Poate chiar și împreună, de conivență.

— Acesta fiind și motivul pentru care încă n-am pus sub acuzare pe niciunul din ei. Avem nevoie de probe certe de vinovăție.

— Am să le caut.

— Chiar vream să formulez această rugăminte, m-a informat el, privindu-mă atât de binevoitor, încât mă întreb dacă nu mă ironiza.

— De îndată ce voi obține noi elemente, am să vă anunț… l-am asigurat.

*

În timp ce ne beam cafelele, pierduți în gânduri, mi s-a înșurubat în creier o idee care nu era străină de una

din cele mai importante afirmații făcute de Samoilescu. Mă grăbeam să beau ultima gură de cafea, pentru a verifica neconcordanța pe care presupuneam că am sesizat-o, când a sunat telefonul.

Arestul mă anunță că numita Samoilescu Elisabeta cere să fie primită la audiere.

Câteva minute mai târziu a fost introdusă în birou. Era galbenă la față, iar cearcănele căpătaseră o culoare atât de închisă, încât s-ar fi confundat cu căpruiul ochilor, dacă aceștia n-ar fi fost înroșiți de plâns.

I-am arătat scaunul de care s-a apropiat șovăind.

— Ați cerut să mă vedeți. Vă ascult.

— M… m-am mai gândit… S-ar putea… însă nu sunt sigură… În ziua aceea nenorocită, e posibil să mă fi întâlnit cu vecinii mei…

— Care vecini?

— Familia Pivniceru… La începutul lunii am cumpărat un căruț pentru Ionuț. Îmi amintesc că i-am întâlnit în magazinul „Bucur" și m-au luat cu ei să-și cumpere un căruț… Când l-am văzut, mi-a plăcut atât de mult că am cerut bani de la ei și am cumpărat și eu unul, deoarece erau ultimele… Poate că am cumpărat căruciorul chiar în ziua de 6 iulie… Întrebați-i pe vecinii mei, poate că ei își amintesc mai bine… Vă rog să cercetați… Sunt nevinovată… a strigat cu disperare, ascunzându-și fața în palme și începând să plângă cu

sughițuri care-i scuturau tot trupul.

De când îmi fac meseria, m-am obișnuit cu tot felul de spectacole, dar cu plânsul femeilor n-am reușit. Când le văd tânguindu-se și stropindu-și obrajii cu lacrimi, mi se usucă gâtul și uit că sentimentalismul nu-i compatibil cu afacerile de care mă ocup.

— Vă rog să vă liniștiți… am rostit cu greutate. Dacă sunteți nevinovată n-aveți pentru ce să vă temeți. Vom verifica posibilitatea la care v-ați referit.

Printre lacrimile care-i inundau ochii, am remarcat o undă de recunoștință.

— Ce preț avea căruciorul pe care l-ați cumpărat?

— Ambele au costat 628 de lei… a zis, tamponându-și ochii cu batista pe care o tot mototolea în palme. Câteva zile mai târziu, i-am dat Mioarei cei 314 lei împrumutați…

— În afară de Mioara Pivniceru, cine a mai fost când s-au cumpărat cărucioarele?

— Soțul ei, Pavel.

— Mai aveți ceva să ne spuneți?

— Vă rog să mă ajutați… Am trei copii…

— Repet, dacă sunteți nevinovată, așteptați liniștită până la clarificarea întregii situații.

— Sunt nevinovată! Vă rog să mă credeți! a strigat cu vocea spartă, înecată de deznădejde.

— Noi nu credem, verificăm. Am luat notă de spusele

dumneavoastră și vom face cercetările de rigoare.

— Mergem să discutăm cu familia Pivniceru? a întrebat Dan, după ce-am rămas singuri.

Am clătinat capul și am întins mâna după repertoarul telefonic:

— Ne-am pierdut vremea degeaba. Crezi că familia Pivniceru este în stare să mai precizeze după două luni când a cumpărat un cărucior?… am zis, căutând un număr de telefon.

— Și atunci? s-a mirat el.

I-am făcut semn să aștepte și am format numărul Secției a IV-a.

— Salut, Ionică! i-am zis interlocutorului meu.

— Salut, Nicule! a replicat el exuberant, apoi brusc și-a schimbat tonul și a întrebat circumspect: Ți s-a năzărit să-i mai întrebi ceva pe abonații care și-au plătit telefonul în ziua de 6 iulie?

Am clătinat din cap apoi, dându-mi seama că nu mă poate vedea, am spus:

— Nu. Am o problemă foarte simplă, dar legată direct de „Acțiunea Anca". Te rog să trimiți doi oameni de la Biroul economic la magazinul „Bucur". Vreau să știu dacă în după-amiaza zilei de 6 iulie s-au vândut două cărucioare de copii pe un bon comun de 628 lei. Dacă se evidențiază o astfel de vânzare în boniere, să aprecieze după banda de control a mașinilor de încasat ora când

s-a făcut marcarea. În regulă?

— Sigur… dacă mă gândesc că putea să fie și mai rău. Problema e urgentă?

— Mă aflu în impas din care mă poate scoate numai rezultatul obținut de oamenii tăi, am exagerat eu, pentru a-l convinge să acorde importanță cererii mele.

— Dau imediat dispozițiile necesare… Și, dacă ai uitat, să știi că, în afară de secția mea, Bucureștiul mai are încă douăzeci… Mai dă-le și lor de lucru, că eu oricum sunt destul de încărcat, a mârâit el nemulțumit.

— Ai să râzi, dar așa îmi spun toți când le cer să-mi rezolve câte o problemă. Mulțumiri anticipate.

Am închis telefonul și i-am făcut semn lui Dan să mă urmeze.

*

Am descuiat ușa apartamentului și am intrat cu Dan în vestibul. Mi-am sprijinit spatele de ușa de la camera de baie și am privit în jurul meu. La stânga, ușa de la debara; în față, ușă prin care intrasem; la dreapta, prin ușa deschisă a dormitorului, am văzut lipite de peretele din stânga, măsuța cu televizorul și o parte din șifonierul triplu. Am făcut un pas spre centrul vestibulului și m-am uitat din nou în dormitor. De data aceasta am văzut întregul șifonier și, în spatele lui, frigiderul alb.

Când Dan s-a uitat la mine întrebător, i-am făcut semn

să-mi imite numărul și m-am dus să mai arunc o privire în dormitor.

— Și cu asta ce-am rezolvat? a întrebat Dan, venind după mine, câteva clipe mai târziu, în timp ce examinam din pragul ușii mobilierul din încăpere.

— Nimic, din punctul de vedere al procurorului… care vrea probe materiale, am mormăit dezgustat.

*

Întotdeauna când ancheta ajunge într-un impas, trebuie să te apuci sa recitești dosarul pentru a vedea dacă nu ți-a scăpat ceva. Cum mă împotmolisem, am aplicat regula sfintei rutine.

I-am dat lui Dan dosarele cu declarațiile martorilor și bănuiților, iar eu am început să-i citesc pe cel care conținea rapoartele tehnico-științifice.

Două ore mai târziu, lectura era terminată, fără să am nici cea mai mică senzație că devenisem cât de cât mai deștept ca înainte. L-am închis și l-am împins spre marginea biroului, uitându-mă la el, fără să-l văd, cu gândul aiurea.

Brusc, o idee m-a străfulgerat și am tras din nou dosarul spre mine. Am recitit raportul necropsiei. Și o anumită frază de mai multe ori.

— Dane, m-am decis, ridicându-mă de pe scaun, lipsesc o jumătate de oră.

— Unde te duci?

— La morgă…

*

Doctorul Olimp Dobrescu, se afla în biroul lui.

— Ce-i cu tine? a zis, când m-a văzut intrând în cameră.

— Vreau o consultație.

— Ce te doare?

— Chiar crezi că aș veni la tine dacă aș fi bolnav? am făcut-o pe miratul.

— Și de ce n-ai veni? Ce, s-a plâns vreun „pacient" de-al meu că nu-mi cunosc meseria? a glumit el.

M-am trântit în fotoliul din fața mesei de lucru și l-am întrebat:

— Îți mai amintești de fata care a fost depesată[27] în urmă cu două luni?

— „Acțiunea Anca"?… Desigur! a admis, când am făcut un gest de confirmare. Ce te interesează?

— Ai o copie după raportul necropsie?

— Firește, a zis, arătând spre fișierul din oțel care acoperea doi dintre pereții încăperii.

I-am făcut semn să-l aducă și să-l pună pe masă.

— I-am uitat numele… a zis, după ce s-a apropiat de fișier.

— Anca, Broscoțean Anca.

---

[27] A ciopârți pentru a împiedica identificarea.

S-a uitat la literele cu care erau marcate toate sertarele. A tras unul dintre ele, a răsfoit puțin printre hârtiile din interior și a scos file prinse cu o capsă.

— Domnul e servit! a spus, aruncându-le pe birou, în fața mea.

— Vino încoace, l-am invitat să se apropie, pe când deschideam raportul. Lovirea cu corpuri dure în obrazul stâng și în regiunea occipito-nucală s-a confirmat prin datele anchetei. Victima, lovită cu pumnul stânga, s-a dezechilibrat și a căzut pe spate, izbindu-se cu creștetul capului de muchia tăbliei unui pat…

— Nu din cauza asta a murit! m-a întrerupt doctorul. Lovitura nu i-a putut produce decât o amețeală.

— Altceva mă interesează. În raport afirmi că ai găsit inflamații în zona gonioanelor. Acesta-i subiectul pe care vreau să-l discutăm.

— Fii mai concret.

— Infiltrațiile au fost provocate de presiunea exercitată de degetele gros și arătător ale agresorului, când a forțat victima să deschidă gura pentru a introduce călușul de hârtie. Corect?

M-a aprobat, în timp ce mă urmărea atent cu ochii.

— Podul palmei și l-a așezat pe bărbie…

— Dacă se sprijinea pe buza superioară a victimei, i-ar fi astupat gura și n-ar fi avut cum să introducă

călușul! m-a întrerupt cu un gest de nerăbdare.

Mi-am pus mâna stângă pe față, imitând gestul pe care-l atribuiam agresorului.

— Așa?

— Da, a confirmat.

— Putem obține distanța?… am întrebat, trasând cu degetul o linie imaginară de la un gonion la celălalt, peste bărbie.

— Pentru ce-ți trebuie? a zis, circumspect.

— Funcție de mărimea mâinii agresorului, presupun că punctul de apăsare al gonioanelor poate să difere. Am dreptate?

— E logic. În raport de lungimea degetelor, infiltrațiile vor putea fi mai apropiate sau mai îndepărtate de vârful bărbiei. Dar ce ce-ți bați capul cu treaba asta?

— Există o victimă sigură și trei criminali potențiali, din care eu trebuie să-l aleg pe cel autentic.

— Vrei să…? a început mirat, apoi i s-au încălzit lămpile: Ideea-i formidabilă! s-a entuziasmat.

— Treaba asta presupune două exhumări… am strâmbat din nas.

S-a încruntat și m-a privit grav:

— *Știi, chestia la care te gândești nu-i prea selectivă. Distanța dintre degetele gros și arătător ale unui om matur se situează între doisprezece și șaptesprezece centimetri…*

ceea ce înseamnă șase grupe, fiecare cuprinzând aproximativ trei milioane de indivizi, a zis, clătinându-și capul sceptic.

— Va trebui s-o facem. N-am de ales, l-am anunțat, dând din umeri. Partea neplăcută este exhumarea. Cu Silvia Samoilescu nu-s probleme, e înmormântată în București… Ce ne facem însă cu Anca?…

— Nu-i nevoie să faci nimic pentru Anca… Am făcut măsurătoarea de care ai nevoie… a zis, aplecându-se și scoțând dintr-un sertar al biroului un dosar greu, înalt de cincisprezece-douăzeci de centimetri. Aici strâng o anumită categorie de cazuri în vederea publicării unei comunicări științifice, a continuat, pe când răsfoia dosarul.

Sceptic, așteptam să văd dacă într-adevăr poate să-mi furnizeze indiciul cu care speram să pot clarifica cazul.

— Uită-te, m-a îndemnat, întorcând dosarul și împingându-l spre mine, deschis.

Am văzut în mărime naturală fotografia victimei, brăzdată în toate direcțiile în linii policolor, ca o schemă de acupunctură.

— Aici este ce-ți trebuie, mi-a indicat el cu vârful pixului o linie roz, care pornea de la bărbie, spre centrele fălcilor. Agresorul are o deschidere de paisprezece centimetri. Mulțumit?

— Poți fi convins. Dacă operațiunea se limitează

numai la Silvia Samoilescu, este mai mult decât perfect.

— Crezi că vei obține așa de ușor autorizația de exhumare? m-a privit el neîncrezător.

Am dat din cap că da și i-am spus:

— Am să te rog să vii la noi pentru măsurători.

— N-ai nevoie de mine. Dă-le bănuiților să strângă cu mâna dreaptă o sticlă curată de un litru, pe urmă mi-o trimiți mie…

*

În ciuda temerilor doctorului Dobrescu, nu mi-a fost greu să-l conving pe procurorul Grigore să-mi semneze autorizația de exhumare.

Acum, ne aflam din nou în biroul meu și îi expuneam rezultatul cercetărilor întreprinse în ultimele zile.

Jumătate de oră mai târziu, s-a declarat de acord cu probele prezentate și a cerut să-i aducem pe bănuit la interogatoriu.

— Domnule Samoilescu, l-a luat în primire procurorul, câteva minute mai târziu, când și-a făcut apariția în încăpere, arborând un aer exuberant, în ultimele zile ne-am ocupat cu verificarea declarațiilor dumneavoastră…

— Ceea ce înseamnă că v-ați dat seama de nevinovăția mea, a zis cu satisfacție.

— Dimpotrivă, a rezultat că afirmațiile dumneavoastră au fost nu numai neadevărate, dar și

tendențioase…

— Tendențioase?! s-a arătat el surprins.

— Soția dumneavoastră, în pofida susținerilor pe care le-ați făcut, nu s-a aflat în ziua de 6 iulie în locuința din strada Cristian Tell…

— Asta spune ea… a chicotit el, forțat.

— Soția ta, am intervenit eu, a fost văzută la ora cinci și jumătate plătindu-și telefonul, iar între orele șase și jumătate și șapte și jumătate s-a aflat, cu copilul în brațe în compania familiei Pivniceru în magazinul „Bucur", de unde a cumpărat un cărucior. Iar ulterior n-a mai ieșit din casă. Cum victima a fost suprimată în acest interval, participarea ei la omor se exclude.

Consternat, m-a privit dintr-o parte, pe sub sprâncene. Apoi a schițat un zâmbet care se voia ironic:

— V-a păcălit. Cum n-a ieșit din casă, când i-am deschis eu ușa, după ora zece seara?

— Poți dovedi?

— Cum s-o dovedesc? De ce credeți cuvântul ei nu pe al meu?

— Pentru că al tău este mai ușor. Soția ta ne-a spus că ai venit acasă ud, iar noi știm de la Institutul Meteorologic că în noaptea de 6 iulie a plouat, între orele unsprezece și douăsprezece fără un sfert, am zis, arătându-i adresa prin care se confirmau spusele mele.

— Repet, v-a dus cu prețul, a zis el, aparent calm.

După ce a intrat în casă, eu m-am culcat, ea s-a dus în bucătărie să gătească ceva pentru a doua zi. Probabil, că văzând ploaia, s-a gândit să mă acuze indirect, spunând că am venit acasă ud.

— Soția ta gătește noaptea, la ora douăsprezece? m-am mirat eu.

— Copiii trebuiau să mănânce a doua zi, chiar dacă ea umblase hai-hui toată după-amiaza.

M-am arătat șovăitor, nehotărât:

— Mă rog… Vom mai reveni poate la aspectul discutat… Deci susții că ai văzut momentul când soția ta a atacat victima…

— Așa-i. În timp ce mama mă imobilizase, Tuți s-a repezit la victimă. A lovit-o cu pumnul și fata a căzut peste tăblia patului și a murit…

— Ce spui tu nu se potrivește cu constatările medicului legist. Pe obrajii victimei s-au găsit niște vânătăi… am arătat eu spre regiunea gonioanelor. Ele nu puteau fi provocate de o lovitură de pumn și, cu atât mai puțin, de impactul cu tăblia patului.

— Ah, cum de-am uitat?! a exclamat el, bătându-se cu buricul degetului arătător în tâmpla dreaptă. Înainte de a lovi cu pumnul, a apucat-o de umeri și a început s-o scuture… Victima, speriindu-se, a început să țipe după ajutor… Atunci Tuți i-a pus mâna pe gură, probabil de teamă să nu se alarmeze vecinii…

— Cum i-a pus mâna pe gură? Arată pe fața mea, i-am cerut, ridicându-mă, ocolind biroul și apropiindu-mă de el.

S-a ridicat și el de pe scaun și, sprijinindu-și mâna pe bărbia mea, mi-a prins maxilarul între degetele arătător și gros.

Dan, conform convenției pe care o aveam, s-a apropiat și a fotografiat mâna pusă pe fața mea, din partea dreaptă. El nu și-a dat seama că-i fotografiat, decât atunci când, auzind țăcănitul declanșatorului, a întors mirat capul spre obiectivul aparatului. În clipa următoare, am simțit cum cele două degete îi tremură pe obrazul meu.

Dan l-a ocolit prin spate și a potrivit aparatul pentru a mai face o fotografie și din partea stângă. Dar, mai înainte să aibă timp să declanșeze, Samoilescu a schimbat poziția, ridicând podul palmei de pe bărbie și sprijinindu-l pe buza superioară.

— Nu ești prea hotărât, am remarcat, îndepărtându-i mâna și pornind spre scaunul meu.

— Am greșit prima oară. Mi-am amintit că soția mea i-a pus mâna pe gură, nu pe bărbie.

— Și atunci cum i-a putut băga călușul în gură? m-am întrebat cu glas tare.

— Nu știu, n-am văzut, a răspuns el, clătinându-și capul cu multă convingere.

— Dar când victima, după ce-a lovit-o soția ta, a căzut și s-a lovit cu capul de tăblia patului, ai văzut?

— Păi, până acum ce v-am spus? s-a mirat el.

— În exclusivitate, minciuni!

— Va trebui să vă dovediți afirmația, a zis, disprețuitor.

— Nu, Samoilescu, situația stă cu totul altfel. Tu va trebui să ne explici cum ai reușit să vezi agresiunea comisă de soția ta în dormitor, asupra victimei, când tu te aflai în vestibul, cu spatele la ușa băii.

— Am întors capul și…

— Și nimic! Ți-am verificat și această afirmație. Din locul în care te aflai nu aveai posibilitatea nici să vezi că există un pat în dormitor, darmite căderea victimei.

— Eu v-am spus ce-am văzut. Mă credeți bine, nu…

— Te cred că ai văzut, însă nu din vestibul, ci din dormitor. Altfel n-ai fi avut de unde să știi că victima s-a rănit la cap, căzând peste rama patului.

A făcut un gest de negație, dar vedeam după căutătura ochilor săi că este dezorientat.

— De altfel, tu ai obligat victima să deschidă gura pentru a-i vârî călușul, nu soția ta…

— Ați fost acolo? a reușit să fie sarcastic, în ciuda faptului că spusele mele îl tulburaseră.

— Nu trebuia să fiu pentru a cunoaște adevărul. Mâna care a forțat victima să deschidă gura avea o

deschidere de paisprezece centimetri, așa cum ai tu. Soția ta are numai doisprezece centimetri. Acum înțelegi că fapta ta a fost dovedită?

— Nimic nu-i adevărat! E o înscenare! a protestat, ridicându-se de pe scaun.

— Vă rog să luați loc, domnule Samoilescu, l-a invitat imperturbabil procurorul. Trebuie să vă aduc la cunoștință o veste neplăcută. Părinții dumneavoastră nu mai trăiesc.

Samoilescu a tresărit ușor și s-a uitat la fețele noastre neîncrezător.

— Amândoi? a întrebat, văzând seriozitatea chipurilor noastre.

— Da. S-au sinucis, la câteva zile după arestarea dumneavoastră, l-a informat Alexandru Grigore.

Și-a mușcat buza inferioară și a lăsat să-i scape un oftat, nu de durere pentru pierderea suferită, ci de necaz. Și, deși nu eram străin de mânia care-l încerca, nu mă încercă nici cea mai mică urmă de regret.

— Ce motive credeți că ar fi avut pentru a comite un act atât de funest? vru să afle procurorul.

— De unde să știu eu ce le-a venit?

— Cauza n-ar trebui căutată în faptul că, datorită isprăvii fiului lor, s-au temut de oprobriul public?

— Aș! Chiar dacă ar fi știut că am comis o faptă nedemnă, credeți că mult le-ar fi păsat de mine?

— Mama ta a lăsat două scrisori prin care arată că: „nu mai poate suporta teroarea”. Oare ce o îngrozea atât de mult încât, de conivență cu tatăl tău, să se sinucidă?

S-a uitat câteva secunde în jos, apoi a spus:

— Explicația este simplă. S-au temut că prin bănuielile pe care le aveați asupra mea ați fi putut extinde cercetările asupra lor, constatând astfel că au o avere de aproape patru sute de mii de lei, pe care n-aveau cum s-o justifice.

— Ambii părinți, încadrați și cu salarii bune, cred că ar fi putut agonisi de-a lungul a două decenii echivalentul sumei de care-mi vorbești… a clătinat procurorul capul cu scepticism. Dar, admițând că, într-adevăr, s-au sinucis de teama comisiei pentru controlul averii dobândite ilicit, să știți că este prima oară când aflu că doi oameni își iau viața dintr-o astfel de cauză.

— În toate există întotdeauna un început, a replicat.

— Domnule Samoilescu, a reluat procurorul de data asta pe un ton aspru, oficial, urmare a citirii dosarului a examinării probelor prezentate și a audierii dumneavoastră, în numele legii vă pun sub următoarele acuzări: tâlhărie, viol, omor cu cruzime și profanare de cadavru!

— Protestez! Totul este o înscenare! a strigat, ridicându-se din nou de pe scaun.

— S-o luăm metodic, a propus Alexandru Grigore,

omițând să-l mai invite să-și reocupe scaunul. V-ați întâlnit cu victima în ziua de 6 iulie, în fața florăriei din Piața Romană?

— Nu-i adevărat! N-am mai văzut-o de anul trecut.

— Prin vocea dumneavoastră, imprimată pe bandă de magnetofon, și prin declarațiile care se află la dosar, ați descris cu lux de amănunte și întocmai îmbrăcămintea pe care a purtat-o victima în după-amiaza zilei când a fost ucisă…

— Dânsul mi-a spus cum era îmbrăcată și mi-a cerut să repet descrierea! a zis, arătând acuzator cu degetul spre mine.

— Dacă înțeleg bine, a reluat procurorul, nici cu victima n-ați fost în casa părinților dumneavoastră…

— Exact!

— Ceea ce înseamnă că nici pe soția dumneavoastră n-ați văzut-o atacând pe victimă.

— Așa este.

— Nu omiteți faptul că în locuința părinților dumneavoastră au fost găsite urmele uciderii victimei Anca Broscoțean! l-a avertizat procurorul.

— Urmele de care-mi vorbiți au fost fabricate de dânsul! a zis, țintindu-mă din nou cu vârful degetului.

— Întrucât n-ați mai văzut victima de mult timp, de unde ați știut că în timpul agresiunii a fost lovită în obrazul stâng, cu pumnul, și în creștetul capului, prin

căderea peste tabliera patului?

— Dânsul mi-a sugerat aceste elemente! a zis, onorându-mă iar cu vârful degetului său.

— Și locul unde au fost abandonate pachetele cu resturile victimei v-au fost indicate?

A aprobat, fără să ezite.

— Dar faptul că zeci de martori au recunoscut pantalonii și sacoșele în care au fost abandonate resturile victimei ca aparținând părinților dumneavoastră, reprezintă tot o înscenare a organelor de anchetă?

— Poate că da, ori poate că s-au înșelat martorii.

— Și atunci ce-ați făcut dumneavoastră în după-amiaza zilei de 6 iulie.

— Împreună cu soția mea am plătit telefonul și apoi m-am dus în vizită la prietena noastră, Doina Pat…

— Deci reveniți la alibiul pe care l-ați prezentat la începutul anchetei?

— Da, pentru că reprezintă adevărul-adevărat.

— Soția dumneavoastră și Doina Patraulea au declarat că nu v-ați aflat în compania lor când s-a comis omorul.

— Nici nu mă surprinde ce spuneți. Tuța vrea să mă bage în pușcărie pentru a putea pune mâna pe averea rămasă de la părinții mei… Iar Doina, fiindu-i prietenă, îi face jocul!

Procurorul mi-a făcut semn să opresc magnetofonul, apoi i s-a adresat lui Samoilescu:

— Doresc să vă dau o explicație care, depășind cadrul anchetei, nu trebuie înregistrată. Ați vorbit urât de părinții și soția dumneavoastră, în ciuda faptului că s-au purtat într-un mod neîntâlnit de mine în cele două decenii de când mă ocup de oameni de teapa dumneavoastră. Mama, deși vitregă, v-a iubit atât de mult, încât, crezând că vă poate salva, n-a pregetat să vă ajute la comiterea unei fapte odioase, la căsăpirea unui om, care mai era cald încă…

— Nu-i adevărat! a protestat el.

— Să nu mă mai întrerupeți! l-a avertizat procurorul privindu-l dezgustat. Ulterior, când, în sfârșit, și-a dat seama de grozăvia pe care a comis-o, și-a luat viața într-un mod înfiorător, probabil cu intenția de a se autopedepsi. Tatăl dumneavoastră, deși nu purta nicio vină pentru măcelul comis în casa lui, a preferat de asemenea să moară decât să devină obiectul disprețului public. În ceea ce o privește pe soția dumneavoastră, să știți că aproape două luni ne-a împiedicat ancheta, susținând cu perseverență alibiul pe care vi l-ați făcut. Asta însă nu v-a împiedicat să aruncați vina repugnantei fapte asupra ei, deși știați mai bine decât oricine că este nevinovată! Atâta lipsă de conștiință încă n-am întâlnit, ni s-a adresat el. Vă rog să dați drumul la

magnetofon.

— Domnule Samoilescu, a reluat din nou pe un ton precis, oficial, întrucât am formulat acuzările ce vi se aduc, începând de mâine aveți dreptul să consultați probele din dosarul de trimitere în judecată. De asemenea, aveți dreptul la un apărător din oficiu, în caz că nu vă angajați dumneavoastră un avocat.

— E o mistificare! s-a reînsuflețit Samoilescu, după ce-l ascultase pe procuror cu o religiozitate care m-a făcut să cred că în ultimul ceas se decisese să-și recunoască ticăloșia. Am să demonstrez în fața justiției că sunt nevinovat!

— Domnule Samoilescu, aveți dreptul să vă apărați așa cum credeți de cuviință că este mai bine, totuși, conștiința profesională mă obligă să vă atrag atenția că mergeți pe o cale greșită. Perseverând în susținerea nevinovăției, nu veți reuși să beneficiați de principiul „dubiile sunt întotdeauna în favoarea acuzatului", deoarece acuzațiile pe care vi le-am adus sunt susținute prin mărturii și probe decisive. Eu am terminat, m-a anunțat procurorul, întorcând capul spre mine.

Am privit spre Samoilescu, tentat să-l sfătuiesc să-și urmeze situația prin mărturisiri complete, dar m-am abținut.

— Vă felicit, mi-a spus procurorul, regăsindu-și zâmbetul, după ce Dan s-a grăbit să-l predea pe inculpat

subofițerilor de la arest.

Cum laudele nu-și prea au locul în meseria noastră, l-am privit circumspect.

— La ce vă referiți? am întrebat precaut, deoarece mi-am amintit de faima lui de cusurgiu.

— La faptul că ați avut un fler extraordinar când ați luat decizia să nu-l informați de sinuciderea părinților săi. Nici nu vreau să mă gândesc la turnura pe care ar fi luat-o afacerea dacă ar fi aflat de moartea mamei sale.

Mi-a venit inima la loc. Nu eram luat în tărbacă.

— Aflând de sinuciderea mamei lui, care i-a fost și complice în acțiunea de dezmembrare a victimei, ne servea o variantă cu mult mai simplă și, mai ales, imbatabilă… a continuat procurorul. Dacă, de exemplu, ar fi afirmat că după ce a introdus victima în casa părinților săi și a avut cu ea un raport intim a coborât să cumpere ceva?… Să zicem bere, că tot fusese văzut de cineva cu niște sticle în mână…

— Ar fi susținut, a sărit Dan cu gura, că a găsit victima moartă, iar mama lui, care venise după plecarea sa, i-ar fi spus că văzând o străină în casă a crezut că este o hoață și în lupta care a urmat victima a decedat. Iar el, speriindu-se, a plecat și nu știe ce i s-a mai întâmplat victimei…

— Și cea mai bună dovadă că omorul care a urmat este în exclusivitate opera mamei sale, reiese din însuși

faptul că s-a sinucis, probabil datorită mustrărilor de conștiință, ar fi putut spune Samoilescu. Iar dacă, totuși, ar mai fi existat dubii, faptul că după exhumarea mamei lui s-a constat că deschiderea dintre degetele gros și arătător era de paisprezece centimetri, la fel ca distanța dintre urmele lăsate pe obrazul victimei, situația devenea clară, l-a completat Alexandru Grigore.

— Nu cred că situația ar fi fost chiar atât de simplă, a spus Dan, adoptând o atitudine moderată. Să nu uităm că și Samoilescu avea o deschidere de paisprezece centimetri între degete.

— Tovarășe locotenent, întrucât mama lui era moartă și nu putea să-i infirme spusele, un avocat ar fi putut cu ușurință să pledeze pentru o coincidență. Și coincidențele nu pot constitui în justiție o bază de condamnare împotriva unui bănuit. Numai intuiția șefului dumitale ne-a permis să stabilim cu certitudine cui i-a aparținut mâna care a ucis. E adevărat, tovarășe căpitan? mi-a sondat el opinia.

— Tovarășe procuror, vă mărturisesc că nu v-am urmărit cu multă atenție. Mă gândeam la altceva, am recunoscut… La modul în care a fost generat acest caz înspăimântător.

— Bine, dar e simplu! Fără un scelerat de talia lui Samoilescu, o astfel de cauză n-ar fi putut exista.

— Evident, protagonistul este Samoilescu, un imoral,

un obsedat sexual care a avut de-a face cu sute de femei, din care multe au fost violate, dar, fiind mature, erau obligate să-și asume de la început un astfel de risc. Victima, o adolescentă suficient de naivă pentru a crede că tot ce zboară se mănâncă, i-a dat însă apă la moară. Obișnuită cu colegii de liceu, pe care îi punea cu ușurință la punct dacă comiteau o indelicatețe față de ea, s-a aventurat în casa criminalului cu convingerea că este capabilă să evite o situație neplăcută. A fost însă obligată să constate că inculpatul se comportă cu totul altfel decât prietenii de vârsta ei. Probabil că nici brutalitățile unui om obișnuit să violeze n-au lipsit. Amintiți-vă de confesiunea făcută ulterior colegei ei, Corina Buzdughină „… tremuram toată de frică". Dându-și seama că lipsa ei de experiență i-a jucat o festă urâtă, are o intuiție de ultim moment. Scoate de la gât medalionul de aur și-l oferă inculpatului, iar acesta, în fața valorii primite, renunță la „dragostea" ce-o avea pentru victimă și o lasă să plece…

Până aici lucrurile se explică logic. Victima, datorită candoarei, cade într-o cursă și, datorită inspirației, reușește să scape ca prin minune. Ilogica însă urmează imediat după ce se salvează din mâna derbedeului. În loc să se ducă la secția de miliție, care era în imediata apropiere a imobilului unde era găzduită în perioada aceea, și să ceară sprijinul, tace…

— Tace, deoarece îi este rușine și se teme că cei de la miliție ar putea râde de ea sau, ceea ce ar fi fost și mai rău din punctul ei de vedere, că aceștia se apucă să-i anunțe familia. Probabil, neavând de unde să știe că miliția este interesată atât în căutarea infractorilor, cât și în asigurarea păstrării discreției pentru faptele victimelor, când acestea nu sunt tocmai curate. Mai cu seamă că nici nu comisese ceva blamabil, a zis procurorul dând din cap cu amărăciune.

— Și cel mai trist fapt este că, deși era o fată instruită și inteligentă, nu-i spune nimic mătușii la care locuia în perioada aceea. Și continuă să ascundă adevărata cauză a dispariției medalionului chiar și față de părinții ei, de mama ei care ar fi înțeles-o, deoarece și ea a fost cândva adolescentă. Se încăpățânează să-și recupereze singură obiectul de care a fost jefuită. Astfel comite cea de-a treia greșeală. Se duce cu criminalul pentru a-și lua medalionul, deși experiența avută cu un an înainte fusese mai mult decât edificatoare pentru a putea ști că nu trebuie s-o mai repete. Rezultatul imprudenței făcute ne este acum cunoscut. Încercarea ei de a-și apăra cinstea și demnitatea a dezlănțuit fiara care este Gheorghe Samoilescu… am zis, simțind cum mi se strânge gâtul și limba capătă gust de sugativă.

— Vreți să spuneți că victima este autorul moral al celor petrecute? m-a întrebat procurorul, gânditor.

— Autorul este cunoscut și arestat. După lege vina este numai a lui și va da socoteală pentru tot ce-a făcut. Ceea ce nu mă împiedică să susțin că dacă victima ar fi împărtășit părinților ei modul în care i s-a sustras medalionul, cazul Anca Broscoțean n-ar fi putut exista…

Alexandru Grigore a ridicat din umeri și a spus trist, cu capul lăsat în jos:

— Și eu am copii… Oare pot exista părinți mai urgisiți ca ai Ancăi?…

Epilog[28]

Tribunalul municipiului București, prin sentința penală din 30 septembrie 1978, a condamnat pe inculpatul S.G. La 25 de ani de închisoare. Recursul fiind respins, sentința a rămas definitivă.

București 1979

[28] Temporar!

II.
Afacerea Cozmici

Mulțumesc domnului judecător Corneliu Turianu, președintele Tribunalului Municipiului București, pentru sprijinul documentar acordat în scopul realizării prezentei cărți.

1. Un caz de dispariție
Sâmbătă, 26 aprilie 1980

Secția 7 de Miliție este sesizată de faptul că Marcela Mihai, 27 ani, laborantă la un institut de cercetări din cartierul Băneasa, nu a mai fost văzută de câteva zile…

*

Familia Mihai, compusă din tată, mamă și două surori, a locuit într-un imobil din cvartalul Sălii Palatului până în anul 1978, când dispăruta, cumpărându-și un apartament, se mută împreună cu sora ei, Mariana, 24 ani, ingineră, în cartierul Colentina.

Mariana remarcă absența Marcelei încă din ziua de miercuri 22 aprilie, însă nu are motive să se alarmeze, deoarece știa că în seara precedentă sora sa urma să-și petreacă noaptea cu logodnicul ei Bogdan. Această motivație rămânând valabilă și pentru ziua următoare, deoarece, neavând încă instalat telefonul în apartament,

oricum Marcela nu ar fi avut cum s-o prevină. Urmare acestui raționament, Mariana nu se impacientează decât vineri seara, când, venind acasă de la slujbă, găsește în cutia de scrisori un bilet prin care Bogdan îi reproșează Marcelei că îl evită de trei zile, timp în care el a căutat-o de mai multe ori la serviciu. Realizând că s-a întâmplat ceva cu totul neobișnuit, se duce la tatăl lor și-i relatează despre absența sorei ei atât de acasă, cât și de la slujbă. În panică, Ion Mihai anunță a doua zi dimineață dispariția la Miliție…

Miliția îl audiază pe Bogdan Airini, 27 ani, funcționar la primărie. Acesta declară că o cunoaște pe Marcela de peste 20 de ani, deoarece au fost colegi la școala elementară și au copilărit împreună în zona Sălii Palatului. Apoi, urmând cursurile unor școli diferite nu s-au mai văzut până la începutul lunii curente, când întâlnindu-se întâmplător, Marcela i-a spus că se mutase de la părinți pentru că și-a cumpărat un apartament în cartierul Colentina. A vizitat-o în noua locuință și a avut posibilitatea să constate că au multe afinități. Astfel au ajuns ca după câteva zile să aibă și relații intime; adică aproximativ zece zile înainte de dispariția Marcelei.

Bogdan confirmă că, marți seara, s-a întâlnit cu Marcela, în jurul orei șapte și jumătate, că au fost împreună la restaurantul Excelsior, care e foarte

aproape de locuința lui, apoi au urcat la el și au petrecut împreună noaptea de marți spre miercuri. A doua zi dimineață, el a plecat de acasă la ora șapte, iar Marcela, care lucra în schimbul II, a rămas să mai lenevească în pat, urmând ca, la plecare, să închidă ușa de la intrare prin tragerea yallei. Din acest moment el n-a mai văzut-o și toate demersurile pe care le-a făcut ulterior, căutând-o la institutul unde lucra și acasă, unde i-a lăsat și un bilet, au rămas fără rezultat.

Nu pricepe ce s-ar fi putut întâmpla cu Marcela, deoarece își mărturisiseră că se iubesc, iar miercuri seara se înțeleseseră să se vadă iar la el acasă. Când s-au despărțit dimineața, Marcela nu i-a spus că, în afara serviciului, ar mai intenționa să se ducă undeva sau să se întâlnească cu cineva!

*

Cercetările întreprinse în imobilul în care locuia Bogdan confirmă depoziția acestuia. El a plecat, ca de obicei, la slujbă la ora șapte dimineața, iar o tânără, identificată după semnalmente și fotografie, ca fiind Marcela, a fost văzută de două vecine ieșind din garsoniera lui Bogdan, între orele 9,30 și 10,00. Una dintre martore mai susține că tânără respectivă ar fi vorbit la telefon din locuința lui Bogdan, cu câteva minute înainte de a pleca și că ar fi auzit-o spunând: „Bine, ne vedem la 10 și 10…”

*

Din audierea colegelor de serviciu, a rezultat că Marcela a fost văzută pentru ultima oară atunci când a plecat să se întâlnească cu logodnicul ei Bogdan, marți la ora 18,30. Totodată se stabilește și existența unei situații care, din punctul de vedere al experienței miliției românești! indică principala pistă pe care va fi axată investigația: Marcela Mihai era însărcinată în trei luni!

O colegă a dispărutei afirmă că Marcela intenționa să facă întrerupere de sarcină și că sora ei, Mariana i-ar fi făcut rost de o rețetă pentru cumpărarea unor fiole de Progesteron [29] și Ergomet [30] . De altfel, urmare a injecțiilor, Marcela s-a plâns în ultimele zile de amețeli, dureri de cap și grețuri.

Tot sub acest aspect, marți după-amiaza, când a plecat de la serviciu, Marcela a afirmat față de mai multe colege că în seara aceea se va duce împreună cu Bogdan la un prieten al acestuia, care este medic ginecolog!

*

Chestionată în legătură cu graviditatea în care se afla

---

[29] Hormon care se formează în ovare și care este indispensabil în procesul de reproducere.

[30] Hemostatic uterin prin actiune ocitocica predominant uterotonica, cresterea tonusului miometrului determina comprimarea vaselor si sinusurilor sanguine, oprind metroragia.

dispăruta, sora acesteia admite că i-a procurat Marcelei o rețetă pentru substanțe abortive, dar nu știe cine i-a făcut injecțiile. De asemenea, nu știe nimic despre intențiile Marcelei de a vizita un medic ginecolog.

În ceea ce-l privește pe Bogdan, acesta declară că Marcela i-ar fi spus într-adevăr că ar fi rămas însărcinată, însă el a liniștit-o, explicându-i că nu este posibil, deoarece relația lor sexuală nu începuse decât de zece zile. Iar acum Marcela, după cum afirmase, nu mai avusese de-a face cu vreun alt bărbat în ultimele șase luni, el i-a spus că nu trebuie să fie îngrijorată pentru că nu poate fi vorba decât de o întârziere produsă de vreo dereglare glandulară. După părerea lui Bogdan, argumentarea pe care a făcut-o și-a atins scopul, fiindcă Marcela a sfârșit prin a recunoaște că, în mod evident, spaima ei nu are niciun temei.

Deși anchetatorii aveau motive să creadă că injecțiile abortive fuseseră făcute ori de sora dispărutei, ori de logodnicul acesteia, nu insistă în stabilirea celui implicat, deoarece, spre onoarea lor, consideră că scopul misiunii lor constă în descoperirea unei femei dispărute, nu în învinuirea uni terț de complicitate sau participare directă la comiterea unui avort (fapta fiind pedepsită cu închisoarea, conform legilor draconice existente înainte de Revoluția de la 22 Decembrie).

În legătură cu afirmația făcută de Marcela că, în după-

amiaza în care a plecat de la slujbă, ar fi urmat să meargă cu Bogdan la un medic ginecolog, logodnicul neagă că ar fi fost luată în discuție o astfel de eventualitate. Și apoi, ce rost ar fi avut un asemenea demers de vreme ce el i-a demonstrat Marcelei că, neavând cum să fi rămas însărcinată, se alarmase degeaba?

Prin controlarea modului în care și-a petrecut timpul în ziua în care dispăruse, a rezultat că dispăruta nu a putut vorbi cu Bogdan pentru a stabili prin telefon întâlnirea de la ora zece și zece. De altfel, întregul alibi pe care acesta îl prezintă înlătură implicarea lui în cauză!

*

Încercând să descopere bărbatul cu care Marcela rămăsese într-adevăr însărcinată și care ar fi avut motive reale ca aceasta să-și provoace un avort, anchetatorii încep investigațiile necesare stabilirii listei persoanelor susceptibile.

Din păcate lista se va dovedi surprinzător de lungă, iar verificarea suspecților nu va putea conduce la elucidarea cazului.

În concluzie, anchetatorii rămân convinși că Marcela Mihai a decedat ca urmare a unei întreruperi nefericite de sarcină… iar cadavrul acesteia a fost dosit sau distrus.

Astfel, cazul va deveni, conform terminologiei consacrate, un dosar în evidență!

2. Primul autodenunț
Joi, 27 noiembrie 1980

Ora 23,00. Urmare a economiei de energie electrică, centrul orașului București este la fel de puțin luminat ca și în perioada ultimului război, când era camuflat împotriva atacurilor aeriene.

Subofițerul trecuse prin fața hotelului Athénée Palace și, când a ajuns în calea Victoriei, o porni spre dreapta, continuându-și rondul spre calea Griviței.

Atât circulația rutieră, prea puțin tulburată de câte un autoturism întârziat, cât și rarisimii trecători contribuiau cu multă eficiență la crearea unei liniști ce lăsa impresia unui oraș abandonat.

Subofițerul mai avea de parcurs câțiva metri până la intersecția cu strada Piața Amzei, când atenția i-a fost atrasă de un zgomot dezordonat de pași; ceva între alergare și târșâit. Odată ajuns în intersecție, s-a oprit și a privit spre dreapta, de-a lungul străzii, în direcția pieții scufundate în întuneric. După câteva clipe, din penumbra străzii apăru silueta unui bărbat care se apropia de Calea Victoriei cu un mers tot atât de zorit pe cât de șovăitor.

— Of! Ce bine că v-am găsit!… spuse necunoscutul, cu un oftat de ușurare, când reuși să distingă umbra care îl aștepta în colțul străzii purta uniformă de milițian. Doamne, de când vă caut…

— Ce s-a întâmplat? a vrut să știe subofițerul, deși, ținând seama de înfățișarea necunoscutului, avea destule motive să creadă că n-ar fi nicio pagubă dacă nu i-ar răspunde.

Dicția și precipitarea individului făceau ininteligibilă explicația pe care i-o dădea astfel că subofițerul îi ceru să-și repete spusele.

— Ia vino dumneata mai aproape! se decise subofițerul, apucându-l de reverele pardesiului și trăgându-l ușor spre el, pentru a-l putea adulmeca mai bine. Ce-ai băut în seara asta?

— Da, e adevărat. Am băut mult… Nu zic că nu! Dar tot ce v-am spus e adevărat… Zău! Pă ochii mei dacă vă mint… a insistat chefliul, punându-și o palmă pe piept pentru a-și întări afirmația.

— Cum te numești?

— Apăvăloaie Mihai.

Deși era convins că întreaga poveste nu reprezenta nimic mai mult decât rolul unor halucinații de bețiv, subofițerul se decise să-i verifice totuși afirmațiile. Astfel, au pornit împreună în direcția din care apăruse Apăvăloaie. Trecuseră prin fața teatrului „Ion

Creangă", pe lângă magazinul alimentar, iar când au ajuns la următoarea intersecție, ghidul milițianului precizează:

— Aici… arătă el cu mâna întinsă spre balconul de la etajul întâi al unui bloc cu șase etaje, situat chiar pe colțul format de Piața Amzei și Mendeleev.

— Bine. Să mergem! se grăbi subofițerul să termine și să-și reia rondul, înainte ca vreun superior venit în control să constate că nu se află pe traseul de care răspunde.

Au trecut pe lângă o lăptărie și au intrat în imobil.

— Cred că eu am lăsat-o așa… Când am fugit… a explicat cetățeanul, arătând spre o ușă întredeschisă.

Subofițerul a împins ușa și a intrat într-o garsonieră. Becul care atârna din plafon la capătul unei sârme lumina un interior dezolant: o cameră mobilată la întâmplare cu piese uzate și disparate. Parchetul înnegrit era acoperit cu câteva resturi de scoarță tot atât de soioase ca și celelalte obiecte din casă. Sticle de băutură golite, cutii de vopsea și diverse scule se aflau împrăștiate într-o mizerabilă dezordine.

Miasma care îmbâcsea încăperea avea însă o altă cauză decât murdăria omniprezentă…

Pe masa din mijlocul camerei, printre câteva sticle de băutură și pahare soioase și o scrumieră vârfuită cu chiștoace de țigări, se afla un craniu printre ale cărui

resturi de cartilage, urme de piele și de păr colcăiau târâtoare scârboase.

Făcând un efort de voință pentru a nu-și lăsa stomacul să se întoarcă pe dos, subofițerul se îndreptă grăbit spre fereastră și o deschise.

Apoi, raportă prin talkie-walkie spectacolul de coșmar în care nimerise în timp ce fixa cu privirea un divan pe care dormea îmbrăcat un tânăr.

*

A doua zi dimineață, Romca Cozmici, tânărul care putea să doarmă fără să-i pese de îngrozitorul miros al unor resturi umane intrate în putrefacție, se afla instalat într-un birou de la Miliția Capitalei. 25 de ani, tip meridional, suplu, statura potrivită, figura ușor prelungă, cu trăsături fine. Mustața, lăsată să se prelingă peste colțul buzelor, pentru a se uni cu o barbă scurtă și îngrijită, precum și o pereche de ochi verzi ce surâdeau în permanență, ofereau exact aspectul acelui exemplar după care se dau în vânt regizorii care au de distribuit un rol de june și prim, și candid.

De cealaltă parte a mesei se aflau mai mulți anchetatori.

După ce i s-au luat obligatoriile date de identificare, a fost întrebat cu ce se ocupă.

— Sunt sculptor și pictor.

— Din asta trăiești?

— Nu, la noi nu se poate trăi din artă, fiindcă mai marii breslei se tem de apariția unor tinere talente…

— Prin urmare, unde lucrezi?

— De la 1 septembrie, anul acesta, sunt angajat ca muncitor la întreprinderea Marmura și, în paralel, urmez un curs de calificare ca cioplitor în piatră.

— Ai mai lucrat undeva, înainte de 1 septembrie?

— Da, la întreprinderea Publiturism, ca distribuitor. Și, pentru a mai câștiga un ban, în paralel, mai confecționez acasă șepci și poșete pe care le vând pe la cine se nimerește, a ținut el să completeze, adoptând o atitudine deschisă, de sinceră colaborare cu anchetatorii.

— Ce studii ai?

— Nouă clase elementare.

— Ai mai avut de-a face cu justiția?

— Da. În anul 1974 am fost condamnat la un an închisoare pentru tentativă de trecere ilegală a frontierei. Iar la sfârșitul anului trecut am mai fost o dată condamnat la șase luni închisoare, cu executarea la locul de muncă… Mai precis, am spart boxa unui vecin pentru a-i lua câteva unelte de sculptură de care aveam nevoie.

— Locuiești singur în garsoniera din strada Mendeleev?

— Nu, stau cu soția mea și un copil de 10 luni.

— Unde se află în prezent soția dumitale? întrebară anchetatorii, pentru a fi se confirma identitatea victimei.

— E plecată la Botoșani, la părinții ei, împreună cu copilul nostru.

— De multă vreme se află acolo?

— De trei sau patru luni.

— Așa de mult? au întrebat anchetatorii, convinși că li se confirma bănuiala.

— Da. Ne-a o certat datorită greutăților materiale prin care trece familia noastră. Din 1978, când ne-am căsătorit, ea a lucrat ca țesătoare la cooperativa Arta Populară, dar, după ce a născut, a renunțat la serviciu. Iau eu, așa cum v-am spus, am avut o condamnare la locul de muncă până la sfârșitul lunii iunie, anul acesta, timp în care n-am fost plătit… Așa că am început s-o ducem greu cu banii… în această situație, ea a preferat să plece la părinții ei…

— Al cui e cadavrul ale cărui resturi le-am găsit în locuința dumitale? s-au decis anchetatorii să treacă la stabilirea identității victimei.

— Al unei prietene din copilărie, pe care am omorât-o astă-primăvară… precizează el cu naturalețe.

— Cum se numea această prietenă?

— Marcela, Marcela Mihai.

— De ce ai omorât-o? întrebară anchetatorii, după ce s-au consultat din priviri, pentru că nici unuia nu-i

spunea nimic numele victimei.

— Nu știu, nu-mi dau seama ce s-a întâmplat…

— Bine, s-o luăm altfel. Vorbește-ne despre ea. Cum ai cunoscut-o și așa mai departe.

— Am copilărit, ca și ea, prin zona Sălii Palatului… Așa că am făcut școala împreună și ne-am jucat împreună, până în urmă cu vreo zece ani… La un moment dat, am făcut chiar și dragoste împreună, dar n-a durat mult… Cred că idila noastră nu a ținut mai mult de două sau trei săptămâni, fiindcă în perioada aceea eu o iubeam foarte mult pe o altă colegă de-a noastră și m-am temut că ar putea să afle că am relații cu Marcela… Și, pentru că n-am vrut să risc, am preferat să termin cu ea…

— Un moment! Câți ani aveai dumneata în perioada la care te referi? a vrut unul din anchetatori să se asigure că înțelesese bine.

— Cam 14 ani.

— Foarte bine. Deci, la 14 ani făceați dragoste. Și, mai departe, ce s-a întâmplat?

— Nu s-a mai întâmplat nimic, pentru că ulterior ne-am văzut numai întâmplător. Eu mă mutasem la altă școală.

— Marcela a continuat să locuiască tot în zona Sălii Palatului?

— Nu. Din câte mi-a povestit, la vechea adresă

rămăseseră numai părinții ei. Ea și-a cumpărat, în urmă cu vreo doi ani, un apartament și s-a mutat undeva prin cartierul Colentina.

— Cum ai ajuns s-o omori? a început să-l ghidoneze un anchetator, pe când un altul s-a dus la ușă și i-a dat plantonului de pe culoar o notă prin care cerea relații de la Biroul de dispariții asupra unei oarecare Mihai Marcela cu domiciliul probabil în zona Sălii Palatului sau cartierul Colentina.

— După cum vă spuneam, nu ne mai văzurerăm de câțiva ani buni, când, cu totul întâmplător, ne-am întâlnit în fața magazinului Neptun din Piața Amzei… și-a reluat el firul povestirii, pe când anchetatorul care înmânase nota plantonului își reocupa scaunul. Bineînțeles că ne-am bucurat foarte mult și eu am invitat-o să-mi vadă noua locuință, care se afla la câțiva pași de locul unde ne aflam. Astfel, am urcat la mine în garsonieră și, în timp ce ne beam cafelele, am discutat despre prietenii noștri comuni și modul în care au reușit unii dintre ei să se realizeze. Apoi, pentru că tot venise, i-am propus să facem dragoste…

— Și probabil că ea n-a fost de acord, așa-i? a întrebat unul din anchetatori, considerând că mobilul omorului este evident.

— Dacă făceam asta când eram copii, de ce să nu fi fost de acord acum, când eram maturi?…

Bineînțeles că a fost de acord, iar după ce am terminat, am continuat să stăm de vorbă și să ne povestim ce-am mai făcut în anii în care nu ne mai văzuserăm… La un moment dat, ea și-a privit ceasul și mi-a spus că s-a făcut târziu și trebuie să plece… Eu am insistat să mai rămână, însă ea a ținut-o pe a ei… Că nu se mai poate, pentru că lucrează în schimbul II și, în prealabil, trebuie să mai treacă pe la cineva… Eu am rugat-o să mai stea puțin fiindcă vreau să mai facem încă o dată dragoste, însă ea s-a ridicat din pat și mi-a spus că poate cu altă ocazie, deoarece nu mai poate zăbovi… Dar eu n-am fost de acord să plece așa de repede și m-am ridicat și eu din pat… Și am pus mâna pe pantalonul pe care începuse să-l îmbrace… În timp ce trăgeam amândoi de el mi-a spus că nu s-ar fi așteptat să fiu atât de ordinar… în momentul acela m-am înfuriat și i-am dat un pumn… Atunci ea a dat drumul la pantalon și s-a retras un pas sau doi, după care a căzut pe spate și s-a lovit cu tâmpla stângă de colțul măsuței de lângă fereastra de la balcon… în momentul acela, văzând că a rămas nemișcată și cu ochii închiși, mi-am spus că, dacă se trezește din leșin, va începe în mod sigur să țipe și-mi va pune vecinii în cap… Și, cum eu nu doream să am de-a face cu ei, am luat cablul electric de la prelungitor și am strâns-o puternic de gât.

— Nu a încercat să se apere?

— Nu. A mișcat numai puțin din picior când am început să trag de cablu.

— Te rog să-ți continui povestirea.

— Fiindu-mi teamă să nu mă vadă cineva din clădirile de peste drum, am tras-o lângă pat… Apoi, după ce-am lăsat jaluzelele de la ferestre, am târât-o în baie și i-am băgat cadavrul în cadă… Abia după aceea am început să mă întreb ce aș putea să fac ca să scap de ea…

— La ce oră te-ai întâlnit cu Marcela?

— Nu știu… Cred că între orele zece și zece și jumătate. În orice caz, când am coborât din casă era ora douăsprezece…

— Pentru ce ai coborât?

— Pentru că simțeam nevoia să beau ceva… Așa că am cumpărat o sticlă de vin de la magazinul alimentar de la parter… Tot ce-mi mai amintesc este că am băut-o imediat ce am urcat în casă și că am dormit tun până a doua zi dimineață, când am plecat la serviciu… pentru că nu vream să atrag atenția prin absența de la lucru…

— În tot acest timp, cadavrul a rămas așa cum l-ai pus, în baie?

— Întocmai… Iar cât am stat la serviciu, m-am decis asupra a ce aveam de făcut. Astfel că după amiază, adică de îndată ce-am ajuns acasă, am început s-o tai… Deși încă nu hotărâsem modul în care urma să duc de acasă bucățile desprinse…

— Cum ai tăiat-o? a fost întrebat, deoarece anchetatorii erau interesați să obțină cât mai multe amănunte care, trebuind să aibă în mod obligatoriu puncte coincidente cu constatările tehnico-științifice, urmau să reprezinte un important mod de control asupra sincerității criminalului.

— La început i-am tăiat mâinile, apoi picioarele…

— Cu ce instrument le-ai tăiat?

— Cu un cuțit de masă bine ascuțit…

— Poți să ne arăți acest cuțit?

— Nu, pentru că l-am aruncat… Cred că într-un canal, pentru că m-am temut să-l mai păstrez în casă.

— Bine. Continuă să ne spui cum ai depesat, adică cum ai desfăcut cadavrul victimei și ce-ai făcut cu părțile pe care le-ai tăiat.

— Pe măsură ce desprindeam câte un membru, îl spălam cu apă și îl puneam în niște pungi din plastic pe care le băgăm în frigider. La fel am procedat cu trunchiul și cu capul, pentru că începuse să miroasă…

— Continuă! l-a îndemnat anchetatorul cel mai vârstnic, care, având o activitate mai îndelungată decât colegii lui în probleme de „omoruri”, învățase să-și stăpânească dezgustul.

— La trei zile după ce o omorâsem, și-a reluat el relatarea, cu o dezinvoltură dezarmantă, m-am hotărât să scot din casă o parte din resturile cadavrului… în

acest scop, am considerat că pentru a le putea transporta mai bine ar fi de preferat să le ușurez… Așa că am început să curăț carnea de pe oase și apoi s-o tai în bucăți mici pe care le aruncam în W.C…

— În scaunul W.C.-ului?! repetă unul dintre anchetatori, nereușind să înțeleagă ce vrea să spună individul al cărui aspect ar fi putut reprezenta un model ideal pentru sculptorul care s-ar fi decis să ofere societății cel mai reprezentativ simbol al candorii umane.

— Exact. Însă trebuia să fiu atent să le mărunțesc bine, pentru că altfel se înfunda scaunul când trăgeam apa…

— Și cât timp a durat operațiunea asta? întrebă alt anchetator, în timp ce un coleg de-al lui, înverzindu-se la față, părăsi fulgerător biroul, cu mâna apăsată pe gură.

— Vreo șapte zile. Oasele am încercat să le sparg cu toporul, dar a trebuit să renunț pentru că făceam prea mult zgomot și mi-a fost teamă că mă aud vecinii… Așa că am preferat să le tai cu un mic fierăstrău circular pe care îl aveam în casă…

— Ce-ai făcut cu carnea am înțeles, dar cu oasele ce s-a întâmplat? întrebă anchetatorul care părăsise biroul atât de precipitat și intrase acum în încăpere, cu figura lividă.

— O pungă cu oase, pe care le-am mărunții cu

circularul, am aruncat-o pe strada Nuferilor, într-un coș de gunoi în fața Ministerului învățământului… Apoi am luat osul de la bazin, pe care mai rămăsese puțină carne, și l-am aruncat pe un spațiu verde de lângă biserica Dorobanților. Am avut însă impresia că m-a văzut un milițian când l-am aruncat și mi-a fost frică să mai scot și alte pachete din casă. Din această cauză am preferat să păstrez restul oaselor…

— Cum le-ai păstrat?

— Capul și oasele lungi le-am pus într-o oală de 10–15 kilograme în care am îndesat lut… Iar mai târziu, când am văzut că lutul începuse să crape, am turnat pe deasupra un strat de ipsos. Oala o țineam pe balcon, iar alte oase pe care le băgasem într-o cutie cilindrică din metal se afla în baie, sub chiuvetă… În cămară mai sunt două borcane cu oase mici, din care am încercat să confecționez niște inele, însă nu mi-au reușit și am turnat peste ele dulceață… completă el, pe când se deschidea ușa.

Subofițerul care și-a făcut apariția s-a îndreptat spre anchetatorul care-i dăduse spre verificare situația unei eventuale dispărute cu numele probabil Mihai Marcela, și îi înmână un dosar, după care a salutat și a ieșit.

— Te rog s-o descrii pe femeia ucisă! i-a cerut anchetatorul care primise dosarul. Atât ca semnalmente fizice, cât și ca vestimentație!

Cum ambele descrieri au corespuns cu cele consemnate în dosarul femeii care fusese semnalată ca dispărută în urmă cu șapte luni, s-a considerat că mărturisirea lui Romca Cozmici a fost sinceră și s-a trecut la cea de-a două fază a anchetei: investigațiile pentru găsirea probelor materiale necesare susținerii afirmațiilor și faptelor comise de criminal.

Astfel, la întrebarea ce i s-a pus în legătură cu vestimentația și, obiectele pe care Marcela le avea asupra ei, Cozmici a precizat că din pardesiul bej și din pantalonii din velur negru a confecționat niște șepci pe care le-a vândut la diverși amatori. La el în locuință s-au mai găsit câteva bucăți dintr-o stofă care ulterior au fost recunoscute de martori ca făcând parte din pardesiul femeii dispărute. Două inele din argint și o umbrelă, vândute unor cunoscuți pe care i-a indicat Cozmici, au fost recuperate și recunoscute de familia și colegele victimei. De asemenea, victima a fost recunoscută și după starea danturii.

*

— Domnule Cozmici, după studierea raportului medico-legal de expertizare a resturilor cadavrului Marcelei Mihai, reiese că nu ne-ați spus tot adevărul în legătură cu modul în care ați suprimat victima. Ce s-a întâmplat cu craniul ei? De unde provin urmele de violență cu care este marcat?

— Ah, da!… Aveți dreptate, am uitat… s-a scuzat chestionatul, începând să relateze cu o nonșalanță uluitoare:… în ce privește capul Marcelei, după ce am scos pielea și părul și le-am tăiat în bucăți mărunte aruncându-le prin W.C., am încercat să-l sfărâm în bucăți mai mici. Am folosit un clește cu care am reușit să desprind maxilarul inferior, arcadele, oasele nasului și cred că ceva din oasele care se află în dreptul urechilor. Nu reușeam să mă descurc cu restul craniului pentru că nu-l puteam fixa în așa fel încât să-l pot secționa. Craniul era alunecos și conținutul său mirosea foarte urât, astfel că nu puteam sta mai mult de un sfert de oră în apropierea lui. Pentru a sfărâma craniul l-am lovit în mai multe rânduri atât cu muchea toporului, cât și cu tăișul. Fiind alunecos, craniul îmi sărea din mână și în plus aceste lovituri produceau zgomot. De aceea, în cele din urmă am renunțat să mai segmentez craniul, lăsându-l în starea în care a fost găsit… îmi amintesc, însă, că am încercat să-l segmentez și cu fierăstrăul circular, dar tot fără rezultat, pentru că nu-l puteam fixa…

— …Din declarația dumitale rezultă că, în primele trei zile după ce ai ucis-o pe Marcela Mihai, te-ai ocupat de depesarea cadavrului, tăindu-i membrele, capul și trunchiul și punându-le la păstrare în frigider. Apoi ai început să le scoți și să le cureți de carnea pe care o

aruncai în scaunul W.C.-ului; activitate care a mai durat încă o săptămână. Prin urmare ai măcelărit victima de-a lungul a zece zile. În timpul acestei căsăpiri, unde se afla soția dumitale?

— După cum v-am mai spus, având probleme cu banii, ea și copilul se duseseră la Botoșani, la socrii mei…

— Când a plecat?

— La sfârșitul lunii martie…

— Și din acel moment, nu s-a mai întors acasă?

— Ba da. Venind la București pentru a-și ridica cartea de muncă de la cooperativa unde lucrase, am convins-o să ne reluăm conviețuirea. Asta se întâmpla la începutul lunii iunie… Dar după o lună m-a părăsit din nou…

— Și, în luna în care a stat cu dumneata, n-a simțit mirosul din locuință?

— Fiind vară și stând tot timpul cu ferestrele deschise, mirosul putea fi confundat cu cel al vopselelor de pictură din casă.

— Bine, să admitem că nu mirosea. Dar cum se explică faptul că n-a văzut resturile victimei, cu care ai umplut toată casa? Ea nu făcea curățenie în locuință?

— Nu, pentru că i-am interzis să facă curățenie sau să-mi umble prin lucruri…

— Mărturisirea pe care i-ai făcut-o prietenului dumitale Apăvăloaie, și care a determinat punerea

dumitale sub anchetă, ai mai împărtășit-o și altor persoane?

— Da, foarte posibil… Fiindcă de câte ori beam simțeam nevoia să povestesc ce-am făcut… dar nimeni nu voia să mă creadă… Și totuși, îmi amintesc că o dată am fost vizitat de doi ofițeri de la miliție…

— Când s-a întâmplat asta și pentru ce te-au vizitat?

— În urmă cu vreo trei săptămâni, spre sfârșitul lunii octombrie. Cred că au venit la mine ca urmare a unei discuții pe care o avusesem cu un coleg de la serviciu…

— Cum se numește acest coleg?

— Tudor Jeleriu…

— Ce-ai discutat cu el?

— Eram acasă și îmi amintesc că mai înainte de a fi venit Tudor la mine cu o sticlă de lichior vietnamez de trei sferturi, eu apucasem deja să-mi inhalez porția de Styrocol și simțeam că m-au cam luat apele…

— Ce este acest Styrocol?

— Un tub care conține o substanță de lipit cu miros de eter. Porția mea consta din conținutul a trei tuburi golite într-o pungă de plastic din care inhalam până…

— E în regulă. Am înțeles. Deci, când a venit colegul dumitale, erai deja puțin drogat. Și ce s-a întâmplat?

— Am început să bem lichior și știu că la un moment dat am simțit nevoia să-i povestesc despre femeia pe care o omorâsem… Și i-am povestit… Dar el n-a vrut să

mă creadă. Atunci m-am înfuriat și am adus de pe balcon oala în care pusese capul și oasele Marcelei și i-am spus să spargă pojghița de ghips și o să vadă el ce este înăuntru… El n-a vrut să facă ce i-am cerut, iar eu nu mai știu ce s-a întâmplat. Probabil că m-a ajuns băutura și am adormit… Ceea ce este însă cert e faptul că după o săptămână m-am trezit cu cei doi ofițeri de miliție… și cum știam că tatăl lui Tudor lucrează în Ministerul de Interne, m-am gândit că de la el trebuie să mi se fi tras…

— Ce-au vrut cei doi ofițeri?

— Doreau să știe unde se află soția mea și după ce le-am spus că e plecată de câteva luni la părinții ei, la Botoșani, mi-au mulțumit și s-au dus…

— N-au făcut percheziție în locuință?

— Ah, ba da! Am uitat. Aveți dreptate. Au deschis garderobul, apoi și-au aruncat o privire pe balcon și în baie… Abia după asta au plecat…

— Când te-au vizitat milițienii, oala și cutia metalică în care se aflau resturile victimei se găseau tot acolo unde știm noi, pe balcon și sub chiuveta din baie?

— Păi, unde în altă parte să fie?

— Fiind sfârșit de octombrie și deci o vreme răcoroasă, e de presupus că țineai ferestrele mai mult închise, nu?

— Bineînțeles. Eu sunt foarte friguros. Și cu nevastă-

mea mă certam că-mi tot deschidea fereastra…

— Și atunci cum de n-au simțit mirosul de cadavru din casă?…

(La o astfel de întrebare nu Cozmici trebuia să răspundă, ci cei doi „detectivi” care, deși primesc o informație despre posibilitatea ca un individ anume să fi ucis un om, reușesc să demonstreze o lipsă de profesionalitate pentru care ar avea tot dreptul să li se rezerve un loc în Guinness Book. Deși seriozitatea informației era susținută de mirosul pestilențial al morții, ei, pornind de la ideea preconceptă că victima nu ar putea să fie alta decât nevasta lui Cozmici, vor verifica, după cum va rezulta ulterior, dacă aceasta trăiește. Și, cum aceasta trăia, cu toată „operativitatea” clasează denunțul! Deși până și adjunctul subșefului de post din cel mai mic cătun al țării a învățat că niciodată nu miroase a cadavru degeaba și se apucă să-l caute până îl găsește, chiar dacă în final va trebui să constate că și-a pierdut vremea pentru un șobolan mort, cei doi ofițeri au preferat să aplice o metodă de cercetare *sui generis*. Mai întâi au cerut Miliției din Botoșani să verifice dacă victima presupusă de ei se află în viață… Și, cum răspunsul a fost pozitiv, au apreciat că mai cu brio decât și-au făcut ei datoria nici că se putea… omițând acel neînsemnat amănunt ce rezulta din denunț: obligativitatea verificării posibilității ca un om

să fi fost ucis… și nicidecum pe aceea de a stabili dacă o oarecare persoană se află în viață! - n.a.).

3. Al doilea autodenunț

În timp ce organele de urmărire penală se ocupă de verificarea tuturor afirmațiilor făcute de autodenunțător, prin culegerea de probe materiale și prin chestionări de martori, Cozmici solicită din arest o reaudiere pentru a-și completa declarațiile date anterior.

— Te ascultăm, domnule Cozmici, a fost invitat el să vorbească, după ce intrase în biroul anchetatorilor.

— Pentru că doresc să fiu sincer cu dumneavoastră până la capăt, consider că trebuie să vă spun că eu am mai omorât o fată, în afară de Marcela… a ținut el să adauge, probabil pentru a se asigura că fusese bine înțeles.

— Despre ce fată vorbești? a vrut să afle unul dintre anchetatori, intrigat.

— Tot ce pot să vă spun este că se numea Anca și că venise de la Sibiu pentru a da examen de admitere la Academia de Științe Eco…

— Ce faci, Cozmici?!!! Îți bați joc de noi?! l-au întrerupt nervoși anchetatorii. Dacă ai ceva de spus, fă-o! Dacă nu, jos la arest! Că doar nu suntem puși aici

pentru a asculta niște baliverne despre un caz care a fost rezolvat în urmă cu câțiva ani, iar vinovatul a înfundat deja pușcăria!

— Iertați-mă… N-am vrut să vă supăr… a îngăimat el intimidat. Zău, n-am vrut să vă supăr… doream numai să vă povestesc ce-am făcut…

— Bine. Spune tot ce-ai de spus, au concedat[31] ofițerii, deși erau convinși că își pierd vremea cu o fabulație de psihopat.

— Într-o zi, prin anul 1977, pe când mă întorceam de la serviciu, am agățat o tânără pe bulevardul Magheru, chiar în fața magazinului Leonida…

— Te rog să precizezi în ce zi și la ce oră, fie și cu aproximație.

— Trebuie să fi fost în 6 sau 7 iulie, deoarece aveam bani la mine și aceasta era data când întreprinderea Publiturism unde lucram eu pe atunci, plătea salariile. În ce privește ora, cred că era între două și jumătate și trei după-amiaza…

— Continuă. Ce s-a întâmplat după ce ai acostat-o? i s-a cerut să relateze, deși anchetatorii erau convinși că cea mai bună conduită ar fi fost aceea de a-l trimite să-și răcorească mintea în arest.

— După ce am intrat în vorbă cu ea, și n-a fost greu

---

[31] Acord ca o favoare, drept ori privilegiu.

pentru că era foarte sociabilă, mi-a povestit că este din Sibiu și că a venit la București să dea examen de admitere la A.S.E… Era extraordinar de veselă și foarte dulce… Avea trăsături fine și fața albă, ușor pistruiată… Deși vorbea cu un accent ușor provincial, avea vocea caldă, cu un timbru foarte plăcut… a continuat el să-i evoce visător imaginea.

— Te rog să revii la ce s-a întâmplat după ce ai intrat în vorbă cu ea.

— Da… în timp ce mergeam alături de ea, îndreptându-ne spre Piața Romană, m-a întrebat dacă știu cum se poate ajunge la Palatul Telefoanelor pentru că ar fi vrut să vorbească cu părinții ei. Cum la mine acasă nu era nimeni la ora aceea, i-am spus că stau chiar vizavi de A.S.E. Și dacă dorește poate să dea telefon de la mine. A fost imediat de acord cu propunerea mea și am condus-o…

— Un moment! În perioada la care te referi locuiai în altă parte?

— Da. Până la începutul anului 1978, am locuit, împreună cu părinții mei, pe strada Căderea Bastiliei 9, adică chiar peste drum de intrarea principală a A.S.E.-ului… Apoi, după ce a murit tata, eu m-am mutat pe strada Mendeleev, iar mama și celălalt frate au primit un apartament pe bulevardul Metalurgiei.

— Bine. Te rog să-ți continui relatarea. Ce s-a

întâmplat după ce ai dus fata la locuința ta?

— Am condus-o în camera mea și am întrebat-o dacă nu vrea o cafea, însă m-a refuzat. Atunci i-am arătat unde era telefonul și eu m-am dus să-mi prepar cafeaua. Când am revenit în camera mea, am găsit-o examinându-mi picturile. Mi-a spus că nu reușise să vorbească la telefon fiindcă aparatul nu avea ton. Am verificat și așa era. I-am spus că până mai stăm noi puțin de vorbă vine și tonul la telefon. Așa că eu m-am așezat la masă și am început să-mi beau cafeaua și să fumez, iar ea s-a așezat pe studio; în tot acest timp am continuat să discutăm, despre examenele pe care le avea de susținut… Apoi, după ce am fumat două țigări, m-am așezat și eu lângă ea, pe pat, și i-am propus să facem dragoste… Însă ea na vrut să facă, fiindcă avea un prieten la Sibiu pe care îl iubea foarte mult și nu voia să-l înșele… Parcă spunea că-l cheamă Dan, sau cam așa ceva… Dar după ce i-am dat câteva palme și i-am descheiat un nasture de la bluză, a acceptat propunerea mea. S-a dezbrăcat singură și s-a întins complet goală în pat, la fel ca și mine… Am impresia că datorită inhibării nu a participat la actul sexual. De opus nu s-a mai opus, dar părea dezamăgită. După ce am terminat, m-am întins și eu alături de ea pe pat. Din acel moment nu mai știu ce s-a întâmplat… M-am trezit deasupra ei, strângând-o de gât cu ambele mâini… O strângeam atât

de tare, încât îmi tremurau brațele și mă dureau mușchii… Tot ce-mi mai amintesc este că mă întrebam, dacă trebuie să mă opresc sau să continuu s-o sugrum…

— Nu a încercat să se apere? Nu s-a zbătut?

— Nu știu… Când mi-am dat seama ce fac, ea mă privea fix și nu mai mișca.

— Cât era ceasul în momentul acela? Poți aprecia?

— Crede că era aproape de patru și jumătate, adică ora când venea acasă mama și fratele meu de la slujbă. Pentru că în clipa aia știu că m-am întrebat ce să fac ca să n-o găsească pe fată așa…

— Și ce-ai făcut?

— Am apelat la o soluție provizorie… Am ridicat studioul și am băgat-o în lada de rufe. Abia după aceea am avut răgazul să mă gândesc la modalitatea prin care să scap de cadavru. Și nu am găsit decât o singură soluție… Tata nu ridica probleme, pentru că zăcea paralizat și nu se putea deplasa din camera lui. De aceea, am așteptat să treacă ziua și să adoarmă mama și fratele meu… Apoi, în toiul nopții, am scos fata din ladă și am transportat-o prin hol, în bucătărie, unde se afla ieșirea de serviciu spre o magazie pe care o aveam în spatele casei. Îmi amintesc că era foarte grea, iar când am coborât treptele care duceau de la bucătărie în curtea interioară, unde se afla magazia, am căzut de câteva ori… spuse el, oftând cu gândul la clipele neplăcute pe

care le-a trăit.

Anchetatorii, deși plini de „compasiune” pentru avatarurile prin care a trecut, l-au poftit să-și continue relatarea cu dorința de a stabili cât mai repede dacă au de-a face cu o elucubrație sau cu un fapt real.

N-a avut nevoie de un alt îndemn pentru a-și relua povestirea, cu o naturalețe ce nu putea fi susținută decât de inconștiență.

— După ce am băgat-o în magazie și am întins-o pe podea, am încuiat ușa, m-am dus la mine în cameră și m-am culcat, A doua zi, pe la ora zece, când am rămas singur în casă, pentru că tata, așa cum v-am spus, n-avea cum să mă incomodeze, am coborât în magazie. Mai întâi am încercat să tai un genunchi cu toporul, dar a trebuit să renunț din cauza zgomotului… Așa că am apelat la un cuțit… I-am tăiat picioarele de la genunchi, apoi de la șold. După aceea am desprins mâinile din umeri, am tăiat capul și am separat bustul de bazin. În final, am ambalat toate segmentele în niște lucruri vechi care erau ținute în magazie, într-un sac… Practic, am terminat întreaga treabă în noaptea aceea, dar eram complet vlăguit… A doua zi am făcut totuși un efort și m-am dus la serviciu pentru că nu vream să mi se remarce absența.

— Ce-ai făcut cu bucățile cadavrului?

— Am început să le împrăștii prin București. Dacă-mi

amintesc bine, primul pachet conținea mâinile victimei și le-am ambalat într-un pantalon de-al tatii pe care l-am găsit în sacul cu vechituri din magazie… Iar după ce am pus pachetul într-o sacoșă tip sport, m-am dus în parcul Hipodrom și l-am lăsat într-un boschet… Pe cel de-al doilea…

Deși relațiile pe care le-a furnizat arătau că Romca Cozmici nu este străin de faimosul caz Anca Broscoțean, anchetatorii care cercetau nu cunoșteau afacerea respectivă decât din auzite și, cum nu-și doreau să se lase atrași într-o farsă provocată de un psihopat care, considerându-se un nou emisar divin, dorește să ispășească toate păcatele comise de semenii lui, n-au ezitat să apeleze la cel mai simplu mod de testare a „erudiției" autodenunțătorului:

— La percheziția care s-a făcut la tine acasă, nu s-au găsit niciun fel de cărți. De ce? Nu-ți place să citești?

— Nu… Consider că am citit destul cât am fost elev, așa că după ce am terminat școala nu prea am mai citit…

— Dacă ai spus „nu prea", înseamnă că tot ai mai citit tu câte o carte. Ia spune-ne, ce părere ți-a făcut cartea *Piromanul*, care a apărut anul trecut și care în partea a doua relata tocmai povestea uciderii Ancăi?

— Am auzit despre ea și aș fi vrut și eu s-o citesc, însă n-am reușit…

— Cum ai auzit despre ea?

— De la un coleg de-ai meu, cu care am lucrat la Publiturism… Așa cum v-am mai spus, când beam mai mult, începeam să, povestesc ce-am făcut. Și asta s-a întâmplat și față de Mihai Petrov, căruia i-am povestit despre studenta pe care am omorât-o, dar acesta a început să râdă de mine și mi-a spus că nu fac altceva decât să-i redau ce citisem în cartea de care ați vorbit. Atunci l-am rugat să mi-o împrumute și mie, s-o citesc, însă el mi-a spus că i-a dat-o deja lui Marian State, un alt coleg de-al nostru. I-am cerut-o și acestuia, dar a început să mă tot amâne, până mi-a fost teamă să mai insist, ca să nu atrag prea tare atenția asupra mea…

(Întrucât se părea că povestirea lui nu rezulta dintr-o „plagiere" a subiectului cărții despre a cărei lectură fusese chestionat, anchetatorii s-au hotărât să-i controleze veridicitatea afirmațiilor prin aplicarea unei metode infailibile: compararea amănuntelor furnizate de Romca Cozmici cu cele stabilite în dosarul de condamnare a inculpatului Gheorghe Samoilescu! n.a.)

— Domnule Cozmici, se pare că din nou nu ne-ai spus adevărul sau, dacă vrei, tot adevărul despre uciderea Ancăi Broscoțean, i s-a reproșat, după ce s-a trecut la verificarea afirmațiilor pe care le făcuse, în funcție de actele de constatare existente în dosarul condamnatului Gheorghe Samoilescu.

— Cum puteți spune așa ceva? Eu am omorât-o! Vă rog să mă credeți! protestă iute chestionatul, de parcă s-ar fi temut că i se răpește paternitatea faptei.

— Dacă e așa cum susții, dovedește!

— Păi, chiar asta mă și străduiesc să fac…

— Nu suficient, pentru a fi și convingător! l-au incitat anchetatorii, realizând că individul din fața lor, în loc să adopte tactica imensei majorități a infractorilor, care nu recunosc decât faptele pentru care există dovezi că au fost comise de ei, dorind să-și ofere satisfacția de a se afla în centrul atenției generale, este gata să mărturisească tot ce a făptuit… Dacă este bine canalizat și, mai cu seamă, controlat pentru a i se putea stopa orice eventuală tendință de alunecare pe panta fabulării; din prea mult exces de zel.

— Dar tot ce-am spus e adevărat. Vă rog să mă credeți…

— Atunci, cum explici faptul că modul în care ne-ai relatat momentul uciderii Ancăi nu seamănă cu cel care rezultă din constatările raportului medicolegal?

— Nu știu. Eu n-am vrut să ascund nimic. Poate că am uitat ceva…

— Atunci încearcă să-ți amintești cum ai convins-o pe Anca să-ți cedeze. Numai prin câteva palme?

— Nu-mi este foarte clar… S-ar putea să-i fi tras și câțiva pumni, dar nu mai știu… însă, acum, când revăd

scena omorului, îmi amintesc că în timp ce o strângeam de gât, a început să-i curgă din gură o spumă roșie… Care mi-a pătat perna…

— Și ce-ai făcut când ai văzut că-ți pătează perna?

— Am ridicat-o din pat și am întins-o pe covor…

— Și nu ți-a pătat și covorul?

— Nu, nu l-a pătat… Fiindcă i-am pus ceva în gură… parcă o batistă… Sau cam așa ceva… îmi amintesc că, atunci când am luat-o din pat pentru a o așeza pe covor, am auzit un sunet, așa ca un fel de ultimă expirație. Ei bine, în acea împrejurare știu că am luat de prin cameră un cordon, sau poate o sfoară mai groasă, și petrecându-i-l în jurul gâtului am strâns de el, trăgând de ambele capete… Și pentru a vă dovedi că sunt sincer, am să vă spun și altceva ce mă gândeam să ascund… Să știți că a doua zi dimineață, înainte de a pleca la serviciu, i-am mărturisit mamei mele că am omorât o fată și că am dus cadavrul acesteia în magazie… Pentru că mama era singura persoană căreia i se părea ciudat faptul că încuiasem ușa de la magazie. Și tot ea era singura persoană care ar fi putut să umble în magazie. Când i-am spus, mama a fost foarte impresionată și a avut o reacție de neacceptare, de refuz de a mai primi și alte amănunte… După câteva zile mi-a spus că la ea la

serviciu se vorbește că ar fi apărut un nou Râmaru[32], deoarece s-a găsit un braț de femeie aruncat într-un parc… Ea nu mi-a cerut niciun fel de amănunte în legătură cu ce am făcut cu cadavrul sau locurile unde am transportat segmentele victimei…

— Noțiunea de hârtie igienică îți sugerează ceva? a fost întrebat, pentru a-l stimula să-și reamintească cu ce înfundase gura victimei.

— La noi în casă se folosea rar hârtia igienică…

— Când ai întâlnit-o pe Anca, avea ceva în mână?

— Da, un portmoneu…

— Altceva nu avea?

— Nu… Ba da! Acum îmi amintesc. Avea o pungă cu lămâi.

— Bravo. Și mai avea altceva? fu el încurajat să gândească, deoarece Anca fusese rugată de gazda ei să cumpere lămâi și hârtie igienică când se întoarce acasă, iar cum primul articol se găsea asupra ei, era de presupus că și hârtia ce fusese introdusă în faringele și esofagul victimei ar fi putut să fie adusă chiar de către aceasta.

---

[32] Ion Rîmaru (sau în scrierea curentă, Râmaru; n. 12 octombrie 1946, Corabia, Olt, România – d. 23 octombrie 1971, Jilava, Ilfov, România) a fost un criminal în serie român condamnat la moarte și executat. El a terorizat Bucureștiul în perioada anilor 1970-1971, când era student, comițând patru omoruri, mai multe violuri și tentative de omor.

— Nu știu, nu pot să-mi amintesc…

— Bine. Să lăsăm asta, au decis anchetatorii, considerând că pot abandona proveniența hârtiei ca fiind neesențială. Ne-ai spus că ai vrut s-o tratezi pe Anca cu o cafea, dar te-a refuzat. I-ai oferit în schimb altceva, nu?

— Nu. Ce să-i ofer?

— Tocmai asta am vrea să ne spui tu. I-ai dat să bea o băutură alcoolică? O bere, un coniac sau cam așa ceva.

— Nu! În mod sigur, nu i-am oferit nimic altceva decât cafea. De altfel, pe vremea aceea nu țineam niciun fel de băuturi în casă, a replicat Cozmici cu fermitate.

— Te rog să ne faci o descriere amănunțită a vestimentației și obiectele care se aflau asupra victimei când ai adus-o la tine acasă. Și, bineînțeles, ce au devenit ele ulterior. Pentru că, dacă chiar vrei să te credem că tu ai ucis-o, va trebui să ne arăți lucrurile respective…

(Cum Cozmici nu voia să i se răpească „drepturile de autor” asupra omorului pe care îl invoca, a solicitat un răgaz pentru a putea răspunde cât mai precis la cererea anchetatorilor. Cu același scop a solicitat și a primit hârtie și creioane colorate pentru a desena obiectele ce s-au aflat asupra victimei Anca Broscoțean n.a.).

*

— Când am acostat-o pe Anca, era îmbrăcată cu un

pantalon din stofă mov, o bluză dintr-un imprimeu de diferite culori și în picioare purta o pereche de saboți de culoare galbenă, iar pe fiecare dintre ei era pictată sau imprimată o căpșună. După cum se vede aici… a zis Cozmici, arătând desenul în culori, al saboților respectivi. Iar în mână avea un portmoneu, parcă din mătase…

— Ce sumă conținea?

— Nu mai țin minte… parcă 100 de lei…

— Ce alte obiecte mai avea asupra ei?

— Purta o pereche de cercei rotunzi, cam de mărimea unei monede de trei lei… Un inel care avea o plăcuță frontală pe care scria: ANCA… O verighetă din argint și un ceas cu o curea maron… Aici aveți desenele lor… a spus Cozmici, înmânând anchetatorilor alte file de hârtie.

— Ce s-a întâmplat cu obiectele care au aparținut victimei?

— Saboții i-am vopsit în negru și i-am purtat prin casă…

— Dumneata i-ai purtat?!

— Da.

— Bine, dar erau de damă. Aveau toc înalt…

— Și ce dacă… Nu m-a deranjat.

— Unde sunt acum acești saboți?

— Duco cu care i-am vopsit a început să se scorojească

și a reapărut culoarea galbenă, așa că i-am aruncat.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte obiecte de îmbrăcăminte?

— De bluză și pantaloni nu-mi mai amintesc absolut nimic… Despre portmoneu, cred că l-am tăiat cu forfeca și l-am aruncat… parcă într-un canal.

— Cu obiectele de podoabă ce-ai făcut?

— Cerceii și inelul pe care scria ANCA i-am vândut unei foste colege de serviciu de la Publiturism…

— Cum se numește?

— Vasilica Clucescu.

— Cu ceasul ce-ai făcut?

— După ce m-am căsătorit, i l-am făcut cadou nevestei mele… ca și verigheta din argint, după ce mai întâi a fost transformată într-un inel de către un prieten de-al meu…

— Cum se numește?

— Titi… adică Constantin Brucan…

4. Mărturii

— Doamnă Clucescu, vă rugăm să ne răspundeți la câteva întrebări, au spus anchetatorii, începând s-o chestioneze. Pentru început, îl cunoașteți pe Cozmici Romca?

— Sigur, am fost colegi la întreprinderea Publiturism.

— V-a vândut ceva în urmă cu doi ani?

— Aha… înțeleg!… Ar fi trebuit să-mi dau seama că sunt de furat, pentru că altfel n-ar fi putut să mi le dea cu numai 300 de lei.

— Vă rugăm să ne spuneți ce anume ați cumpărat de la el?

— O pereche de cercei și un inel.

— Am dori să vedem aceste obiecte.

— Îmi pare rău, dar nu mai există. Căsătorindu-mă, în vara anului 1978 le-am dat la transformat în verighete, la atelierul de bijuterii din Bulevardul 1848…

— Ați mai văzut vreodată aceste obiecte? au consultat-o anchetatorii, dându-i să vadă desenele făcute de Cozmici.

— Bineînțeles! Doar despre ele discutăm. Nu?

— Sunteți sigură?

— Așteptați un moment… a zis doamna Clucescu, ridicându-se și ieșind din încăpere. Vă rog să le priviți și să-mi spuneți dacă mai poate exista vreo umbră de îndoială… a spus gazda, revenind în cameră și punând pe masă o serie de fotografii făcute în diferite ipostaze în care apărea purtând cerceii și inelul ce îi aparținuseră victimei Anca Broscoțean.

— E perfect, doamnă, ne-ați dat un ajutor extraordinar! Și vă rugăm, dacă se poate, să ne lăsați nouă aceste fotografii…

— Domnule Brucan; îl cunoașteți pe Cozmici Romca?

— Dacă vă referiți la puștiul care locuiește pe strada Mendeleev, bineînțeles.

— La el ne referim. Cozmici susține că v-ar fi dat dumneavoastră să-i transformați un anumit obiect. Vă mai amintiți despre ce anume era vorba?

— Vă referiți la o verighetă din argint?

— Întocmai. Cum sau în ce-ați transformat-o?

— Am îngustat-o prin polizarea marginilor, iar din pilitura rezultată am confecționat trei biluțe pe care le-am fixat prin lipire la cald pe marginea exterioară a inelului. Totodată am șters și inscripția interioară, dar nu complet pentru că altfel s-ar fi subțiat prea mult inelul…

— Ce inscripție avea?

— Nu-mi amintesc prea bine… în orice caz, avea înscris un nume bărbătesc… Ceva între Andy sau Dany. Dar, în eventualitatea că vă interesează în mod special acest inel, de ce nu vă adresați Gabrielei, nevasta lui Romca, care îl poartă în permanență.

— Vom ține seama de această sugestie. Erați în vizită cu familia Cozmici?

— Da, cred că se poate răspunde pozitiv la această întrebare. Când ajungeam prin Piața Amzei și n-aveam altă treabă, urcam la ei. Erau acasă… bine… Nu erau acasă… cam tot aia era.

— Spuneți-ne, de-a lungul vizitelor pe care i le-ați făcut, ați remarcat în picioarele lui Romca niște încălțări mai ciudate?

— Vă referiți la niște papuci cu toc, care au fost cândva galbeni sau mai curând negri?… și care te duceau cu gândul la cocote masculine?

— Da, despre ei e vorba. Acum am vrea să ne spuneți dacă nu v-a frapat mirosul greu care era la Romca în casă.

— Nu. Aș putea mai degrabă să spun că era chiar firesc, după cât de murdar era peste tot.

— V-a povestit vreodată Romca despre comiterea unui omor?

— S-ar putea. Când bea… și bea mereu, spunea multe prostii… Cel mai grav însă este faptul că atunci când se îmbăta devenea o adevărată fiară și sărea la bătaie fără niciun motiv.

— Și-a revărsat furia și asupra dumneavoastră?

— Bineînțeles. Stăteam liniștiți de vorbă, și ne beam vinul din pahare, când dintr-o dată și fără nici cea mai mică explicație s-a ridicat de pe scaun și a tăbărât cu pumnii pe mine… Abia am reușit să mă strecor afară din casă… Iar când ne-am întâlnit după câteva zile cu totul întâmplător pe stradă și l-am întrebat ce i-a venit de a sărit să mă bată, mi-a răspuns că habar n-are despre ce-i vorbesc. Așa este el, foarte simpatic… până scapă la

băutură…

— Ce știți despre relațiile pe care le avea cu soția lui?

— Doamne, fata aia era o adevărată martiră… O stâlcea în bătaie, chiar și când nu era beat…

*

Cozmici Gabriela, 20 ani, soția lui Romca, după o chestionare mai îndelungată, timp în care a încercat să ascundă o parte din adevăr, este invitată să-și recapituleze depoziția:

„În ce privește uciderea fetei din Sibiu, prima dată mi-a spus despre ea prin februarie 1980… Era beat… și după ce mă bătuse… mi-a strigat: Ai grijă, nu mă duce în stare de inconștiență că te strâng de gât! apoi a adăugat: Am omorât o fată!… La o săptămână de la discuția în care m-a amenințat că mă strânge de gât… mi-a relatat că ar fi cunoscut-o pe stradă și mi-a spus că fata era foarte drăguță, foarte gingașă și că figura ei l-a atras mai mult. A mai spus că era din Sibiu, că venise să dea examen la A.S.E… că ar fi vrut să se culce cu ea, că ea i-ar fi spus că e fată mare și nu ar fi vrut, că s-au certat, că el s-ar fi enervat foarte tare și că s-a trezit cu mâinile în gâtul ei și în acest moment ar fi realizat că fata era deja inconștientă. Nu mi-a spus dacă s-a culcat cu ea… Mi-a povestit că… chiar în noaptea care a urmat ar fi dus-o la magazie. După aceea a început s-o taie. Romca îmi tot explica ce muncă a depus el, că era cald, că

începuse să miroasă, că nici la masă nu s-a mai dus și s-a ocupat numai de această operațiune…

Convingerea mea este că știa și mama lui Romca (despre Anca n.a.)… Când i-am zis ce mi-a spus Romca (…) nu am putut să termin ce am avut de spus că a început să strige la mine, că nu-i adevărat, că Romca e bolnav și vorbește aiurea…

Mai bănuiesc că mama lui Romca trebuie să știe și de cazul cu Marcela, căci Romca mi-a povestit că tot timpul cât am lipsit, în primăvara anului 1980, mama lui trecea aproape zilnic pe acolo, să-i facă de mâncare sau să-i spele rufele…

Duminică, 1 iunie 1980, când am revenit în București (…) Am intrat (…) în casă (…) și am fost șocată de mizerie, ca și de un miros îngrozitor de carne stricată (…) L-am întrebat de ce miroase greu în casă… Romca mi-a explicat că i-a adus mama lui un pui și că mai avea niște resturi prin frigider care se stricaseră (…) mirosul venea de la niște pungi (…) Am coborât împreună cu Romca (…) și am introdus pungile pe o gaură de la crematoriu… M-am apucat apoi să, mătur. Am văzut că parchetul era murdar (…) era pătat în trei locuri… Văzând petele acelea pe parchet, despre care mi-am dat seama că sunt de sânge, l-am întrebat pe Romca ce e cu ele și mi-a spus că nu vrea să-mi încarce conștiința și să nu insist să-mi spună. Atunci i-am zis: „Nu cumva… ai

omorât iar o femeie?" S-a uitat la mine și a zis: „Nu".

La vreo patru zile, am văzut prin casă portofelul și buletinul fetei (…). A avut o clipă de ezitare după care, la insistențele mele, a recunoscut că a omorât-o și pe aceasta (…) mi-a spus că ar fi omorât-o pe la sfârșitul lui aprilie, că fata ar fi venit la el și că fără să-și dea seama s-a repezit cu mâinile la gâtul ei.

…în jurul datei de 6 iunie, într-o dimineață eram singură acasă. Am ieșit pe balcon. Acolo, în partea stângă, cum ieși, era o grămadă alcătuită din mai multe obiecte. Deasupra era un preș rupt și o bucată de mochetă vișinie. Sub mochetă se afla un sac mare din plastic (…) în sacul respectiv se afla un os, lung cam de 45–50 centimetri. La un capăt era tăiat drept, iar la celălalt capăt avea o proeminență a articulației. Partea intactă a capătului de os mai avea pe ea carne, care prinsese o culoare roșu-brun-vișinie. Din interiorul sacului se degaja un miros puternic de carne stricată, intrată în putrefacție. Tot în sac se mai afla o mână omenească, adică palma și degetele.

…A doua zi eu am luat sacul… (și) l-am dus la crematoriul blocului din curtea interioară…

…Tot în ziua de 6 iunie, când am găsit mâna, sesizând mirosul am început să caut prin casă. Am deschis congelatorul frigiderului și acolo, în interior, am găsit o coapsă acoperită cu piele și secționată la ambele capete.

Coapsa era înghețată și nu intrase în putrefacție…

…Romca a luat coapsa de la congelator și a pus-o într-o pungă din plastic alb… A plecat cu ea în ziua de 7 iunie de dimineață… L-am întrebat unde a dus-o, dar nu a vrut să-mi spună.

…De regulă mă bătea înainte de a avea cu el raporturi sexuale. Mă lovea cu cruzime folosind palmele, pumnii și picioarele… după aceea, când îl întrebam de ce procedează așa, îmi explica că în acele momente simte că are pentru ce trăi.

…L-am surprins că începuse să se drogheze (…) se ascunsese în debara și avea la el o pungă din plastic în care introdusese conținutul a trei tuburi (cu soluție de lipit cauciucul – Styrocol n.a.). Stătea cu punga la nas și aspira conținutul. În momentul în care l-am descoperit acolo… se afla în plin delir… A început să țipe la mine… mă confunda cu un medic… am înțeles din strigătele lui că mă acuză că aș vrea să-l omor… i-am smuls punga și l-am scos pe balcon, dar nu și-a revenit… Am făcut un efort și am reușit să-l leg de pat… când s-a trezit își revenise, părând de data asta perfect normal.

…După vreo două săptămâni, găsindu-l într-un moment de luciditate, l-am abordat și am reușit să discut cu el această temă, întrebându-l de ce se droghează. În această împrejurare mi-a mărturisit să simte o nevoie imperioasă de a se droga. Mi-a spus că

acest obicei îl practică de când era mic. Mi-a spus că pur și simplu nu rezistă fără să se drogheze… am căutat să-i explic să nu se mai drogheze… că nu-i voi mai da niciun ban până ce n-am să mă conving că a renunțat la acest obicei. Ca urmare a acestei discuții, chiar în acea seară a încercat să se sinucidă… Când am venit acasă, l-am găsit cu spumă la gură și cu pulsul aproape imperceptibil. Am chemat Salvarea, care l-a transportat la Spitalul de Urgență… aceasta a fost ultima tentativă de sinucidere din perioada cât am stat împreună…

Inelul confecționat din argint… pe care l-am predat colonelului de miliție în ziua de 29 noiembrie, când a venit la Botoșani, l-am primit tot de la Romca, el fiind întâi transformat de Dinu Brucan… Brucan este un bețiv notoriu și l-am dat afară din casă, căci îl antrena pe Romca la băutură. Când se îmbătau, rămâneau pe capul meu câte două-trei zile și-i dădăceam pe amândoi…

Inițial era o verighetă simplă din argint… În interior avea scris, mai exact zgâriat, foarte subțire, așa ca de un amator, DANNY… Romca mi-a confirmat că este de la Anca…

Cât privește cele două inele ridicate de la mine cu ocazia percheziției acestea le-am primit de la Romca în luna octombrie… Mă refer la inelele din metal alb… Când mi le-a dat mi-a spus să mă duc la un bijutier să mi le transforme…

Am văzut în casă la Romca, atunci când am revenit la începutul lui iunie, un portofel… din stofă de culoare neagră, având cusute în textura materialului fire din lamé[33] albastru-vernil. În portofel era un buletin de identitate… Fotografia reprezenta imaginea unei fete cu părul până la umeri… persoana era drăguță (se referea la Marcela Mihai n.a.)…

…când m-am întors de la Romca, în a doua decadă a lunii iulie 1980, am adus și o pereche de pantofi cu mine. Romca mi-a zis că dacă vreau să-i încalț, să-i vopsesc… pantofii i-am adus la Botoșani și i-am pus pe foc în ziua în care am fost căutată… de către organele de miliție din Botoșani… Era în noiembrie și în ziua respectivă am pus pantofii pe foc. Până atunci purtasem pantofii respectivi în Botoșani. I-am ars în jurul orei 16,00, iar acasă se aflau părinții mei adoptivi… știu amândoi despre pantofi.

…în luna ianuarie 1979, acesta (Romca n.a.) mi-a dat un ceas de mână, de damă, de fabricație sovietică… cu un cadran rotund, iar carcasa era confecționată dintr-un material galben… După vreun an, s-a defectat și m-am dus cu el la atelierul de ceasornicărie… (ceasornicarul n.a.) mi-a cerut pentru reparație circa 60 de lei. Neavând la mine banii respectivi, nu l-am mai lăsat… Acesta (ceasornicarul n.a.) a desfăcut capacul din spate al

---

[33] Material textil din mătase, bumbac sau lână cu fire metalice.

ceasului și în acel moment a găsit în interiorul capacului, o fotografie format rotund a unui tânăr… M-am uitat și eu pe spatele fotografiei… un nume de băiat… era scris cu majuscule… acest nume era DANNY (fotografia îl reprezenta pe un coleg de școală al victimei Anca Broscoțean n.a.)…”

*

Cozmici Constanța, 50 ani, mama lui Romca:

„… Romca a frecventat clasele 1–5 Ia Liceul nr. 1 de Muzică… Am ajuns la concluzia… Că Romca nu avea posibilitatea să continue la școala de muzică, care nu-l atrăgea, astfel că în clasa a VI-a l-am înscris la școala „Mihail Sadoveanu”… l-am transferat la școala generală care funcționa pe strada Cehoschi, unde a rămas repetent. Ulterior, l-am înscris la școala de pe str. Ilie Pintilie, unde a repetat clasa a VII-a… în ideea de a fi sustras de la anturajul ce și-l formase și care îl influența în mod negativ… a continuat trimestrele II și III la o școala generală din Constanța. În acest fel a reușit să promoveze clasa a VII-a elementară. Pentru clasa a VIII-a l-am înscris la școala generală care funcționează pe strada Tunari, iar după câteva zile l-am mutat la școala generală de pe strada Clemența. În această perioadă, fiul meu Romca a început să aibă relații cu fete… iar în luna septembrie 1971 a comis prima tentativă de sinucidere. Și-a administrat o doză mare de

ciclobarbital… l-am internat la Spitalul Clinic de Urgență… După ieșirea din spital, am încercat să-i găsim un loc de muncă pentru a se califica, dar nu avea stabilitate și refuza să se prezinte la unitățile unde i se făcea angajarea.

Ulterior l-am înscris pe Romca la școala generală din Piața Amzei, la cursuri fără frecvență, unde a reușit să promoveze clasa a VIII-a. Clasa a IX-a a absolvit-o la liceul „Ion Creangă", în perioada 1976–1977, la cursurile fără frecvență.

…Romca avea o fire violentă, nu accepta să primească sfaturile noastre, se lua la bătaie cu fratele său… iar când interveneam am fost lovită de el. Am ascuns acest lucru soțului meu și au fost situații când am fost lovită și în fața acestuia, dar, fiind bolnav, nu avea posibilitatea din punct de vedere fizic să intervină. În anul 1965, soțul meu, care avea funcția de director la o întreprindere de panificație din București, s-a pensionat medical, iar pe parcurs starea sănătății sale s-a agravat. Datorită acestui lucru nu a avut posibilitatea și autoritatea necesară să se ocupe îndeaproape de educarea fiului nostru…

…în curtea imobilului din strada Căderea Bastiliei nr. 9 (unde familia Cozmici a locuit până în anul 1978 n.a.)… am avut amenajată o grădină… în care au fost sădiți trandafiri și cultivate flori. Această grădină a fost

făcută de soțul meu Eftimie, care iubea foarte mult florile și se ocupa de întreținerea lor… Referitor la pantalonii pe care soțul meu îi folosea atunci când lucra în grădină… a avut o pereche de pantaloni de tergal de culoare gri deschis.

…De obicei, hainele vechi, atât ale soțului meu, cât și ale mele sau ale fiilor mei, le țineam într-un sac în magazia din curtea interioară…”

(Din precauție, martora a respins afirmațiile că ar fi avut vreo cunoștință despre cele două omoruri comise de Romca n.a.).

*

Din declarațiile unor prieteni:

Mihail Grâu: „… În perioada cât l-am cunoscut, frecventam adesea cofetăria Casata. Avea faima că poate cuceri orice femeie și într-adevăr reușea…”

— Cătălin Boiangiu: „…În perioada anilor 1973–1974 obișnuiam să frecventez cofetăria Casata, unde am cunoscut mai mulți tineri printre care era și Cozmici… Romca avea foarte mult tupeu, iar noi, ceilalți tineri, eram invidioși de succesul pe care îl avea în a face cunoștință cu diferite fete.

…Am întrebat o fată pe care o cunoscuse Romca ce a atras-o la aceasta și mi-a răspuns că are o privire pătrunzătoare care a captivat-o și a frapat-o.”

*

Din declarațiile unor tinere care au avut „satisfacția” de a-l cunoaște mai îndeaproape pe Romca Cozmici:

— M.: „…Ne-am așezat pe o bancă din parc, cred că era în jurul orei 23,00… m-am pomenit deodată că mă strânge cu amândouă mâinile de gât. Mi s-a părut că zâmbește în timpul acesta și că ochii îi ies din orbite… dacă mă mai ținea puțin leșinam pentru că începusem să horcăi…”

— E.: „…I-am spus că și-a dat cuvântul zicând că e om serios. Atunci m-a apucat de păr și m-a trântit cu capul de perete… A început să tragă hainele de pe mine… Mi-a spus: «Dezbracă-te, fir-ai a dracului să fii!», Tot în acele împrejurări m-a strâns cu amândouă mâinile de, gât…”

— I.: „…M-a prins cu mâna de păr și dându-mi capul pe spate m-a trântit pe iarbă, iar cu cealaltă mână m-a prins de brațe, mi le-a răsucit la spate și împotriva voinței mele a practicat raport sexual. Am fost virgină și arăt că n-am știut să procedez altfel, că nu am alertat cetățenii în sensul că nu am cerut ajutor…”

5. Repercusiuni, conjunctura și o… similitudine

După autodenunțarea pe care Romca Cozmici a susținut-o prin probe materiale irefutabile (obiectele

personale ale ambelor victime, precum și stabilirea faptului că ambalajele în care au fost abandonate fragmentele cu cadavrul Ancăi Broscoțean au provenit din sacul cu haine vechi al familiei ucigașului), Justiția din R.S.R. A fost nevoită să-și aducă aminte de existența unui oarecare Samoilescu Gheorghe, care se afla încarcerat de peste trei ani și jumătate pentru comiterea unui omor. Mai precis, comiterea unuia dintre cele două omoruri a căror paternitate o invoca acum Romca Cozmici. Și cum ultimul produce și probe care demonstrau că el și numai el! a putut s-o ucidă pe adolescenta Anca Broscoțean, Procuratura Republicii Socialiste România s-a văzut obligată să revizuiască dosarul de urmărire penală prin care s-au susținut învinuirile care i-au adus lui Gheorghe Samoilescu o pedeapsă cu închisoarea pe 25 ani.

Și astfel, Ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a condamnatului din 15 iulie 1981, constată:

— După arestarea inculpatului, eforturile organelor de urmărire penală s-au concentrat, în esență, în direcția demonstrării vinovăției acestuia, renunțându-se cu ușurință la celelalte versiuni sau făcându-se doar verificări superficiale.

— Deși existau o serie de probe care excludeau vinovăția lui Samoilescu Gheorghe, acestea au fost înlăturate sau neglijate, administrându-se, pe de altă

parte, numai probe în acuzare, dintre care unele au fost obținute cu încălcarea normelor procedurale.

— În final, deși inculpatul a negat constant săvârșirea faptelor și cu toate că nu exista nicio probă materială împotriva lui, Samoilescu a fost trimis în judecată și condamnat…"

Printre altele, se mai arată: „… Precizăm, că executarea hotărârilor casate fusese anterior suspendată de Procurorul General, inculpatul fiind pus în libertate la 17 ianuarie 1981."

Întrucât, prin demersul făcut de Procuratură, „Învinuitul" Samoilescu Gheorghe a fost pus în libertate, iar Romca Cozmici, adevăratul criminal, a fost condamnat la moarte, prin sentința penală 1674/21 noiembrie 1981, se poate afirma că Dreptatea a triumfat și că: „Totul e bine când se termină cu bine."

Din păcate, situația se prezintă total diferit! Deoarece, dacă afacerea Samoilescu, îngropată, timp de 10 ani, de „era ticăloșilor" într-o tăinuire absolută, nu va fi analizată și discutată cu obiectivitate, există riscul ca locul ce l-a ocupat Gheorghe Samoilescu în boxa acuzațiilor să-i aștepte pe oricare dintre noi!

De fapt, nenorocirea care a lovit nimicitor familia Samoilescu a fost cauzată în exclusivitate de o înlănțuire de mici ghinioane:

Primul: Romca Cozmici, în loc să abandoneze cele șase colete ce conțineau secțiunile depesate ale victimei sale în locuri mai discrete, s-a apucat să le împrăștie în niște puncte de largă circulație pietonală, situație care a ușurat buna funcționare a „telefonului fără fir", cu ajutorul căruia s-a aflat foarte repede că, în București[34], și-a făcut apariția un nou criminal în serie, precum Râmaru, care pentru început a și ucis tot atâtea femei câte pachete fuseseră găsite.

Al doilea: Zvonul respectiv, fiind captat de profesionalele urechi ale Securității, a ajuns până la „marele conducător al celei mai perfecte societăți din lume". Iar acesta, neputând să admită că, în țara care a avut nemaipomenita șansă de a fi condusă de un geniu ca el, se mai pot comite omucideri, n-a pregetat să-și spună că a venit vremea să rezolve odată pentru totdeauna acest incurabil păcat al omenirii, printr-o nouă „indicație prețioasă".

Și astfel, Ceaușescu și-a permis să dea cel mai năstrușnic ordin auzit vreodată de un ministru de interne sau de un procuror general dintr-o țară a secolului XX: „Ordon ca, până în ziua *z*, ora *h*, să mi se raporteze prinderea criminalului!" Iar cei doi

---

[34] Acţiunea se derula în perioada în care presa românească nu avea voie sa scrie decât despre succesele „socialismului victorios".

interlocutori, făcând parte, din aceeași tagmă cu mai marele lor, în loc să-i explice că un astfel de ordin nu numai că depășește atribuțiile unui șef de stat, dar mai există și situații în care brațul legii nu este suficient de lung pentru a-i putea prinde pe toți infractorii, s-au și grăbit să transmită ordinul mai departe, către anchetatori.

Între timp, anchetatorii care se ocupaseră până atunci de caz, îl scoseseră deja pe Samoilescu din cercul bănuiților, deoarece:

— Sinceritatea cu care a relatat împrejurările în care cunoscuse victima a dovedit că nu avea nimic de ascuns;

— Criminalul, dacă ar fi avut mașină la dispoziție (și Samoilescu avea), nu și-ar fi asumat riscul de a se fi lăsat văzut de șase ori, ci ar fi abandonat coletele odată;

și

— Raportul medico-legal menționa că modul în care fusese ucisă victima demonstrează că autorul faptei trebuie să fie un psihopat (și nu era cazul lui Samoilescu).

Astfel că atunci când anchetatorii au primit faimosul ordin, din care rezulta că se pot planifica chiar și descoperirea și capturarea unui infractor, au izbucnit în râs, după ce, în prealabil, au avut grijă să se asigure că în preajma lor nu se află vreo ureche a contra-

informațiilor. Apoi, când au realizat că nu-i de glumă, au ieșit la raport și au explicat ministrului de interne și procurorului general că autorul omorului, fiind după toate probabilitățile un schizofren, nu va putea fi depistat într-un interval de timp previzibil.

Conducătorii celor două instituții (având de conservat niște scaune bine remunerate) n-au putut fi de acord cu defetismul anchetatorilor care se ocupaseră până atunci de cercetarea cazului și au numit o altă echipă de investigatori…

Primul demers al noilor anchetatori s-a materializat prin arestarea preventivă a lui Samoilescu sub învinuirea comiterii unei tâlhării (însușirea prin forță a medalionului victimei). Apoi, pentru a liniști valurile stârnite de ordinul lui Ceaușescu, s-au grăbit să raporteze că au în cercetare un individ bănuit de comiterea omorului.

E adevărat că tâlhăria nu prea era tâlhărie, de vreme ce victima nu reclamase jaful de-a lungul unui an și că nici suspectul nu prea era cine-știe-ce suspect… dar ca paratrăsnet împotriva interesului cu care îi urmăreau șefii lor era destul de bun. Până să se dovedească dacă Samoilescu este sau nu este vinovatul căutat, furtuna ar fi trecut și, așternându-se uitarea, ei ar fi fost lăsați să-și vadă liniștiți de treabă… Dar n-a fost să fie așa, pentru că neprevăzutul și-a spus cuvântul!

Al treilea ghinion, care a fost și cel mai teribil, a constat în faptul că trepădușii care conduceau Internele și Procuratura, vrând să-și demonstreze înalta profesionalitate, s-au grăbit să-i raporteze lui Ceaușescu că ordinul ce-l primiseră a fost executat întocmai, drept care „șeful" le-a mai dat două indicații: să fie ținut la curent cu mersul anchetei, iar Samoilescu să fie condamnat la moarte!

Aceste noi ordine au condus la crearea unui caz care va constitui pentru justiția română un veșnic avertisment!

Vă mai amintiți cum s-a declanșat și cum s-a încheiat afacerea Dreyfus? Serviciul de contrainformații francez a sustras din ambasada germană un document („borderoul") pe care era așternut un scris asemănător cu acela al căpitanului Alfred Dreyfus[35]. În mod firesc, cercetările ar fi trebuit să stabilească nevinovăția bănuitului, dacă un ziar care aflase despre anchetă n-ar fi cerut în mod public Ministerului de război să explice ce este cu individul arestat pentru spionaj. Acesta fiind momentul care a decis soarta lui Dreyfus! De la o

---

[35] Alfred Dreyfus (n. 9 octombrie 1859 – d. 12 iulie 1935) a fost un ofițer francez de origine evreiască, condamnat pe nedrept în anul 1894 pentru trădare de țară, la deportare pe viață, din pricina unor documente care s-au dovedit false, și care erau menite să-l acopere pe adevăratul vinovat, maiorul Ferdinand Walsin Esterhazy.

scriitură a cărei paternitate era discutabilă, Ministerul de război, străduindu-se să-și apere prestigiul proaspăt terfelit de războiul cu Prusia, din 1870, îl trimite pe bănuit în judecată și, deși se aflase deja cine era adevăratul spion, căpitanul Dreyfus este condamnat la deportare pe viață în Insula Dracului.

Cinci ani mai târziu, revizuirea procesului va dovedi că învinuirea căpitanului Dreyfus n-a apărut ca o eroare judiciară, ci a fost rezultatul unei înscenări monstruoase, minuțios pregătită…

Exact la fel s-au petrecut lucrurile și în afacerea Samoilescu!

6. Afacerea samoilescu

În timp ce Samoilescu se află în arest pentru a-și proteja anchetatorii contra presiunilor exercitate de nerăbdătorii lor șefi, ambii părinți ai bănuitului se sinucid. Iar modul univoc în care este interpretat acest funest act se va dovedi determinant pentru orientarea imprimată cercetărilor. Astfel, devine evident faptul că părinții lui Samoilescu și-au luat viața deoarece au știut că fiul lor a atras-o pe Anca în propria lor locuință, unde s-a și comis omorul. Și cum să nu fi știut, când chiar mama bănuitului a participat la depesarea și împrăștierea segmentelor victimei? în consecință,

dorind să se sustragă răspunderii penale ce-i revenea pentru complicitatea la profanarea și scoaterea victimei din casă, mama lui Samoilescu a preferat să se sinucidă. Dar nu mai înainte de a-l determina și pe soțul ei să-i urmeze exemplul.

Întrucât motivul real al sinuciderii celor doi părinți va fi analizat în alt context, să urmărim modul exclusiv în care a fost direcționată ancheta.

Dacă, urmare a raționamentului expus, vinovăția lui Samoilescu fusese stabilită într-un mod indiscutabil, nu mai rămânea decât să se susțină acuzarea și prin niște probe materiale, în conformitate cu exigențele procedurii judiciare. Ușor de spus… dar cum să produci în fața justiției dovezi inexistente? Și, mai cu seamă, cum să raportezi că nu se pot aduna probe pentru încriminarea unui infractor despre care „comandantul suprem" fusese deja informat că a fost capturat?

Dacă la o astfel de dilemă se adaugă în proporții egale obediența, arivismul, și o crasă ticăloșie… nu mai există nicio dilemă!

*

Prin ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a lui Gheorghe Samoilescu, Procuratura (constatând: „… că inculpatul Samoilescu Gheorghe nu a săvârșit niciuna din infracțiunile pentru care a fost trimis în judecată și condamnat") înlătură probele de învinuire

(care au condus la o privare a libertății unui om pentru o perioadă de 25 de ani! n.a.) ca fiind „… administrate incorect și fără respectarea dispozițiilor procedurale în materie”. După cum urmează:

— Datorită procesului de hemolizare, ce a rezultat prin spălarea cu apă a petelor de sânge, crustele de sânge de pe pardoseala băii nu puteau permite stabilirea grupei din care proveneau!

Și atunci, cum a fost, totuși, posibil să se demonstreze că sângele prelevat făcea parte exact din aceeași grupă cu a victimei Anca Broscoțean?

De altfel, ei, acești criminaliști, trebuie să fi fost niște profesioniști teribili dacă au putut găsi urme de sânge din grupa victimei (grupă complet străină membrilor familiei Samoilescu!) chiar și în portbagajul autoturismului părinților fostului inculpat.

Ca să nu mai vorbim de faptul că tot ei, acești teribili criminaliști, au reușit să descopere (tocmai acolo unde era nevoie!) și două fire de păr aparținând victimei; ceea ce demonstrează cu prisosință înalta lor „conștiință profesională”! n.a.)

— „…procesele verbale de recunoaștere (a corpurilor delicte, cum au fost cele două sacoșe în carouri și pantalonii în care au fost abandonate mâinile victimei etc. N.a.) au fost efectuate cu încălcarea dispozițiilor

procedurale și cu ignorarea principiilor psihologiei judiciare. Astfel, martorilor le-au fost prezentate numai corpurile delicte ca atare, fără a fi incluse într-un grup de obiecte cu caracteristici apropiate, iar în actele procedurale s-a menționat, de regulă, că ei recunosc cu certitudine cele două sacoșe (și pantalonii n.a.) care ar fi aparținut părinților inculpatului, deși aceste susțineri se refereau la perioade situate cu 5–7 ani în urmă, iar sacoșele respective erau obiecte de serie fără elemente de individualizare"

(Cu atât mai mult cu cât constatările Procuraturii sunt corecte nu se poate evita o întrebare: Cei care au efectuat cercetările n-au știut ori n-au voit să știe cum se face o recunoaștere din grup? n.a.)

— „… cheia tip wertheim găsită în buzunarul sacoșei abandonate în str. Nicolae Iorga, s-a tras concluzia, pe baza unor probe testimoniale, că provine de la broasca unei uși de la locul de muncă al mamei lui Samoilescu." Deși: „Această broască nu a fost găsită…"

(În realitate, cheia respectivă descuia ușa principală a apartamentului familiei Cozmici, din str. Căderea Bastiliei, unde a și fost ucisă Anca Broscoțean. Admițând că ar mai exista unele îndoieli asupra

„bunelor” intenții ale acuzării, se mai poate pune și întrebarea următoare: Cum a putut deveni probă împotriva inculpatului o probă… neprobată?! n.a.)

— ”În privința pretinsei conduite aberant-sexuale a inculpatului, aceasta a fost stabilită printr-o constatare efectuată de un organ necompetent (…). Ca atare și această probă, neștiințifică și administrată cu încălcarea normelor procedurale, va fi înlăturată ca neconcludentă.”

(Cum fapta pretinsului criminal trebuia să aibă și un mobil, s-a făcut alegerea menționată. În definitiv, funcție de „corectitudinea și obiectivitatea” celorlalte dovezi de vinovăție, ce importanță mai putea avea motivația ce-i fusese atribuită lui Samoilescu, de vreme ce acesta trebuia oricum să plătească pentru un omor pe care nu-l făptuise? n.a.).

— „…în legătură cu declarațiile martorei *Patraulea Doina* (pentru protejarea intereselor martorei, am preferat să utilizez în continuare pseudonimul atribuit inițial n.a.) prin care a fost înlăturat în final, alibiul inculpatului (…) se pot remarca numeroasele ezitări și reveniri ale martorei; spre exemplu, deși inițial a arătat cu lux de amănunte că inculpatul și soția sa au vizitat-o în după-amiaza zilei de 6 iulie 1977, martora a revenit

ulterior, susținând că vizita respectivă a avut loc în după-amiaza de 8 iulie 1977. Or, această susținere era infirmată prin declarațiile mai multor martori, din care rezultă în mod cert că în după-amiaza de 8 iulie 1977 Samoilescu Gheorghe s-a aflat tot timpul în locuința vecinilor săi…".

(Luând legătura cu d-na Doina Patraulea, cu intenția de a determina motivele pentru care a făcut depoziții oscilante, m-am trezit pus în fața unei situații uluitoare. Martora care inițial susținuse alibiul lui Gheorghe Samoilescu, pentru ca apoi, după un temeinic „instructaj", să-l respingă… acum, după 15 ani, am putut constata că a rămas în continuare consecventă vechiului consemn… în sensul că pretinde și în prezent că familia Samoilescu nu a vizitat-o în ziua de 6 iulie, când s-a comis omorul, ci două zile mai târziu, când este bine stabilit că cei doi soți se aflau în cu totul altă parte!

Cum nu sunt psihiatru, nu comentez acest paradox. Ceea ce nu mă împiedică să remarc temeinicia extraordinară cu care a fost programată pentru a susține acuzarea! n.a.).

— "În ce privește declarațiile lui Samoilescu Elisabeta, soția inculpatului, prin care aceasta susținea că Samoilescu Gheorghe și Samoilescu Silvia (mama

inculpatului n.a.) i-au făcut mărturisiri despre săvârșirea faptelor, trebuie remarcat caracterul lor ezitant și neprecis, de asemenea precizăm că, inițial, Samoilescu Elisabeta nu a făcut asemenea afirmații ci, dimpotrivă, a confirmat alibiul inculpatului.

Pe de altă parte, declarațiile folosite în acuzare au fost date numai după ce Samoilescu Elisabeta a fost arestată, fiind inculpată, la rândul ei, pentru complicitate la omor deosebit de grav; ulterior ea a retractat constant aceste declarații pentru ca, în final, să revină din nou la afirmația că soțul ei a comis omorul."

(Vrând să înțeleg cauza pentru care doamna Samoilescu a făcut niște declarații „ezitante și neprecise", am abordat-o și am rugat-o să-mi explice de ce s-a manifestat atât de contradictoriu. Din răspunsurile pe care le-am primit, au rezultat următoarele:

— A fost anchetată timp de 9 luni în stare de arest (22 august 1977–9 mai 1978);

— La început, când s-a dovedit refractară, a stat în picioare 8 nopți consecutive (între orele 22.00 și 6.00), în timp ce în jurul ei se roteau în schimburi niște bravi apărători ai ordinii socialiste, care-i relatau tot ce i se cere să spună; e, însă, adevărat că stadiul amenințărilor verbale n-a fost depășit (posibil și datorită faptului că

arestata a băgat minte la cap și s-a decis să coopereze)! Trebuie reținut și faptul că „Programului" de noapte îi succeda cel de zi, când se afla la Procuratură și aștepta în picioare să fie audiată de anchetatori. După cum mi-a mărturisit, doamna Samoilescu începuse să-i îndrăgească pe procurori, deoarece biroul acestora era singurul loc unde avea voie să se așeze pe scaun.

— Atunci, urmare a intervenției unui medic care, constatându-i epuizarea fizică, a interzis să mai fie ținută în picioare, s-a apelat la o metodă cu mult mai persuasivă. I s-au arătat declarațiile pe care a fost obligat să le dea soțul ei și prin care acesta o acuza pe ea de uciderea victimei;

Când am întrebat-o pe doamna Samoilescu dacă în timpul detenției fusese confruntată cu soțul ei sau cu alți martori, așa cum prevede procedura penală, m-a asigurat că până în momentul în care a fost eliberată nu a văzut pe nimeni altcineva decât pe cei care au cercetat-o!

Numai că, tot la această întrebare, martora Doina Patraulea afirmă cu totul și cu totul altceva. Și anume că ea a fost pusă de două ori față-n față cu doamna Samoilescu, care, deloc impresionată de confruntare, râdea și se amuza de parcă s-ar fi aflat într-o foarte concretă stare de euforică ebrietate!

Insistând să aflu de la doamna Samoilescu cum a găsit

resursele necesare pentru a putea s-o uimească pe martoră cu o bună dispoziție uluitoare, a reieșit că, printre altele, i se făceau injecții cu Plegomazin (un neuroleptic de bază în tratamentele psihiatrice!)

Întrucât în declarațiile scrise de Elisabeta Samoilescu se aflau consemnate niște indicii pe care nu avea de unde să le cunoască dacă nu fusese implicată în caz, i-am cerut explicații asupra erudiției demonstrate. Datele respective i-au fost cumva sugerate de anchetatori? Nu, nici gând de așa ceva! Pentru a nu se strecura vreo greșeală, i s-a dictat tot ce era necesar să scrie!

Doamna Samoilescu mi-a mai povestit că după cea fost eliberată din detenție și s-a grăbit să se ducă acasă pentru a-și revedea cei trei copii, dintre care unul de 11 luni, a avut surpriza să-și găsească locuința sigilată. În ceea ce-i privește pe copii, care, după cum i se promisese, ar fi trebuit s-o aștepte acasă sub îngrijirea unei surori de-a ei, au fost recuperați ulterior dintr-un orfelinat (plini de râie, de păduchi și înfometați!).

La scurt timp după ce a ajuns acasă și a reușit să-și mai întremeze cât de cât copiii, doamna Samoilescu s-a crezut în situația românului care și-a văzut mălaiul în cămară și slana în pod… Așa că s-a apucat să-și strige revolta contra avatarurilor prin care trecuse timp de 11 luni, înjurându-i pe cei care o anchetaseră. Dar, două zile mai târziu, unul dintre anchetatori i-a atras atenția

că o doamnă care ține la educația copiilor ei n-ar trebui să înjure și să blesteme de cum se scoală dimineața. Doamna Samoilescu era însă prea revoltată de câte pătimise pe nevinovatelea, pentru a acorda vreo atenție sfatului primit. Mai cu seamă în zilele în care trebuia să se prezinte la tribunal, pentru a reconfirma declarațiile prin care fusese obligată să-și acuze soțul de uciderea victimei Anca Broscoțean, se pornea și mai abitir pe înjurat, exprimându-și totodată intenția de a retracta toate declarațiile mincinoase. Dar parcă era un făcut, deoarece niciodată nu a ajuns să-și materializeze intenția. Înainte de a intra în sala de audiere, era întotdeauna întâmpinată de unul din procurorii care o anchetaseră și care-i atrăgea atenția că, dacă își retrage declarațiile, se va întoarce în arest și n-o va mai scăpa nimeni de închisoarea ce-o așteaptă pentru complicitate la omor. Cum doamna Samoilescu avea deja suficientă experiență în materie pentru a ști că șantajul la care era supusă nu putea fi tratat cu ușurință, ceda… Ceda mereu, fiindcă îi era clar că oricum nu-și mai poate scăpa soțul din angrenajul infernal în care fusese prins, iar ea avea de crescut trei copii mici. Apoi, sfârșind prin a pricepe că i s-au instalat microfoane în casă, s-a străduit să-și domine crizele de revoltă, strigate în gura mare.

Așa se explică caracterul „ezitant și neprecis” al

declarațiilor d-nei Elisabeta Samoilescu! n.a.)

— „Sinuciderea (...) părinților inculpatului, interpretată ca fiind consecința temerii de urmările omorului comis în locuința lor și ale participării Silviei Samoilescu la secționarea și transportul cadavrului.”

(Întrucât realitatea a demonstrat că victima Anca Broscoțean a fost ucisă în altă parte și de către altcineva decât vreun membru al familiei Samoilescu, este firesc să vrem să aflăm adevăratele motive pentru care doi oameni și-au luat viața. Cât timp Gheorghe Samoilescu a fost considerat autorul omorului, se putea admite explicația că părinții lui și-au luat viața pentru a evita oprobriul public. Dar acum, când adevărul nu a mai putut să fie stăvilit și a ieșit la suprafață (datorită în exclusivitate unui inimaginabil joc al hazardului!), dubla sinucidere, pierzându-și motivația, apare ca total absurdă! Cu atât mai mult cu cât Samoilescu-senior tocmai se operase de prostată, ceea ce demonstra că intenționase să se bucure în continuare de viață. Și este total nefondată încercarea, ulterioară, de a se acredita ideea că, actul funest a fost o consecință a faptului că operația la care fusese supus ar fi decelat existența unui neoplasm. Intervenția chirurgicală fusese reușită și pacientul trebuia să se externeze!

Dacă se omora numai unul dintre părinții inculpatului, nu ar mai fi existat nicio problemă, fiecare fiind liber să facă ce dorește cu el (Habeas corpus). Ei s-au sinucis, însă, de comun acord, după o deliberare care i-a condus la concluzia că, funcție de situația în care se aflau, nu mai puteau alege decât moartea!

Oare n-au dramatizat prea mult situația în care se aflau? în definitiv, niște anchetatori au chemat-o pe Silvia Samoilescu și au susținut că fiul ei vitreg, profitând de lipsa sa de acasă, a dus acolo o tânără pe care a violat-o și a ucis-o. Iar ea, Silvia, când a venit seara acasă și a văzut isprava odraslei ei, l-a ajutat să depeseze și să disperseze cadavrul victimei. Într-adevăr, acuzația era deosebit de gravă… Dar nu pentru Silvia, care știa mai bine decât oricine că la ea în casă nu fusese ucis nimeni și, în consecință, n-ar fi avut cum să participe la măcelărirea victimei! Și totuși ea, deși nevinovată, nu numai că nu a găsit nimic amuzant în absurda învinuire care i se aducea, dar s-a și grăbit să fugă de imaginarele acuze, printr-o concretă evadare din viață! Lipsa de motivație este atât de frapantă, încât în primul rând trebuie admisă varianta că Silvia a fost o psihopată care, aflându-se într-o criză depresivă, a exagerat proporțiile și, în loc să le râdă în nas anchetatorilor, s-a grăbit să materializeze o mai veche obsesie morbidă: sinuciderea! O astfel de versiune ar

putea fi foarte plauzibilă… dar numai cu condiția să uităm că, așa cum am arătat, ea s-a sfătuit în prealabil cu soțul ei, care, după ce i-a ascultat argumentele, nu numai că i-a dat dreptate, dar s-a și solidarizat cu propunerea de a fugi de „răspundere" odată cu Silvia. Și astfel, datele problemei apar complet schimbate!

Dacă în cazul Silviei se putea admite că ar fi putut să se sinucidă într-un moment de tulburare psihică, în cazul soțului ei o astfel de explicație devine fantezistă, deoarece acesta (un bărbat viguros, de 55 ani, fost colonel activ în armată) nu putea avea un psihic labil! Ca să nu spun că este prea puțin probabil să se admită ipoteza că în familia Samoilescu ambii soți erau atât de tulburați psihic, încât abia au așteptat un motiv oarecare pentru a purcede la satisfacerea mai vechii lor dorințe de a-și lua viața împreună!

Ca urmare a raționamentului de mai sus, se impune concluzia că sinuciderea părinților inculpatului a fost determinată în exclusivitate de convingerea că vor fi trași ia răspundere și vor plăti pentru un omor de care erau complet străini. Dar asta e insanitate! Cum poate fi cineva acuzat și condamnat pentru făptuirea unui omor cu care n-are nici în clin și nici în mânecă? Sau o fi existând totuși și o astfel de posibilitate?

Ei bine, părinții inculpatului, departe de a fi țicniți, au intuit perfect rolul ce urma să le fie atribuit în drama

care începuse să fie înjghebată de vajnicii apărători ai ordinii socialiste! Astăzi, funcție de diabolicul plan ce începuse să fie pus la punct, își mai poate, imagina cineva că Silvia Samoilescu ar fi putut să se afle altundeva decât în închisoare, alături de fiul ei? Dar oare cum o fi aflat Silvia Samoilescu ce o așteaptă? Cred că singurul mod în care s-ar putea găsi un răspuns la această întrebare crucială constă în urmărirea felului în care și-a petrecut ultima zi din viață.

În dimineața de 21 iulie 1977 a fost chemată la Procuratură și chestionată mai multe ore. Deși nu știm ce s-a discutat acolo, este evident că hotărârea de a se sinucide a fost luată după ce a audiat-o[36] procurorul care o invitase. Iar cea mai bună dovadă că acesta a fost momentul luării unei decizii, rezultă din faptul că, de îndată ce s-a înapoiat la serviciu, prima ei grijă a fost să subtilizeze bucata de cablu electric pe care i-a dus-o soțului ei la spital și cu care acesta s-a sinucis. În seara aceleiași zile, a avut loc și ultima vizită pe care, i-a făcut-o soțului ei și despre care ceilalți pacienți din spital au spus că fusese mai duioasă ca de obicei. În ceea ce privește decalajul de o zi dintre cele două sinucideri, explicația pe care am găsit-o este teribilă, zguduitoare.

---

[36] A se citi: „a terorizat-o", deoarece acesta este cuvântul pe care-l folosește doamna Samoilescu în biletul scris înainte de a-şi lua viaţa!

După toate probabilitățile, Silvia i-a spus soțului ei la despărțire că, dacă nu-l mai vizitează a doua zi, înseamnă că a pășit dincolo… Cum însă instinctul de conservare este o caracteristică dominantă a tuturor ființelor, și mai cu seamă a celor superiori, mă străduiesc să nu mă gândesc la zbuciumul prin care a trecut a doua zi Samoilescu-senior, stând cu ochii pe poarta spitalului, în speranța că, poate, anchetatorii au realizat în ultimul ceas greșeala pe care o comiteau și, astfel, nu a mai fost necesară sinuciderea soției sale. Apoi, cum ea nu a mai apărut, deși o fi așteptat-o cu mult mai multe ore decât au convenit, a sfârșit prin a duce la capăt ceea ce conveniseră!

În pofida faptului că raționamentul pe care l-am expus aduce a melodramă ieftină, de felul celor care constituie subiectul filmelor indiene, sunt convins că lucrurile nu se puteau petrece altfel. O convingere ce rezultă din examinarea arsenalului de mijloace folosit metodic pentru constrângerea celorlalte personaje ale dramei. Un arsenal de instrumente de tortură fizică și morală încăput pe mâna unor sceleraţi care, la adăpostul întunericului din beciul unui arest, și-au dezlănțuit bestialitatea împotriva unor semeni lăsați la discreția lor. Și n-au economisit niciun mijloc pentru a-și constrânge „instrumentații” să declare tot ce au dorit ei să fie consemnat în dosarul de trimitere în judecată.

Iar dacă în alegerea sau dozarea mijloacelor folosite asupra chestionaților au existat niște deosebiri, acestea nu trebuie puse pe seama unei slăbiciuni a temnicerilor, deoarece ei nu aveau un astfel de defect (ce este specific numai oamenilor!); din contră, fiind niște profesioniști cu experiență, au știut să aplice cel mai potrivit tratament funcție de personalitatea chestionaților; bineînțeles, prin tatonări succesive. Astfel:

În cazul Elisabetei Samoilescu, „prelucrarea" a început prin epuizarea fizică, iar pe parcurs a fost introdus tratamentul psihiatric. Pentru ca, în final, să se constate că cea mai eficientă metodă pentru obținerea colaborării soției principalului învinuit este banalul șantaj: „Dacă vrei să-ți mai vezi vreodată copiii, declari ce-ți spunem noi!"

În ceea ce-l privește pe Gheorghe Samoilescu, întrucât s-a dovedit insensibil la metoda persuasiunii, s-a trecut repede la torturarea după arhaicele metode ale inchiziției. Dar cum răspundea greu cerințelor, iar la una din „ședințe" a suferit un accident neplăcut (fiind spânzurat de bârnă, cu mâinile legate la spate, unul din brațe n-a mai rezistat și s-a rupt, fapt care a împiedicat continuarea unei „temeinice" cercetări mai multe săptămâni, până i s-au sudat oasele), s-a apreciat că, funcție de încăpățânarea acuzatului, se poate renunța la tactica obținerii imediate a unei declarații

atotcuprinzătoare. Și așa s-a ajuns la schema declarațiilor prin care soții Samoilescu-junior au început să se acuze reciproc de comiterea unui omor de care habar n-aveau.

E adevărat că, în urmă cu 15 ani, noi (noi ceilalți!) n-aveam de unde să fi auzit despre metoda depersonalizării (aplicată cu un succes incontestabil de Țurcanu la închisoarea din Pitești, prin anii '50, împotriva deținuților politici), dar anchetatorii (că d-aia se numesc așa!) cunoșteau tehnica respectivă. Dovada fiind făcută de modul în care Gheorghe Samoilescu, convins că nu le spune nimic și că declarațiile pe care le dă împotriva soției sale erau niște aiureli gratuite, care-i ofereau în schimb posibilitatea obținerii unui răgaz mai lung între două bătăi, a început să aducă apă la moară celor care-l cercetau!

Deși apa furnizată de d-l Samoilescu n-avea suficient debit, prin însumare cu probele materiale falsificate și cu declarațiile obținute de la martori manipulați sau, după caz, tot șantajați, moara justiției a început să se rotească, în conformitate cu dezideratul celor care au organizat show-ul, până i-au adus inculpatului 25 ani de închisoare!

Tot în categoria martorilor manipulați și șantajați a intrat și Doina Patraulea, care a fost atât de bine instruită, încât, după cum am mai arătat, nici astăzi încă

nu s-a dezmeticit și continuă să susțină varianta prin care anchetatorii s-au străduit și chiar au reușit să spulbere alibiul familiei Samoilescu!

De altfel, desconsiderarea procedurii de audiere a martorilor a condus la niște arestări atât de abuzive, încât nu pot fi calificate decât ca o demonstrație de iresponsabilitate frizând insanitatea. Astfel, Petre Udrescu, pensionar, 65 ani (fost cadru militar, camarad și vecin de cartier cu Samoilescu-senior) este chemat de anchetatori pentru a da relații despre moartea victimei Anca Broscoțean. Cum, însă, martorul nu avusese nimic în comun cu victima sau cu cel care-i luase viața, a răspuns, așa cum era și firesc: „Regret, dar nu știu despre ce vorbiți."

Urmare a acestei replici, i s-a cerut să mai mediteze asupra întrebării… în arest! Și astfel, un om onest (care nu numai că avea o vârsta înaintată, dar nu prezenta nici cel mai mic motiv de suspectare) a stat 51 de zile închis în arest (20 august–11 noiembrie 1977).

Cred că asupra acestei grosolane încălcări a drepturilor unui om nu mai este necesar niciun comentariu. În schimb, nu se poate trece cu vederea perfidia cu care a fost eliberat Petre Udrescu din detenție. Procurorul care a dispus arestarea, pentru a nu putea fi tras la răspundere pentru grosolănia abuzului pe care l-a comis, a scris pe actul de eliberare că Petre

Udrescu ar fi fost reținut și cercetat pentru „mărturie mincinoasă!”

Având în vedere imaginația procurorului, cred că domnul Udrescu ar trebui să-i fie recunoscător că nu l-a acuzat de uciderea președintelui John Kennedy.

De unde rezultă că dacă „Caesar non supra grammaticos”[37], un procuror poate fi deasupra legilor! n.a.).

*

Reprezentantul Procuraturii, revizuind dosarul întocmit cu trei ani și jumătate mai înainte (tot de către un reprezentant al Procuraturii și care s-a soldat cu condamnarea lui Gheorghe Samoilescu la 25 ani de închisoare), a constatat nu numai prezența unor dovezi de acuzare dubioase (adică false!), ci și faptul că: „Deși existau o serie de probe care excludeau vinovăția lui Samoilescu Gheorghe, acestea au fost înlăturate…”

Din această categorie sunt evidențiate următoarele:

— „… deși în actele medico-legale s-a arătat clar că moartea victimei a survenit… între orele 15,30–16,30 (când, conform declarațiilor unor martori, inculpatul se afla încă la domiciliul lui! n.a.)… în actul de finalizare a

---

[37] „Împăratul nu este mai presus de gramatică”, replică dată lui Sigismund de Luxemburg când, corectat de arhiepiscopul Placentius pentru o greșeală gramaticală, ar fi spus: „Ego sum rex Romanus et supra grammaticam” („Sunt împărat roman și mai presus de gramatică”.

urmăririi penale se arată că inculpatul a săvârșit omorul în jurul orei 18,00.”

(Dacă n-ar fi fost „neglijată” această „mică”, neconcordanță, Gheorghe Samoilescu n-ar fi avut ce să caute în boxa acuzaților! n.a.)

— ”În ce privește abandonarea coletelor cu segmente de cadavru, cel puțin în unul din cazuri inculpatul nu o putea realiza. Este vorba de segmentul abandonat în str. Nicolae Iorga, nr. 12–14, în seara de 9 iulie 1977, în jurul orei 21,00. La această oră, în locul menționat, martorul Popescu Ion a văzut scena depunerii coletului macabru de către un necunoscut. Or, la data și ora respective inculpatul era în locuința sa, fapt confirmat de mai mulți martori…”

(Cum nimeni nu se poate afla în același timp în două locuri diferite, era evident că o astfel de mărturie ar fi demolat complet întregul eșafodaj al acuzării. Mai cu seamă că martorul citat, declarând că persoana care a depus pachetul era un bărbat, înlătura și afirmația că inculpatul ar fi fost ajutat de mama lui la împrăștierea coletelor! n.a.)

— „…a fost ignorată o (altă n.a.) probă importantă,

care infirmă susținerile unora dintre martori: Este vorba de o comunicare oficială de la întreprinderea «Căprioara» Sebeș, prin care se arată că geanta în carouri pe fond verde a fost introdusă în fabricație și comercializată după luna aprilie 1973 (de fapt, este fabricată în semestrul II 1973 și comercializată începând din anul 1974! n.a.); or, unii dintre martori susțineau că au văzut această geantă la părinții inculpatului în anii 1971 și 1972."

(Prin urmare, familia Samoilescu s-a aflat în posesia unui obiect care încă nu fusese fabricat, ceea ce nu a împiedicat acuzarea să tot repete întrebarea: „Dacă inculpatul este nevinovat, ce a căutat victima Anca Broscoțean în sacoșele familiei Samoilescu?!" n.a.)

*

Dar, în afara probelor „omise" sau măsluite ce au fost evidențiate chiar de către Procuratură ca urmare a revizuirii ulterioare a dosarului prin care Gheorghe Samoilescu a fost trimis la ocnă, au mai existat și alte mostre de acest fel, din care am remarcat:

— Din locuința martorei Doina Patraulea (unde s-a aflat familia Samoilescu în după-amiaza zilei de 6 iulie, când a fost ucisă victima Anca Broscoțean) au fost ridicate amprentele inculpatului de pe aparatul t.v. Și de pe sticlele de bere băute cu ocazia vizitei menționate.

Numai că aceste probe n-au apărut în dosar! De ce? Simplu, pentru că existența lor ar fi furnizat dovada că gazda fabula atunci când, negând depoziția făcută inițial, susținea că vizita respectivă a avut loc în ziua de 8 iulie, deoarece la acea dată familia Samoilescu s-a aflat tot timpul în apartamentul alăturat celui în care locuiau. În consecință, proba amintită ar fi putut demonstra cum nu se poate mai clar că inculpații, găsindu-se în locuința Doinei Patraulea, erau total străini de învinuirea ce li se aducea!

— Cu toate că au verificat albumele care conțineau fotografiile tuturor taximetriștilor bucureșteni, soții Samoilescu n-au fost în stare să-l indice pe șoferul care i-a transportat la domiciliul Doinei Patraulea. Situație ce trebuia să demonstreze o dată în plus nesinceritatea lui Samoilescu, care, urmărind să-și creeze un alibi fals, a inventat un taximetru fantomă. Numai că față de realitatea care s-a impus ulterior și care a demonstrat că el a fost corect în depozițiile pe care le-a făcut, se impune o întrebare cu caracter imperativ: Cum de nu s-a regăsit șoferul-martor, pe care-l invoca acuzatul, printre cei 1.298 de taximetriști fotografiați?

Răspunsul vine de la sine! S-au falsificat probele de învinuire, s-au înlăturat cele ale apărării și s-au manipulat martorii, pentru a se admite apariția unui individ care să susțină că într-adevăr soții Samoilescu,

aflându-se în mașina lui în drum spre Doina Patraulea, n-ar fi avut timpul material necesar comiterii omorului de care erau acuzați? Așa se pare.

— Cu toate că fuseseră „produse" suficiente probe de învinuire, s-a apreciat că n-ar fi rău dacă s-ar inventa și breveta încă una ad hoc. Astfel s-a demonstrat vinovăția lui Gheorghe Samoilescu și prin măsurarea deschiderii dintre degetele gros și arătător. Iar cât de selectivă a fost această „știință" metodă a rezultat din însuși faptul că respectiva caracteristică… era caracteristică tuturor persoanelor implicate (Gheorghe Samoilescu, Silvia Samoilescu și Romca Cozmici!).

— Pe sacul din pvc în care s-au abandonat gamba dreaptă și coapsa stângă a victimei Anca Broscoțean, în W.C.-ul public din parcul Herăstrău, s-a localizat o amprentă digitală imprimată perfect și care putea să-i aparțină numai criminalului, deoarece sacul respectiv fusese nou până în momentul folosirii lui în scopul cunoscut. De altfel, s-a și dovedit ulterior că amprenta îi aparținea lui Romca Cozmici! Întrucât desenul papilar respectiv era complet străin de cel al lui Samoilescu, de ce nu s-a menționat și invocat această probă categoric în favoarea apărării inculpatului?

— Și totuși, acuzarea, în furia oarbă cu care a disprețuit și terfelit ideea de justiție, a reușit să atingă și o inimaginabilă culme a lipsei de scrupule!

Se știe că testul ce se face cu detectorul de minciuni, deși nu este admis ca probă în justiție, poate constitui un element de orientare în procesul penal, deoarece funcționează pe principiul unei obiectivități științifice…

Ei bine, datorită temeiniciei cu care s-a „lucrat”, acuzarea nu a neglijat și nu a cruțat nici chiar detectorul de minciuni… Și el a fost pus să mintă! Așa se explică de ce Elisabeta și Gheorghe Samoilescu, răspunzând negativ la întrebarea: „Ai ucis-o pe Anca Broscoțean?”, au apărut pe banda de înregistrare cu răspunsuri nesincere!

*

În cursul „laborioasei” activități de falsificare a probelor materiale și de manipulare a martorilor, nu a fost neglijată nici zicala populară: „Nunta nu-i nuntă, fără lăutari!”.

Astfel, în sentința prin care Gheorghe Samoilescu a fost condamnat la 25 ani de închisoare apar și motivațiile următoare:

— „De asemenea trebuie subliniată abilitatea, dar și perversitatea inculpatului în încercarea de a crea cel puțin un dubiu în legătură cu vinovăția sa, tocmai prin relatarea diferită a împrejurărilor esențiale cauzei, iar la epuizarea acestora când n-a mai putut să dea nicio explicație, aparent credibilă, *a susținut cea mai incredibilă ipoteză, aceea a înscenării faptei la domiciliul părinților săi*

prin introducerea urmelor materiale, iar toți cei 140 de martori au mințit fiind influențați în acest mod de toți cei care i-au anchetat (sublinierea aut.)

(Enervant individ acest Samoilescu. Deși totul era o înscenare bazată în exclusivitate pe falsuri și mărturii manevrate, el mai avea și tupeul să respingă acuzația tocmai din aceste motive! n.a.)

— ”În asemenea împrejurări greu de imaginat, de groază (…) s-a aflat și victima la vârsta sa de numai 18 ani, cu un comportament fizic și psihic curat, stăpânită de sentimente de afecțiune pentru tânărul ei coleg…

Este sigur că (Anca Broscoțean n.a.) a încercat totul pentru a scăpa de această umilință, introducerea de către inculpat a penisului în cavitatea bucală, a reușit probabil să și țipe, iar inculpatul, lipsit de orice sentiment moral-social, acționând numai din sentimentul de răzbunare alimentat și de nereușita satisfacerii totale a viciilor sexuale, i-a înfundat cavitatea bucală, prin presare puternică, în faringe și esofag, cu o cantitate apreciabilă de hârtie igienică…

S-a demonstrat, *pe baza probelor certe și de necontestat* (subl. Aut.) că toate încercările inculpatului de a susține că nu este el autorul faptelor, sunt total neîntemeiate, unele și de domeniul unei imaginații bolnave…”

(Apropo de „imaginație bolnavă”, acum, când un incredibil joc al întâmplării a tăcut ca în final să triumfe adevărul într-un caz ce trebuia să rămână pe vecie lucru judecat, n-ar fi firesc să ne întrebăm cât de sănătoasă era imaginația celui care i-a atribuit lui Gheorghe Samoilescu acea tentativă de „abuz sexual bucal”? Nu o fi mai degrabă vorba de un complex freudian al acuzatorului însuși? n.a.).

7. Încheierea afacerii Cozmici

Din raportul de expertiza medico-legală, întocmit pentru a se stabili responsabilitatea lui Romca Cozmici asupra faptelor ce le-a comis, printre altele se constată:

— „…tatăl său (fost director general al lagărelor Canalului Dunăre-M. Neagră, unde, în anii ’50, au fost exterminați zeci de mii de oameni care n-au agreat, sau au fost numai bănuiți că nu agreează instaurarea comunismului în țară! n.a.) a fost internat în spitalul Berceni cu diagnosticul: Demență prin ASC, tabes. Mama lui a avut manifestări nevropatice. În familia lui este semnalat un nepot cu diagnosticul: Schizofrenie.”

— „Din copilărie a manifestat multiple tulburări patologice, fiind trecut într-o continuă și permanentă evidență în serviciul de psihiatrie al Policlinicii nr. 10”

— ”În anul 1971 a avut prima tentativă de sinucidere

(la vârsta de 14 ani! n.a.)…”

— „La 2 ianuarie 1973 se consemnează în fișa lui că este obsedat de ideea de a comite o crimă nemotivată.”

— ”Între 25–27 ianuarie 1973, a fost internat în Spitalul nr. 9 pentru o decompensare depresivă cu tentativă de suicid…”

— „La 18 februarie a fost reinternat în urma unui acces de furie față de părinți, cu diagnosticul: Psihopatie instabilă.”

— Între 29 ian.–12 febr. 1979 a fost internat în Spitalul nr. 9, cu diagnosticul: Psihopatie polimorfă (…) Examenul psihologic efectuat la 8 februarie 1979 a notat un tablou psihopatologic cu elemente schizoide obsesiv-fobice, paranoice, depresivo-hipocondrice, accentuată impulsivitate și instabilitate psiho-motorie, elemente anti-sociale.”

— „Examenul dermatoglific a relevat în compartimentele palmare 35–36, hipotenare, arcuri asemănătoare celor întâlnite la schizofrenici și la epileptici esențiali.”

— „Examenul personalității: Tendințe obsesive și psihoastenice schizoide, paranoide, instabilitate psihică și impulsivitate.”

— „Clinic: Perversiuni sadomazochiste.”

CONCLUZII: „Consemnările psihiatrice din

antecedente, repetatele lui internări în Spitalul nr. 9, cât și constatările actuale clinice și paraclinice *au decelat o simptomatologie de intensitate psihotică de natură să explice o alterare a discernământului său."*
(sublinierea aut.)

*

Ca o consecință firească a concluziei la care ajunge comisia de expertiză medico-legală, Romca Cozmici, fiind apt să răspundă pentru faptele comise, este judecat, trimis în fața plutonului de execuție și împușcat în ziua de 11 noiembrie 1982!

Deși este evident că dispariția lui Romca Cozmici dintre noi e departe de a putea reprezenta o gravă pagubă pentru societate, nu mă pot împiedica să nu remarc că trimiterea lui în fața justiției s-a făcut din nou prin ignorarea legilor țării!

Oare cui i se putea aplica mai bine decât lui Romca Cozmici prevederile Codului penal (art. 48): „Nu constituie infracțiune fapta prevăzută în legea penală, dacă făptuitorul, în momentul săvârșirii faptei, fie din cauza alienației mintale, fie din alte cauze, nu putea să-și dea seama de acțiunile sau inacțiunile sale, ori nu putea să fie stăpân pe ele"?

Comisia de expertiză, în afara propriilor constatări, din care o parte le-am menționat, pentru a-i furniza cititorului elementele necesare unei judecăți proprii,

chiar a ținut seama de condițiile în care Cozmici a comis cele două omoruri? Nu cred, deoarece, în caz contrariu, Cozmici nu avea ce să caute în fața justiției! Deoarece:

— Deși acțiunea lui de autodenunțare a demonstrat cu prisosință că nu avea nimic de ascuns și și-a relatat cu toată sinceritatea faptele, el nu a fost capabil să furnizeze o justificare a omorurilor pe care le-a comis și, cu atât mai puțin, să relateze modul în care și-a suprimat victimele. Vă mai amintiți? Când descrie felul în care a violat-o pe Anca, el susține că a avut acordul victimei, deși în realitate a stâlcit-o în bătaie. Iar după ce a strangulat-o cu mâinile („O strângeam atât de tare, încât îmi tremurau brațele și mă dureau mușchii"), a continuat și alte manevre, cu un cablu, care au reprezentat tot atâtea acțiuni de omucidere, deja inutile. În ceea ce privește călușul de hârtie igienică, deși nu respinge posibilitatea ca el să-l fi introdus în cavitatea bucala a victimei, declară că pur și simplu nu-și amintește de ce l-a folosit…

În cazul celei de-a doua victime, nici chiar motivația unui omor rezultat în cadrul acțiunii de violare nu mai poate fi invocată, deoarece Marcela Mihai era o parteneră cu care mai întreținuse relații sexuale. În rest, deși suprimarea Marcelei a fost obținută prin aceeași „tehnică" ca și în cazul Ancăi: violentare, strangulare prin manopere diferite și, în final, depesarea

cadavrului, Cozmici nu este capabil să-și relateze toate faptele comise în succesiunea lor reală!

Prin urmare, dacă autorul nu știe nici de ce a ucis și nici cum a ucis, mai putem să-l caracterizăm și altfel decât ca iresponsabil?

— Să ne amintim un fragment din declarația soției lui Cozmici, referitor la depesarea victimei Anca Broscoțean: „Romca îmi tot explica ce muncă a depus el, că era cald, că începuse să miroasă, că nici la masă nu s-a mai dus și s-a ocupat numai de această operațiune…”

Dacă un individ care se află în fața unui cadavru (pe care tocmai îl căsăpește!) găsește resurse să se gândească că a sosit vremea cinei, se mai poate admite că ar putea să fie întreg la minte?

— O persoană care se manifestă cu violență descrisă atât de soția lui, cât și de cele trei martore pe care le-am mai amintit (au fost trei martore, pentru că numai atâtea a reușit miliția să identifice, deoarece, în realitate, funcție de ușurința cu care le convingea să vină la el acasă, foarte multe tinere au avut ghinionul să-i cunoască sălbăticia), poate fi confundat cu un om normal?

— Un criminal pe care îl duce capul să-și evacueze victima printr-un scaun de W.C… Și nu numai să-și imagineze o astfel de posibilitate, dar s-o și materializeze (prin tocarea cărnii cadavrului în bucăți

atât de mici, încât să nu se înfunde scurgerea) mai poate fi considerat un om sănătos? Mai înainte de a răspunde la această întrebare, trebuie să ținem seama atât de faptul că această „operațiune" a durat zece zile, cât și de obsesia care l-a dominat și determinat să aștepte lângă W.C. refacerea rezervei de apă între două evacuări… de sute sau chiar de mii de ori!

— Exprimându-mi speranța că cititorul va înțelege acum de ce mi-am permis să redau ad litteram acea descriere halucinantă, de coșmar, prin care Cozmici arată cu naturalețe modalitățile la care a recurs pentru a distruge craniul celei de-a doua victime (un craniu care, nu întâmplător „… era alunecos și mirosea urât", ci pentru că substanța cerebrală putrefiată de nenumăratele săptămâni scurse, se afla încă în interior!), mai sunt necesare alte argumente pentru a se fi putut conchide că inconștiența bestială demonstrată de Cozmici nu se putea numi decât: IRESPONSABILITATE!?!

Se poate susține că un individ este rațional, de vreme ce-i lipsește principala caracteristică a ființelor vii și, mai cu seamă, a celor care fac parte din specia umană: instinctul de conservare?

În timpul anchetei judecătorești, Cozmici, cerând să fie executat, a repetat în mod obsesiv. „Dulce ca mierea este glonțul patriei" (titlul unei cărți scrise de Petru

Popescu, dar al cărei conținut îi era complet străin, deoarece nu a citit, niciodată, absolut nimic!).

Consecvent cu cererea sa repetată în timpul cercetării, când i s-a dat ultimul cuvânt, a afirmat: „Nu am săvârșit faptele în mod deliberat, ci sub influența unor impulsuri transmise de unele ființe supra-naturale. Deși mă consider cel mai mare artist plastic al lumii, nu am fost lăsat să-mi îndeplinesc menirea… Eu am capacitatea de a discerne asupra faptelor săvârșite, iar omorurile aveau o logică. În desfășurarea momentelor eram ajutat de alte ființe pe care lumea încă nu le cunoaște. De asemenea, arăt, că, la comiterea omorurilor, la depesaj și la răspândirea segmentelor nu am fost ajutat de nimeni. Recunosc că sunt autorul ambelor omoruri.” Și, bineînțeles, a încheiat cu obsesiva lui solicitare: „Dulce ca mierea este glonțul patriei!”

Spre deosebire de alți infractori care s-au străduit să-și salveze viața, simulând demența (vezi Ioan Kisantal[38], la Cozmici nebunia a fost cu atât mai evidentă cu cât, anulându-și instinctul de conservare, a cerut cu insistență să fie trimis în fața plutonului de execuție!

Deși este departe de mine chiar și cea mai mică umbră de regret pentru locul unde a fost expediat Romca Cozmici, consider că, în conformitate cu prevederile

---

[38] Greşeala căpitanului Apostolescu, ed. Facla, 1973.

legii, el nu trebuia executat, ci internat într-un sanatoriu cu specific psihiatric!

Cu toate că, repet, și-a meritat cu prisosință soarta, nu pot să nu remarc că tot ceea ce ar fi fost omenește să ceară părinții celor două victime nu aveau voie să dispună reprezentații Legii, deoarece justiția trebuie să se ghideze în exclusivitate după Codul penal, nu după arhaica Lege a talionului!

În consecință, a reieșit că aparatul justiției, cedând din nou ingerințelor celui care își imagina că-l întruchipează chiar și pe biblicul și justițiarul rege Solomon, a ignorat dispozițiile legii și în „afacerea Cozmici". Iar faptul că Ceaușescu obișnuia să se amestece și în treburile justiției rezultă în mod clar din soluțiile date în două cazuri de criminali în serie, apăruți aproape simultan în Cluj și în București, la începutul anilor '70. Ambii aveau pe conștiință un impresionant număr de victime ucise cu bestialitate și, firesc, ambii erau schizofrenici. Prin urmare și soluția judecătorească ar fi trebuit să fie similară. Dar n-a fost așa, deoarece Clujul, aflându-se departe de București, a scăpat de „indicațiile prețioase" date de Ceaușescu și justiția și-a putut spune propriul cuvânt, trimițându-l pe R. Vereș[39] într-un sanatoriu psihiatric, în schimb, I.

---

[39] Inamicul public nr. I, ed. Medicală, 1990.

Râmaru, fiind bucureștean, a nimerit la fel ca și iresponsabilul R. Cozmici, direct în fața plutonului de execuție!

Epilog

Sub rezerva unei documentări total incomplete, am toate motivele să cred că niciodată și nicăieri nu au fost vreodată batjocorite legea și ideea de dreptate într-un mod atât de deșănțat ca în „Afacerea Samoilescu”! Așa cum, de asemenea, mai cred că principala vinovăție pentru tot ce s-a întâmplat îi revine pe de-a întregul Procuraturii care, prin reprezentanții ei, a participat la anchetarea lui Gheorghe Samoilescu din momentul arestării sale și până a fost trimis să înfunde ocna pe 25 ani! Am comite însă o greșeală nepermisă dacă am confunda Procuratura (o instituție formată dintr-un corp de magistrați integri) cu doi-trei ariviști care, obedienți și dornici de parvenire cu orice chip, n-au ezitat să pună la cale o mașinație ticăloasă ce, numai datorită unui fantastic joc al hazardului, a eșuat… scoțând la lumină o uluitoare crimă judiciară!

După umila mea părere, Procuratura ar trebui să treacă la înlăturarea blamului cu care a fost împroșcată pe nedrept, dispunând o cercetare temeinică a modului în care „reprezentanții” ei au anchetat cazul Samoilescu.

Deoarece, chiar dacă abuzurile comise sunt deja prescrise, desolidarizarea de câteva lichele va demonstra contribuabilului român că nu trebuie să confunde o pădure întreagă cu niște uscături!

În ce mă privește, mărturisesc că am ezitat, meditând multă vreme asupra oportunității de a relua „Afacerea Samoilescu", mai cu seamă că mă simțeam și eu vinovat pentru credulitatea cu care abordasem și popularizasem subiectul unei farse abjecte. Am sfârșit prin a-mi spune că nimic nu mă poate scuti de obligația ce o am față de cititorii mei, care trebuie să afle adevărul.

De asemenea, am plecat și de la convingerea că morala ce se va desprinde din reexaminarea cazului va constitui un avertisment pentru toate organismele puse să slujească ideii de Justiție, în așa fel încât să nu se mai poată repeta niciodată astfel de nedreptăți. Căci, cum s-a spus „Când dreptul unuia singur este încălcat, dreptul tuturor se află în primejdie!" (Georges Clemenceau, în apărarea lui Dreyfus, 1898).